

IRIS JOHANSEN
FRUMOASA CAPTIVĂ

CAPITOLUL 1

Clancy Donahue alunecă înapoi pe scaunul cu rotile destinat vizitatorilor și își întinse leneș picioarele lungi înaintea sa.

— Deci, ea a ajuns acum patru zile în Paradise Cay, comentă el. Ochii se îngustară atunci când îl văzu pe Len Berthold aprobând și răsfoind hârtiile din fața lui, de pe masă. Și, mă rog, ce dracu' se întâmplă cu tine, Leon? Arăți de parcă n-ai da doi bani pe ce-ți spun eu.

— Aici ai dreptate, spuse Berthold. Nu-mi place să fac parte din nici unul din jocurile tale murdare, Clancy. Acum imi sunt propriul meu stăpân, am ieșit din linia focului. Mi-ai face un mare serviciu, dacă ți-ai plasa afacerea în altă parte.

— Păcat, spuse Clancy și ridică din umeri. Portul tău era cel mai potrivit loc pentru a-mi așeza capcana. Nu-și schimbă poziția indolentă, numai că acum emana o forță aproape palpabilă. Paradise Cay e una din posesiunile Sedikhan-ului; și acest hote-cazino este în Paradise Cay. Te-am făcut director aici acum doi ani, pentru că ești dur, dar cinstit, și îmi ascuți ordinele. Vocea lui deveni ca de gheață. Este nevoie să-ți spun ce s-ar putea întâmpla dacă descopăr că una dintre aceste calități ți-a dispărut?

Len își umezi buzele. Nu, Donahue nu trebuia să-I spună. Gândul i se citea în expresia acelor ochi albaștri de gheață. Îl cunoștea pe Donahue, șeful Serviciilor de Securitate și Mâna dreaptă a lui Alex Ben Raschid – capul încornorat al Sedikhan-ului – de mai bine de șase ani. El, personal nu auzise niciodată de vreo situație care să nu fie rezolvată cu autorul puterii lui Donahue, la care apela așa de ușor. Dar auzise de niște povești niște metode mai directe ale șefului Serviciilor de Securitate, un număr dintre ele foarte violente și foarte aspre.

Încă de când auzise de Dinahue urma să sosească cu avionul, pentru a se ocupa personal de cazul Landon. Len știuse că portul său, de aici din Paradise Cay, va ajunge la o temperatură foarte ridicată, departe de cea normală. Își dresese glasul.

— Era doar un comentariu, Clancy. Știi bine că îți voi acorda tot sprijinul. Ți-am îndeplinit instrucțiunile din scrisoare. Doamna Landon a cântat în bar de azi-noapte până acum. Se încruntă gânditor. Știi, nu arată rău. Are... Ezită un pic de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit, apoi ridică din umeri și zise: Nuu știu exact. Ceva anume.

— Nu mă aflu aici să mă desfăț cu talentele ei de cântăreață, replică Clancy, un pic sarcastic. L-ai pus pe Galbraith s-o urmărească?

— Bineînțeles; am pus-o sub urmărire de când a venit aici. Berthold zâmbi fugae. De când ți-am părăsit serviciul, nu mai am acea blândețe. Nu există suflare de a ei de care să nu știu. Baldwin, evident, n-a luat legătura cu ea. Am un om care controlează toate hotelurile de pe insulă, în fiecare seară, și nici un bărbat, cum a fost descries el, n-a apărut.

Donahue se încruntă.

— Sunteți siguri?

— Sântem siguri. Am făcut să circule și copii cu portretul pe care ni l-ai trimis. N-a apărut încă. Fața i se luminează. Poate că și-a pierdut interesul pentru ea.

— În nici un caz. Va sosi, spuse Clancy îndârjit. Oriunde apare Lisa Landon, sosește și el imediat. Este obsedat de ea, și obsesii de genul ăsta nu se uită așa ușor.

— Dar având în vedere ceea ce mi-ai spus, ea a divorțat de el acum trei ani, zise Berthold. Poate până la urmă și-a dat seama că nu e dorit.

Clancy dădu din cap cu îndoială.

— Ea este o obsesie pentru el, repetă. E totul scris în dosarul pe care îl am despre ea: scene de gelozie, violență, chiar amenințări publice. Lucruri de genul ăsta... În mod sigur va veni. E la current cu tot ce face fosta lui soție. La ce oră cântă în seara asta?

— Următorul spectacol e la ora zece. Berthold se uită la ceasul subțire de aur de pe încheietura mâinii sale. Asta ar cam fi peste un sfert de oră. Vrei să vii?

Donahue îi făcu semn că da și se ridică în picioare.

— O să încerc să vorbesc cu ea diseară, după spectacol, să încerc să-I obțin cooperarea?

— Și dacă nu e dispusă să ți-o acorde?

— O vom folosi în orice caz. Rânjetul îi dezveli puțin dinții. Îl vreau pe ticălosul ăla de Baldwin atât de mult, încât îmi pot simți singur ura. Unde-I Galbraith acum?

— Ar fi trebuit să fie în bar.

— Bine. Pentru un moment scurt, lui Clancy îi apărui un zâmbet de om pus pe șotii. Îmi pare rău de faptul că as putea fi o dezonoare pentru localul tău, Len, dar nu mai am timp să mă schimb. Mai bine i-ai dau un telefon șefului de local și i-ai spune să nu mă dea afară.

— Mă îndoiesc că ar putea încerca asta. Privirea lui Berthold alunecă spre trupul lui Clancy, o construcție masivă ce arăta că s-ar potrivi mai bine cu un ring de box de categorie superioară, decât unui club de noapte privat. Berthold își aminti parcă Clancy îi spusese că un timp fusese luptător. Apoi a fost un fel de băiat bun la toate, înainte să devină șeful serviciului de securitate al Sedikhan-ului și, în mod evident, unul foarte priceput la cele mai poericuloase treburi. Totuși, îi voi da lui Monty un telefon și-I voi spune să mărească numărul oamenilor.

— Așa să faci. Clancy se întoarse să plece, mișcându-se cu o grație felină de absolută armonie. Sunt oboist ca dracu' și n-am chef de o bătaie.

— Te-ai înregistrat la hotel sau vrei s-o face u pentru tine?

Clancy se opri la ușă.

— Voi sta la vila mea din josul plajei. Este destul de aproape ca să fiu pe teren în cinci minute, dacă este nevoie. M-am săturat să tot stau prin hoteluri. Mi-am petrecut ultimele șase săptămâni mutându-mă din oraș, în oraș pe urmele lui Baldwin. Își scoase o cheie din buzunat și o aruncă. Ateriză pe o sugativă, chiar în fața lui Berthold. Trimite tu jos o cameristă să deschidă vila pentru mine, bine? Nu mai așteptă răspunsul, cid oar închise ușa în urma lui și merse mai departe.

În timp ce transeva foaierul plin de covoare luxuriante, făcu un effort pentru a-și relaxa mușchii încordați în zona gâtului și a umerilor. Nu mințise atunci când îi spusese lui Len că era oboist. Nu dormise mai mult de câteva ore în zborul prelungit de la Los Angeles până în această mică insulă din Bahamas. De gândi că, la dracu', Los Angeles fusese un punct mort, un capăt de drum, Baldwin se dădea la fund fără nici un zgomet. Ei bine, va aștepta răbdător până acel rozător se va aventura pentru a-și găsi persoana favorită, și anume pe Lisa Landon.

Cafeneaua nu se deosebea mult de alte sute de baruri văzute de-a lungul anilor: mică și întunecată într-un mod plăcut, intim. Mesele aliniate ca niște timbre poștale erau acoperite cu fețe de masă albe; lumânări în cilindri translucii aruncau o lumină difuză peste fețele consumatorilor ce vorbeau încet, aplecați peste paharele cu băuturi tari. Pe o scenă mică, un trio întreținea o atmosferă plăcută, în capătul îndepărtat al încăperii, cântând o bucată de jazz, și Clancy se opri un moment la intrare să asculte. Lui întotdeauna îi plăcuse jazz-ul. Faptul nu-l mira și știa și de ce. Jazz-ul era muzica cea mai liniștitoare și sensibilă de pe fața pământului, iar lenea și sensibilitatea erau trăsăturile ce-i lipseau lui. El era foarte viril și simțea nevoia de femei destul de frecvent, dar întotdeauna nu fusese alceva decât o foame de satisfacere a dorinței proprii, pentru ca apoi femeile să fie uitate. Conceptul de senzualitate cerea tandrețe, emoții umane, calde, exact ceea ce profesia lui nu-I dădea timp să-și cultive. Totuși jazz-ul îi plăcea și acest trio se dovedea a fi neașteptat de bun.

— Clancy?

Își întoarse capul repede spre stânga: era Galbraith.

— John. Clancy îl salută pe omul de lângă el. Galbraith era îmbrăcat în impecabilele lui haine de seară care i se potriveau perfect. Trăsăturile lui îi erau armonioase, dar nu prea frumoase. Părul lui șaten era tăiat scurt, după moda veche, și zâmbetul îi era înșelător și vessel, asemănător cu cel al unui puștan din vremea copilăriei lor, se gândi Clancy oboist. Deoarece copilăria nu mai dura așa de mult într-o lume ca a lor. Ai o masă?

Galbraith îi arătă.

— Chiar lângă ring. De obicei, stau în spate pentru a supraveghea mai bine localul, dar m-am gândit că vei prefera să te uiți mai îndeaproape la ea. Și, oricum, mi-ai zis la telefon că intenționezi să vorbești cu ea. Se întoarse și-l conduse printre mesele înghesuite. Se lăsă să alunece pe un scaun de la masa pe care o indicase și duse la gură un pahar pe jumătate golit. Ochii săi, afundați în fața rotundă și bronzată, erau la fel de strălucitori și cercetători ca a unui viezure. Arăți destul de rău, Clancy. Prin ce

dracu' ai trecut zilele astea?

— Nimic neobișnuit. Clancy se așează și îi făcu un semn de refuz chelnerului, care între timp se oprise și se uită întrebător la el. Voia să aibe capul limpede și era mult prea oboist să riște chiar și un alcool foarte slab. Nici un semn de la Baldwin?

— Nici unul. Ea n-a telefonat nimănui de când se află aici. În fiecare zi face o plimbare lungă pe plajă, dar nu vorbește cu nimeni. Dădu din umeri. Sau, mai bine zis cu nimeni important. De exemplu, s-a oprit ază să ajute un puști să contruiască un castel de nisip. Apoi s-a întors la hotel, a repetat cu trio-ul și acântat la ea în cameră. Nu s-a întâlnit cu nici un bărbat de când a sosit pe insulă.

— Și în afara insulei nici atât, spuse încet Clancy. Ce coincidență.. Înseamnă că s-ar putea să-i mai poarte sâmbetele lui Naldwin. Buzele i se mișcau ritmic. Sau poate este frigidă și asta este răzbunarea ei împotriva lui Baldwin.

— Nu, spuse repede Galbraith, foarte sigur. Apoi, cum Clancy se uită la el surprins, adăugă imediat: Adică nu mi-o pot imagina purtându-se rece cu cineva la care ține.

— Se pare că te-a tulburat tipa, spuse Clancy. Aduce chiar așa de mult cu femeia fatală?

Galbraith se foi iritat pe scaun.

— Nu, La dracu', știi foarte bine că nu mă încurc cu femeii mai în vârstă.

— Și ea abia dacă are treizeci și șapte de ani. Practic, o fosilă, spuse Clancy amuzat. Probabil e foarte frumoasă de te-a făcut să treci cu atâta ușurință peste ani.

— Nu. Galbraith se încruntă abia perceptibil și Clacy se îndoi că ar fi sesizat nuanțe de sarcasm în vocea lui. Cel puțin nu cred că frigidă. E greu de spus. Făcu un gest evaziv cu mâna. Pur și simplu are ceva anume...

— Așa mi-a spus și Berthold. Clacy zâmbi fugitiv. Începe să mă intereseze această cântăreață care a făcut din doi tipi duri niște dezaticulați. Are oare acest fenomen artistic și o voce plăcută sau e necesar să-mi pun dopuri în urechi?

— Este chiar foarte bună, spuse Galbraith. Pare bună pentru un local ca ăsta. Seamănă puțin cu Streisand.

Clacy ridică din sprânceană.

— Deci o lauzi, da? Abia aștept s-o aud pe tipă și să-mi formez propria mea părere despre acel ceva ce tu crezi că-l are.

— Ei bine, nu vei fi nevoit să aștepți prea mult. Galbraith îi arătă pianistul care împinse un scaun în fața microfonului, așzându-l cu grijă. Va veni imediat.

Introducerea făcută de pianist fu directă, fără un anunț prealabil, și tot așa fu și femeia care se îndreptă cu grație către microfon și care se așează pe scaun. Era îmbrăcată într-un taior elegant, o bluză albă de mătase cu mâneci lungi și o fustă de seară lungă până la glezne, care avea un vag aer edwardian, cu excepția unei despicături lungi chiar pe centru acesteia, o fustă carei ajungea până la mijlocul coapsei. Clancy observă că era înaltă și avea mai degrabă un aer firav, decâr unul sexy, la care se așteptase. Părul ei lung avea o nuanță undeva între șaten deschis și culoarea mierii și era dat pe spate, luminându-i fața; era prins la spate cu o baretă. Era greu să-i vadă trăsăturile deslușite în semiobscuritatea încăperii, dar nu-i părea extrem de atrăgătoare. Și apoi reflectorul fu aprins.

Căldură. O căldură binefăcătoare se răspândea din acei ochi căprui, mari. Fața ei păstra o urmă de tristețe, dar apoi ea âmbi. Buzele sensibile, cu forme frumoase, zâmbi deodată audientei cu o așa de multă căldură, încât îl făcu pe Clancy să-și piardă răsuflarea.

— Bună seara, eu sunt Lisa. Am câteva cântece speciale, pentru voi în seara asta. Avea un glas intim de parcă încăperea ar fi fost plină de prieteni vechi. Apoi am să cânt la cererile dumneavoastră. Brusc, făcu o mutrișoară exasperată. Dar, vă rog, fără operă. Nu sunt Madame Butterfly. Se amuză ușor când auzi câteva râsete în sală și Clancy simți din nou o tulburare stranie, puțin dureroasă. Ce dracu' se întâmplă cu el? Sunteți pregătiți? Îi făcu semn pianistului care-și începu partitura. Îi dăm drumul.

În timpul următoarelor patruzeci și cinci de minute, Clancy își dădu seama că Galbraith și Berthold avuseseră dreptate: Lisa era întradevăr o bună cântăreață. Tonurile frumoase și clare ale vocii ei aveau o putere, abia sesizată, asupra publicului și emoția pe care o emana era uluitoare. Dar greu își putu da seama de talentul ei, pentru că atenția lui era îndreptată în acel moment asupra femeii din ea și nu a

cântăreței. Avea mâini frumoase și nervoase ce făceau gesturi impulsive. Linia gâtului ei răsărea din albeata aolă a bluzei. Ce gât frumos! O camelie caldă, pulsând de viață așa cum nici o floare n-ar putea. Și zâmbetul acela... Buzele i se strâmbaseră într-un zâmbet schimonosit, când își dădu seama cât de poetic devenise. De obicei, el era mai interesat de sâni și șolduri, decât de gâturi și zâmbete. Și, fără îndoială, acum era treaz. Simți o durere în suflet ce crescuse în intensitate și-l umplu de furie nepotrivită în acel moment. Era o reacție de neașteptat. Femeia nu era chiar așa de atrăgătoare. Era prea slabă și avea gura puțin prea mare. Admise cu ciudă, în schimb, că picioarele le avea frumoase și numai Dumnezeu știa că și așa și le arătase destul de mult în această fustă espicată.

Gelozie, La dracu', gândul alunecase în mintea lui fără ca el să-și dea seama. Când a mai avut el acest sentiment față de o altă femeie? Și culmea era că această femeie îi era total străină.

Cererile se terminaseră și Lisa se ridică de pe scaun și zâmbi din nou. Apoi dispăru de pe scenă la fel de repede precum apăruse.

Galbraith se întoarse spre Clacy.

— Ei, ce zici, ai reușit să-ți dai seama ce anume are tipa?

Pe mine. Mă are pe mine, își zise. Răspunsul apărui ușor și instinctiv din învălmășagul de emoții care-l transversau. Totuși, respinse gândul la fel de ușor precum apăruse.

— Caracter, spuse repede. Și maturitate. Îmi pot da seama cum un băiat ca tine poate fi zăpăcit de asemenea trăsături. Păpușile drăguțe, pe care te-am văzut agățându-le pe aici, mai au câțiva ani până să ajungă să etaleze asemenea calități.

— Aceste păpuși sunt pentru distracție, rostin târăgănat Galbraith. Și am impresia că mutra ta de coboi bătrân s-a cam lungit, așa încât pot spune că și tu ai fost zăpăcit de calitățile acestei frumoase doamne.

— Te prostești pe zi ce trece John. Clancy își împinse scaunul și se ridică în picioare. Să-mi aduci aminte data viitoare când mă mai enervezi, să te pocnesc. Această faptă de caritate va avea un efect miraculos asupra viitoarei tale dezvoltări.

Galbraith se strâmbă.

— Nu-i nevoie să-ți aduc aminte. Tu, oricum, ții minte. Din păcate. Presupun că te duci în culise. Vrei să te aștept și să continui supravegherea?

Clacy ezită.

— Nu, spuse el încet. Am eu grijă de asta.

Galbraith ridică sprâncenele surprins.

— Sigur? Cred că sunt niște ani de când n-ai mai făcut asta. Ești sigur că-ți mai amintești cum se face?

— Sifur. Clancy pronunță accesntuat: Foarte sigur. O să mă descurc și singur.

Rânjetul lui Galbraith se stinse în timp ce se înjură în minte. Nu era prea bine să-l mispitești pe Clancy, care, atunci când își pierde răbdarea, s-ar putea întoarce pentru răzbunare. Galbraith ridică din mâini.

— Glumeam doar. Zâmbi. Nu sunt un prost, Clancy. Știi foarte bine ce poți.

— Mă bucur că ești așa încrezător în deștăpciunea ta, pronunță Clancy cu un zâmbet enigmatic pe buze. Câteodată totuși nu sunt chiar așa de sigur pe mine.

Se întoarse și merse pe podeaua micută către ușa prin care dispăruse Linda London. Bătaia din ușă fu puternică și autoritară. Lisa e încordă, apoi, conștient, încercă să se relaxeze. Nu putea fi el. Nu promise nici o veste de la Martin de când sosise. Nu-și putea lăsa imaginația s-o ia razna doar că bătaia de la ușă era așa de insistentă. Căută un șervet și începu să-și ștergă crema de pe față.

— Intră.

— Pnetru numele lui Dumnezeu, nu ți-a spus nimeni să nu lași ușa deschisă și să nu inviți pe oricine să intre? Omul care stătea la ușă era incrunțat și avea o voce aspră. Ar fi putut foarte bine să fie Jack Spintecătorul.

Ochii ei se lărgură de uimire și se întoarse să-l privească.

— Tu nu ești Jack Spintecătorul, murmură ea. Omul arăta totuși destul de primejdios. Avea cam aproape doi metri, cu umerii largi și piept masiv, ca la a unui om mare, inventerat. Trăsăturile fetei îi erau

dure și colțuroase, avea maxilare puternice și un nas care nu numai o singură dată fusese rupt. Avea tenul bronzat al omului care a stat foarte mult la soare sau la tropice și părul lui probabil fusese odată negru, dară cum era împânzit de fire argintii. Dădea impresia unui om foarte matur, extrem de conștient de puterea sa și foarte obișnuit să se descurce singur. În același timp, simți cum, fără o explicație logică, ceva o revoltă. Era sătulă de bărbați de genul lui. Își ridică bărbia.

— E posibil să ai aceiași faimă proastă ca a lui Jack spintecătorul. Așa c-ai face mai bine dacă ai pleca.

Expresia lui nu se schimbă, dar ea își dădu imediat seama că-l surprinsese. Deodată el începu să zâmbească, era însă un zâmbet înșelător. Transformarea acestei fete dure o șocă.

— Am fost un bădăran, nu-i așa? Îmi cer scuze. Întodeauna mă port cam grosolan. Este unul din marile mele defecte. Mă numesc Clancu Donahue, doamnă Landon. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră dacă se poate. În ochii lui albaștrii apăru o lumină jucăușă. Vă dau voie să mă percheziționați dacă credeți că-i mai sigur. Sunt neânarmat.

Ea se îndoi totuși de asta. Donahue nu arăta deloc a om inofensiv. Zâmbetul jucăuș o făcu totuși să-i răspundă la fel:

— O să am încredere în dumneavoastră. Intrați, domnul Donahue. Cu ce vă pot ajuta.

Termină de șters crema de pe față. El închise ușa și deodată camera se făcu mai mică.

— Vă cer să cooperați cu noi. Înaintă și apoi se opri în fața ei. Mai aveți o urmă de cremă. Dați-mi voie să vă ajut. Luă șervețelul și cu grijă și îi șterse crema rămasă pe fruntea ei. Era foarte dificil pentru cineva cu mâinile așa de mari. Părea în același timp un gest intim și o grijă firească. Gata. Cam asta a fost. Aruncă șervețul în coș. Arăți mai bine fără machiaj. Aveți o piele fermecătoare. Începuse să folosească termeni abstracți. Așa de albă și de moale. Ca o camelie. V-am observat în timp ce cântați pe scenă.

— Ați fost printre spectatori? Nu-și putu ascunde surpriza în timp ce-i privi blugii obișnuiți și puloverul strâns pe gât. Pe șeful localului îl întâlnise de câteva zile, dar își dădu seama că Monty era unul din acei snobi foarte stricți în materie de îmbrăcăminte.

— Am prieteni foarte sus-puși.

— Îmi dau seama. Lisa își dori deodată ca el să nu mai stea așa de aproape de ea. Chiar dacă n-o mai atingea, tot îi putea simți căldura din corpul acela mare și era conștientă de mirosul de săpun și de after-shave ce aducea vag a mentă. Fusese șocat de conștientă de prezența lui fizică încă de când intrase ek în odaie și nu era sigură că-i surâdea ideea ca cineva să-i tulbure liniștea. Luptase prea mult și prea greu ca să-și câștige acel calm. Îi arătă din cap un scaun din partea cealaltă a camerei. Nu vreți să luați loc? El se mișcă imediat și ea respiră ușurată. Ce stupid din partea ei să se simtă amenințată numai pentru faptul că el era bărbat viril și pentru că ea simtea o pornire ssexuală firească. Ați pomenit ceva de o cooperare?

El se lăsă să alunece pe scaunul indicat.

— Da, o cooperare pentru găsirea lui Martin Baldwin, spuse abrupt. Cred că dumneavoastră puteți să ni-l dați pe mână.

Ea înțepeni.

— Sunteți polițis?

— Sunt de la Serviciile de Securitate Sedikhan. Soțul dumneavoastră și așa-zisa lui companie au furnizat arme unui grup de teroriști din Said Ababa. Expresia lui i se înăspri. Nu-mi plac oameni care se îmbogățesc de pe urma terorismului, cum nu-mi plac nici teroriștii. Vreau neapărat să-l găsesc pe Baldwin.

Lisa își umezi buzele. Oh, Doamne, nu se mai termina odată?

— Atunci găsiți-l, spuse încet. Nu mai are nici o legătură cu mine.

— Dar avem nevoie de dumneavoastră. Baldwin știe că-l caut și s-a dat la fund. Singura persoană care poate faceșă iasă la lumină ești tu.

Ea își coborâ ploapele.

— Nu mai suntem căsătoriți de mult. Nu mai am nici o legătură cu el. Poate nu în mod voit. Clancy dădu din umeri. Dar el încă te mai vrea. Sau poate ar trebui să-ți reamintești câteva din scenele lui

de gelozie? Ți-ai pierdut o slujbă foarte bună la Las Vegas pentru că Baldwin ți-a făcut o scenă și a amenințat un client cu tăierea gâtului. Asta a fost acum un an, nu-i așa? Și au mai fost și alte scene urâte, dar de care nu-mi mai amintesc exact. Am dosarul la mine în mașină dacă crei să-l vezi.

— Nu, spuse ea amorțită. Bineînțeles că are un dosar despre ea. Toți polițiștii au blestematele lor de dosare. Ar trebui să știe asta. Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace. Nu sunt implicată în afacerile lui Martin. Niciodată n-am fost.

— Știu, îi răspunse pe un ton îndulcitor. Dar cât timp el este în viață, vei fi implicată. Dă-mi-l mie și-ți promit să-l îndepărtez de tine. Făcu o pauză în mod deliberat. Pentru totdeauna.

Își ridică privirea fixă către el. Făcu un efort să zâmbescă.

— Pare a fi ceva destul de serios. Din câte știam eu, traficul de arme nu e un delict prea mare.

— Poate în Statele Unite, dar în Sedikham e cu totul altfel. El îi zâmbi, nu fără o urmă de ferocitate ascunsă. Alex mi-a dat mână liberă în toate.

— Cine-i Alex?

— Alex este șeful Sedikham-ului. E un om foarte ocupat zilele astea. Te asigur că pot face orice în numele lui. Deci, facem afacerea?

— L-ai omorât? șopti Lisa.

— Poate; nu m-am hotărât încă. Important că nu va mai fi în preajmă. Nu asta vrei?

Ea începu să tremure.

— Nu înfelul acesta. N-aș putea niciodată să fiu părtașă la moartea lui, cu sânge rece.

Ea își strânse buzele.

— Baldwin are mai mult sânge rece în el decât ți-ai putea imagina. Ce gen de om crezi că ar putea furniza grenade de mână și dinamită unor teroriști, știind al dracului de bine că ele vor fi folosite la explozia unor autobuze de școală și magazine. Doi copii au fost uciși anul trecut în Marasef și mulți alții răniți. Eu nu mă pot atinge de teroriști atâta vreme cât Said Ababa îi protejează, dar pot opri sursa armelor. Făcu o pauză. Îl pot opri pe Baldwin.

— Au fost răniți copii? I se făcu deodată greață. Cum a putut Martin să facă astfel de lucruri? E de necrezut.

Clancy aprobă.

— Mă veți ajuta?

Ea trase adânc aer în piept?

— Nu pot.

— Ba puteți. Dar nu vreți. Probabil că sunteți una dintre acele femei care socot faptul de a fi dorite de astfel de ticăloși drept ceva excitant. Poate că voi amândoi jucați un joc, de fapt.

— Un joc. Ochii ei câprui aruncau flăcări. Chiar credeți că îmi face plăcere să-mi văd cariera distrusă în modul cel mai umilitor posibil? Că îmi place că de fiecare dată, când aud o bătaie în ușă, să cred că este el și să-mi fie teamă că întregul rahat să nu înceapă din nou? Sunteți un om tare tâmpit, dacă credeți cumva asta, domnule Donahue.

— Atunci acceptați, adăugă repede Clacy. Cooperați.

— Nu pot, la dracu'. Sări în picioare. A fost soțul meu. I-am născut copilul. Nu contează ce-a făcut. Pot fi chiar eu țapă ispășitor, dacă vreți. Dra, după aceea, nu voi mai trăi.

— Copilul lui? repetă Clacy ușor.

Ea simți cum sângele îi fuge din obraji. Nu te mai gândi la asta, își zise, apoi se auto controlează să-și țină durerea înăbușită înăuntru.

— Rapoartele dumneavoastră nu menționează și lucrul acesta? întrebă ea amar. Probabil că informatorii dumneavoastră n-au considerat nașterea băiatului meu foarte importantă. A fost un eveniment ce a zguduit lumea. Vocea îi scăzu până ajunse o șoptă abia auzită. Nu și pentru mine.

— În mod sigur este trecut și în raport. Probabil că...am sărit peste partea aceea. Clancy se trezi strângând tare brațele scaunului. Numai că ideea că ea purtase în pântec copilul celui ticălos îl umplea de furie irațională.

— Ce neglijentă din partea dumneavoastră. Nu voia să plângă. Oh, Doamne, crezuse că toate lacrimile dispăruseră cu mult timp în urmă. Dar atunci de ce avea acum ochii umezi? Hotărâtă, îndepărtă

lacrimile ce-i tremurau pe gene și-și ridică bărbia. Deci înțelegeți că nu pot s-o fac.

— Deci refuzați.

Ea aprobă.

— Îmi pare rău, dar va trebui să-l prindeți singur pe Martin. De la mine nu veți primi nici un ajutor. Credeți-mă.

— Și mie îmi pare rău. Dar curând expresia de regret de pe fața lui fu înlocuită cu una de hotărâre de neînduplecat. Mi-ar fi plăcut să cooperați. Nu-mi place să folosesc forța decât dacă e absolut necesar.

— Forța! Ochii ei se măriră neîncrezători. Cum ați putea să mă forțați?

— Fără dureri, sper. Odată ce veți înțelege că am toate atuurile în mână, sper că veți fi mai maleabilă. Se așează în fața ei. Ascultă-mă cu atenție. Vei continua să cânti aici, până când Baldwin va apărea. Buzele lui tremură. Și amândoi știm că așa va face. E clar că, dacă nu vă pot convinge să ni-l predați pe omul dumneavoastră când îl veți vedea, nu puteți nici să stricați planul. Odată descoperit, vom veni să-l ridicăm.

Ea își scutură capul încet pentru a și-l limpezi.

— Nu vreți să mă ascultați? Nu vă boi ajuta. Nici în mod activ, dar nici în mod pasiv. Dacă vă așteptați ca Martin să apară aici, eu voi pleca. Oricum, mai am doar două nopți de cântat aici, după contract.

— Greșiți, spuse el repede. Nu v-am adus aici ca să plecați înainte de a-mi servi scopul. Sunteți momeala care-mi va scoate din șobolanul din vizuina lui.

— M-ați adus... Curând își dădu seama. Ați aranjat ca eu să fiu adusă aici, în Paradise Cay, nu-i așa? Dar de ce tocmai aici?

El dădu din umeri.

— Insula e o posesiune a Sedikhan-ului ca tot ce-i aici, de astfel. Acest lucru nu e cunoscut, însă, deoarece Alex și-a alăturat-o acum doi ani, așa că Baldwin nare de unde să știe că a intrat drept în gura lupului.

— Superb, zise ea sarcastic. De fapt, trebuia să-mi fi dat seama. Afacerea era prea generoasă pentru o cântăreață care se luptă cu concurența. Ea râse fără veselie. Eram foarte încântată de propunere. Credeam că voi ajunge totuși undeva.

— În mod sigur ai să ajungi. Ești extraordinat de talentată. După poauza de aici, îți voi aranja câțva oameni care vor fi bucuroși să te ajute. Râse cu subînțeles. Desigur numai după ce le voi reaminti că-mi sunt datori.

— Mită! Simți cum i se înroșesc obrazii. Și eu tot ce va trebui să fac ca trebui doar să închid ochii și voi fi răsplătită? Nu, mulțumesc, domnule Donahue.

— N-am vrut să sune așa. Am vrut doar să vă ajut.

— Ei bine, nu vreau ajutorul nimănui și nici nu vă voi ajuta, spuse ea înfierbântată. Măine o să mă întorc cu primul avion în Miami. Acest contract este acum în mod oficial terminat.

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt? întrebă calm Clancy.

Ea aprobă.

— Nu mă voi lăsa folosită de dumneavoastră. Și, la dracu', nu mă voi lăsa folosită de nimeni.

El se ridică.

— Ba o vei face, știți asta foarte bine. Trebuie doar să găsec doar altă modalitate de a-l tenta. Se întoarse și merse către ușă. Noapte bună, doamnă London.

Măinile ei se încleștară pe brațele scaunului.

— Este posibil nici să nu apară măcar, izbucni ea cu disperare.

El deschise ușa.

— Vă subapreciați. Baldwin va veni. Se opri și, pentru o secundă îi apărură o lumină jucăușă. Eu aș veni. Apoi ușor închise usa în urma lui.

După ce oărăsi camera ei. Clancy se îndreptă direct spre vila lui. Formă numărul particular al lui Alex imediat ce ajunsese în birou. Așa cum se și așteptase, acesta răspunse imediat. De când situația cu teroriștii luase o proporție așa mare în Sedikhan. Alex obișnuia să nu mai doarmă noaptea.

— Alex? S-ar putea să fii nevoit să tragi niște sfori pentru mine în Statele Unite. Eu voi face tot

posibilul să nu las urme, căci treaba se încurcă.

— E vorba de Baldwin? întrebă Alex. Nu va fi prea greu. Aici în Miami are o acuzație de trafic de droguri și de tentativă de omor cu premeditare.

— Nici vorbă de Baldwin. Făcu o pauză și continuă. Fosta lui soție. Acum mă văd nevoit s-o răpesc.

Pentru un moment scurt, la capătul celălalt al firului se lăsă liniște.

— Vrei să răpești un cetățean american? Acum înțeleg de ce se încurcă problema. Chiar e necesar?

— Trebuie să sîi răspunsul prompt. M-am gândit că e mai bine să te anunț în caz că voi fi nevoit să lansez mai târziu un semnal de ajutor.

— Ea păstrat legătura cu Baldwin?

— Nu, bineînțeles că nu. Ea n-ar... Se opri. Își dădu seama cu disperare că vocea lui sunase la fel de tăioasă ca a lui Galbraith mai devreme. Termină neconvincător. Ea nu e implicată.

— Ah, ai de gând să răpești un cetățean american inocent. Alex începu să chicotească. De ce oare am sentimentul că ai dat peste ceva imprezibil?

— Nu-i adevărat.

— Eu sper din toată inima să fie așa, conchise Alex. Și nu teai gândit să renunți la mica captivă în interesul diplomației?

— Nu vreau să mă gândesc.

— Eram sigur. Tonul lui Alex deveni ușor capricios. Bin, Clancy. Tu vezi-ți de mica ta hurie. Mă descurc eu în caz de primejdie. Distracție plăcută? La dracu', asta e o afacere, afacerea ta!

— Oare? Murmură ușor Alex. Nu știu de ce, dar am îndoielile mele cu privire la as. În fine, dacă te pot ajuta cu ceva, să mă anunți. Dacă aș fi crezut din cuviință că procedezi la fel cu Sabtrina, poate că aș fi făcut. Oricum, mai păstrăm legătura.

După zgomotul de la celălalt capăt își dădu seama că Alex închise. Gânditor, așeză și el receptorul jos. Să-l ia dracu' pe Alex. Erau așa de apropiați, încât niciodată nu a fost posibil să-l înșele pe sine. Alex avea dreptate. Motivul său inițial de a o reține pe Lisa Landon, în Paradise Cay, se schimbaseră și asta în scurtul timp petrecut în camera ei. Și totuși nu vedea cum i-ar putea explica lui Alex ceea ce nici el nu înțelegea. Totodată răspunsurile lui fuseseră ferme, până când acel reflector a luminat deodată figura senină a Lisei Landon ce stătea pe acea scenă micuță. Iar acum, pur și simplu nu știa cum să-și explice ceea ce simțea. Admirație pentru onoarea ei, amestecată cu simpatie, gelozie, posesie, dorință și furie, datorită abilității ei de a-i crea confuzie în halul ăsta. Nu se mințise pe sine niciodată și nici n-avea de gând să înceapă acum. Chiar dacă Lisa n-ar fi fost elementul principal pentru a-l trimite pe Baldwin, e tot ar fi găsit o cale de a o determina să rămână.

La ce se gândea? A fost prea multă vreme expus temperamentului lui Alex Eastern. Nu era un băiețuș impulsiv ca Galbraith nu se aștepta la țipete. Va trebui să fie gentil și răbdător și se obișnuise cu ideea că ea aparținea... La dracu', iar o face. Ea nu-i aparținea lui. Este o femeie independentă.

Neliniștit, ieși spre ușa ce dădea în grădină, să se plimbe. Aerul era așa de proaspăt! Ei i-ar fi făcut oare aici? Ea era mai degrabă o floare dulce și amețitoare și, totuși, cu o putere ce-i aminteau rădăcinile dârze. I-ar fi plăcut s-o aibă aici, în această oază liniștită, cu fântânile-i de mozaic și arbuști în floare... sau mai bine, în grădina lui de acasă, în Marasef.

Clătină trist din cap trist. Acum semăna cu vechiul lui prieten, David Bradford, a cărui pasiune erau florile. Era clar că în noaptea asta se purta de parcă n-ar fi fost el. Era doar un om de acțiune, nu un poet sau un grădinar. Își îndreptă umerii și intră în casă. Acum e momentul să facă ce știa el mai bine să facă. Lisa spusese că pleacă dimineață, așa că nu prea mai avea mult timp, pentru a-și pune planul în funcțiune. Le va telefona lui Galbraith și lui Berthold să le transmită niște instrucțiuni. Cu Galbraith nu avea nici o problemă, dar cu Berthold lucrurile se petreceau altfel. Devenise clar că le va face probleme. Întotdeauna se întâmplă așa: viața luxoasă îi transformă pe oameni. Pașii lui Clancy se iuțiră, itrând în bibliotecă. Nu îi permitea timpul să se lase cuprins de nostalgie într-o asemenea măsură. Doar avea de aranjat o răpire.

CAPITOLUL 2

Aerul cald al nopții îi mângâia ușor obrajii și luna lumina, cu razele ei argintii, apele întunecare de sub balconul ei. La New York acum era iarnă, își aminti Lisa cu un tremur. Dintotdeauna urâse iarna. Cum ar fi oare să trăiești pe o insulă unde iarna nu vine niciodată? Tristă, își îndepărtă un fir de păr de pe frunte. Bineînțeles că nu va ști niciodată și era o prostie numai faptul numai faptul că și-a pus o astfel de întrebare. Contractele pe insule erau foarte rare. Fusese foarte surprinsă când îl auzise pe agentul ei spunându-i despre oferta de la Paradise Cay și ea sărise de bucurie la gândul că va scăpa de zăpada și morcila din New York. Ei bine, era evident că se bcurase mult prea devreme și arămiul de Clancy Dinahue se jucase doar cu ea. Iar Martin. Oare va scăpa vreodată de el? Câteodată avea impresia că el va fi totdeauna acolo, o formă întunecată, aducându-i aminte de Tommy. Nu, nu trebuia să se gândească. Câtă vreme nu se va gândi, acea parte va rămâne pentru totdeauna înghețată și binecuvântat de nedureroasă. Luptase mult prea greu pentru a-și câștiga acel scut de gheață, chiar uitarea. Dacă ar fi fost forțată să-și cedeze viața în schimbul unei alte ființe, tot va considera târgul acesta cinstit.

Telefonul sină deodată și ea se opri speriată. Era trecut de miezul nopții și nu cunoștea pe nimeni care s-o caute la ora asta. Cu excepția lui Martin. În ultimii trei ani. Martin o sunase la toate orele din zi sau din noapte, în orice parte a lumii s-ar fi aflat. Nu ajutase cu nimic dacă încercase să-și schimbe numărul; întotdeauna o descorea și-i telefona. Nu va răspunde, se gândi ea speriată. Dar știa că-i va fi imposibil să nu răspundă. Așa făcea mereu. Se întoarse și merse încetișor spre noptiera de lângă pat și ridică receptorul.

— Alo?

— Totul este în regulă? Tonul lui Donahue era aspru. Pentru numele lui Dumnezeu, telefonul mai avea puțin și ieșea din priză de atâta sunat.

Răsuflă ușurată și se afundă în pat.

— Bineînțeles că sunt bine. Trase puternic o gură de aer și încercă să-și potolească bătăile inimii. E trecut de miezul nopții. Nu ți-a trecut prin cap că aș putea dormi la ora asta?

— Chiar dormeai?

Nu-i răspunse.

— De ce m-ați sunat, domnule Donahue? Credeam că ne-am spus tot ce aveam de spus.

La capătul celălalt al firului se lăsă liniște.

— Am hotărât să vă mai acord o șansă să vă răzgândiți, răspunse în cele din urmă. Ne ațtați?

— Nu, n-o voi face, spuse ea. Se pare că nu prea cunoașteți un refuz, domnule Donahue. Mi-am împachetat deja toate bagajele și mi-am rezervat un loc în avionul de mâine, de la ora opt, spre Miami. Căutați-vă în altă parte momeala.

— Sunteți singura pe care Baldwin o găsește apetisantă, spuse el concis/ Sunteți sigură că nu vreți?

Ea oftă.

— Foarte sigură. Renunțați, domnule Donahue.

— De ce? Bătălia abia a început. Vocea îi scăzu. Îmi pare rău. Credeți-mă, n-am vrut să se petreacă în felul acesta. El închise înainte ca ea să-i răspundă. În timp ce aseza receptorul, o cută apărură între sprâncene.

Ultima remarcă a lui Donahue o neliniștea. De fapt, bărbatul din el o neliniștea mai mult. Era unul dintre acei puțini bărbați, din fericire, care a vea o mare putere spirituală. Avea ceva ce o neliniștea. Prea inteligent, prea de încredere, prea viril. Răspundea o aură de putere ce o deranja. Era un lucru bun că pleca mâine. Nimic nu trebuia lăsat să treacă prin zidul cu care-și înconjurase sentimentele.

Avea certitudinea că Donahue era unul din acei oameni care considera că nici un zid nu le putea sta în cale. Da, era foarte bine că nu se vor mai întâlni. Lisa se ridică și se duse la baie. Deschise o cutie mică, luă de acolo două astile de dormit și le înghiți. Deși nu mai luase medicamente de două luni, știa că era prea supărată în noaptea asta ca să doarmă liniștită. Și visele nu trebuia să vină.

Nu din nou. Își fixă deșteptătorul, își scoase rochia și se așeză iar între perne. Închizând ochii, respiră adânc, și încercă să-și relaxeze fiecare mușchi și să-și golească mintea de mintea de orice lucru.

Simți un fior ușor în stomac, dar și-l alungă imediat. Nu avea nici un motiv să fie speriată. Pilulele de somn își vor face efectul curând și nu va mai fi nici un vis. Nici un vis...

Erau niște vise, dar nu acele coșmaruri grele, sumbre de care-i era atâta frică. Aceste vise erau în mod ciudat niște fragmente disperate: o înțepătură ascuțită pe mână, voci masculine, limini. Apoi visele se pierdeau într-un întuneric adânc ce alterna cu momente claritate.

— La dracu', e inconstientă. Acel drog a fost un sedativ slab. N-ar fi trebuit s-o amețească așa. Cât dracu' i-ai dat? Vocea tăioasă era a lui Donahue.

Ea presupuse că nu era ceva neobișnuit. Noaptea trecută, înainte de a adormi, se gândise la Donahue, dar își dori să nu fie așa de furios.

— I-am dat doza pe care mi-ai spus-o.

O voce mai tânără... în mod evident arțăgoasă.

— De unde era să știut că obișnuia să ia pastile de dormite? Le-am găsit în baie când am văzut că nu mai putea s-o trezim.

— La dracu', această prescripție este adevărată. Nici măcar nu știu dacă medicamentele astea pot fi amestecate. Va trebui să dau telefon la laborator, în Sedikhan. Ai grijă de ea. Dacă crezi că e vreun semn de pierdere a respirației, sau de intrare în comă, mă chemi imediat.

Întunericul se lăsă din nou. Era purtată în brațe de data asta. Mentă. Donahue. Același after-shave pe care îl simțise mai devreme în camera ei. Era proaspăt și plăcut, cum erau și brațele care o purtau, de astfel. Pe cât de dură era vocea, pe atât de calde și puternice erau brațele. Încercă să scoată un sunet care semăna ca un tors de pisică și-și lipi obrazul de pieptul puternic, musculos. Ce bine era să te relaxezi și să fii ținută atât de protector. Brațele așa de puternice puteau să-i alunge visele rele.

— Siguranță. Cuvântul abia fu pronunțat. Brațele de se strânse în jurul ei.

— Exact. Vocea lui Donahue nu mai era tăioasă, ci moale, catifelată. Ești în siguranță, Lisa. De acum înainte voi avea eu grijă de asta.

Nu era adevărat. Nimeni nu-i putea să țină visele departe. Totuși, era drăguț să pretindă așa ceva.

— Mulțumesc, murmură ea adormită.

El chicoti lângă urechea ei.

— Mă îndoiesc că îmi ve mai fi la fel de recunoscătoare și când te vei trezi.

Fu așezată pe ceva moale și maleabil, iar brațele se retrase deodată. Murmură un protest.

— E în regulă, sunt tot aici. Canapeaua se înfunsă sub greutatea lui și el îi luă mâinile între ale sale. Voi fi aici când te vei trezi. Nu-ți voi mai da drumul. O mână o părăsi pentru a-i îndepărta o șuviță de pe frunte, dând-o pe spate, și începu s-o mângâie ușor pe păr. Dormi, acum.

— Și-mi vei îndepărta visele?

Mâna lui își opri mișcarea pentru un moment, dar apoi continuă.

— Dacă asta vrei...

— Oh, da, te rog, șopti ea. Numai asta vreau.

— Atunci o să-ți alung toate coșmarurile. Acum dormi, Lisa. Nu voi lăsa ca visele să se întoarcă.

Aproape îl crezu. Lăsă să-i cadă orice rezistență și întunericul o învălui. Adormise. Cu grijă, Clancy îi eliberă mâna și se ridică. După cele ce spusese laboratorul, ea urma să doarmă încă vreo zece-doisprece ore; și totuși nu putea s-o părăsească. Arăta al dracului de neajutorată. Părul ei arămiu, împrăștiat pe perna albă, era la fel de mătăsos ca al unui copil mic. Buzelei erau roz, ușor desfăcute din cauza respirației. Probabil că ea nu-și dădea seama dacă el mai era sau nu aici, dar ciudat, nu conta pentru el. Îi promise că o va proteja, că-i va alunga visele de care se temea atât.

Ce coșmaruri puteau fi acelea, oare, de-i provoca atâta teamă, încât să ia pastile de somn atât de tari? Simți o dorință irezistibilă de a afla.

Se deplasă până la ușă și-și înșfăcă valiza pe care nici măcar nu se ostenise s-o defacă. Așezând-o pe banceheta capitonată de la piciorul patului mare, o deschise. Dosarul Lisei Landon era primul. Se uitase în fugă peste el, înainte ca avionul să plece din Los Angeles, plănuiindu-și să-l aprofundeze mai

târziu.

Atunci fusese mai interesat de relația lui Baldwin cu fosta soție, decât de detaliile personale. Acum vroia să știe totul despre femeia aceea făcută ghem în patul său, ca un copil orfan. Își trase scaunul mai încolo și se așeză cât mai confortabil posibil. Se gândi totuși că scaunul nu fusese construit pentru un om de mărimea lui. În mod sigur că, până se va scula Lisa, va amorți el. Ei și ce, nu era pentru prima dată în viața lui când se simțea prost. Se descălță și-și propti picioarele în pat și începu să citească despre Lisa Landon.

Lisa dormea, dar, brusc, s-a trezit. Niște ochi mari, albaștri, o fixau. Ochii lui Clancy Donahue. Dar ce căuta el în camera ei?

— Ce... Se săltă din pat și, în momentul următor, regretă faptul că se mișcase atât de repede, deoarece camera începu să se încâlzească în întineri, formând cercuri în jurul ei. Auzi o înjurătură înceată din partea lui Dinahue. În minutul următor, era lângă ea în pat, cu mâinile ținând-o de umeri, susținând-o.

— Ușurel. Întotdeauna te scoli atât de abrupt?

— Nu. Da. Capul ei era amețit și și-l scutură, dar tot nu putea să gândească bine. Nu mai știu. Știa că totuși ceva nu era în regulă cu prezența lui Clancy în camera ei. Limba și-o simțea încărcată de cuvinte abia auzite. N-ar trebui...

— Stai întinsă. O împinse înapoi pe pernă. Acorsă-ți puțin timp să te trezești și să analizezi situația înainte să mă ataci. El zâmbi acru. Sunt sigur că nu vei ezita prea mult.

— Ce cauți în camera mea? Dar nu era camera ei! Își dădu seama imediat. Patul pe care era întinsă era de mărimea unui rege, nu a unei regine, pătura era de un bleu întunecat, nu avea dungile galbene, pereții erau bej, nu gri-pal. Mai era încă îmbrăcată în pijamaua ei de satin, din două piese, dar toate celelalte lucruri din cameră erau altele, total schimbate. Ochii i se măriră din cauza șocului și încercă să se ridice. Mișcarea îi fu imediat oprită de mâinile lui Donahue, care o împinsese cu blândețe înapoi.

— Nu, nu e camera ta, spuse el îndulcitor. Nu mai ești la hotel. Acesta este dormitorul meu dintr-o vilă aflată cam la jumătate de milă distanță de cazino. N-ai nici un motiv să fii speriată. Ești în perfectă siguranță și așa vei rămâne. Îți promit.

— Dormitorul tău? Lisa se uită la el, nevenindu-i să creadă. Ce caut eu în... Brusc își aminti fragmentele disperate din vis. M-ai răpit, șopti ea.

Era uluită.

— Chiar m-ai răpit?

El aprobă.

— Era necesar, spuse el simplu. Trebuie să-l prind pe Baldwin. Ți-am spus doar.

— Așa că m-ai răpit. O altă capcană. Nu aveam de gând să fac parte din acea capcană, așa că m-ai mutat în alta. Își dădu părul pe spate. ASTA ai făcut?

— Exact asta am făcut. Ți-am spus doar că era mai bine dacă cooperai. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple așa.

— Îți pare rău! Mânia i se strecură prin vene, respingând orice formă de rațiune. La dracu', m-ai răpit și tot ce poți să spui e că-ți pare rău? Ai comis o crimă.

— Da, știu, Clancy se încruntă. Ar fi mai bine să te culci la loc. Putem discuta și mai târziu. După cele ce-au spus doctorii, mai trebuie să mai dormi cinci ore. Nu știu dacă supărarea asta îți face bine.

— Consideri că nu e normal ca eu să mă enervez că am fost răpită? Poate că în viața ta e un lucru foarte normal, dar pentru mine nu-i. Ochii ei ardeau de mânie. Niciodată n-am mai fost răpită.

Buzele lui se strânsură.

— Buzele lui, doamnă London, de obicei nu merg pe stradă să fac răpi în dreapta și-n stânga.

— Și trebuie să fii cunva flatată că am fost selecționată? Se luptă să-și găsească o poziție, gesticulând necontrolat. Ei bine, nu sunt, domnule Donahue. Sunt chiar foarte furioasă.

— Observ și eu asta, spuse el sec. Nici nu mă așteptam la alceva. Totuși mie teamă că va trebui să vă obișnuieți cu situația și să încercați să vă faceți cât mai comodă posibil. Sunteți aici și veți rămâne aici până va apărea Baldwin.

— Pe dracu' voi rămâne. Ea se strecură afară din pat și încercă să alerge către ușă. Dar era ceva în neregulă cu picioarele ei. Și le simțea slăbite și moleșite, iar capul îi vâjâia din nou. Apoi fu o durere

ascuțită, se împiedică și căzu în genuchi pe covor. Ca prin ceată, Lisa îl auzi pe Donahue înjurând încet, ca apoi să fie în genunchi lângă ea.

— Ce naiba ai de gând să faci? Brațele lui o înconjurau, iar fața îi fu strivită de pieptul lui. Mentă, săpun și parfum de mosc, se gândi ea nedeslușit. Ți-am spus că trebuie să stai în pat. Ai luat o supradoză. Cum dracului ai vrea să alergi prin casă, când abia îți poți ține capul drept?

— Nu alergam prin casă. Încercam să evadez, murmură ea. Chiar și cu capul vâjâind, i se părise important să specifice. Disperată, îl apucă de pulover, încercă să se ridice. Medicamente?

— Ți-am administrat un sedativ inofensiv. Habar n-am avut că tu luai pastile de dormit. Brațele i se strânsă în jurul ei. N-ar trebui să iei. De ce o faci?

— Am nevoie de ele. Capul începea să i se limpezească. Încercă să și-l ridice de pe pieptul lui, dar era prea mult. Și, de astfel, nu-i treaba ta.

— Oare? Sunetul fusese aproape un mârâit. Pe dracu' că nu-i treaba mea. El se ridică deodată în picioare, trăgând-o și pe ea. De acum înainte, va fi numai și numai treaba mea. O ridică și o duse la pat. Cred că a sosit timpul să aibă grijă cineva de tine. Nu prea pari deloc să te poți descurca singură.

Ea ar fi trebuit să-i ia în nume de rău acea ioeșire pe seama independenței femeilor. Îi va spune de îndată că-și va aduna destulă putere să facă asta.

— Îmi vreau pastilele de dormit, îngână ia din nou. I se părea important ca el să-și dea seama de asta.

— N-o să mai ai nevoie de el. În vocea lui era o amenințare clară. Vom găsi un înlocuitor. O așeză pe pat și o înveli atent cu pledul. Acum ascultă-mă cu atenție, bine? Avea o expresie și o voce neânduplecată. Știu că ești supărată și ai tot dreptul să fii. Și eu aș fi la fel, dacă aș fi în locul tău, dar supărată sau nu, situația există. Poți să prizonier sau oaspete. E numai alegerea ta. Acest loc se află pe o bucată de plajă privată și poți să strigi cât vrei, că nimeni n-o să te audă. Tot timpul va fi câte doi oameni la ambele intrări din față și din spate. Dacă ai reuși să mă dobori sau să-mi tai gâtul, așa cum știu că ești tentată să faci, tot vor fi acei oameni de înfruntat. Se așază din nou pe scaunul de lângă pat.

— Uite cum vom face. La hotelul la care ai stat s-a răspândit zvonul că ți-ai părăsit contractul brusc, deoare ai cunoscut un bogat petrolist american, Paul Desmond. Se indică pe sine cu o figură badjopcoritoare. Te-ai mutat într-un cuib al dragostei, în josul plajei, și te vei întoarce în curând cu el în Texas. Asta trebuie să-l faci pe Baldwin să vină alergând.

— Nu...

— O să iau acest „nu” ca pe un protest și nu ca o dezaprobare. Amândoi știm că va veni, Lisa. El suferă pur și simplu de o gelozie de psihopat.

Ea nu putea să adoarmă.

— Nu vă voi lăsa să faceți asta, șopti ea. Am de gând să scap. Ochii i se închiseră, în ciuda eforturilor ei de a-i ține deschiși. Îți voi scăpa, Donahue. A fost imaginația ei sau a auzit o șoaptă mângâietoare și a simțit o mână ce îi îndepărta o buclă de pe frunte?

— E prea târziu, Lisa. Cuvintele se auzeau destul de greu, dar erau clare. Nu vei mai scăpa niciodată de mine.

Când își deschise ochii iar, nu mai văzu fața, ci o fată mult mai blândă. Bărbatul care o privea era mult mai tânăr și avea o față inconfundabilă de american. Era îmbrăcat în blugi, o bluză hawaină foarte colorată și niște teneși.

— Bună, eu sunt Jihn Gakbraith, doamnă London. Sper din toată inima să vă simțiți bine. Vlancu s-a purtat întocmai ca o pisică furioasă în ultimele ore. Acum telefonează la ăia și nu i-au spus foarte bine ce reacții ar fi trebuit să ai de ladrogul acela. Se strâmbă încet. Mai bine să țipe la ei decât la mine. Era cât pe ce să fiu mutilat când v-am adus aici în stare de de comă. Declarația aceea scurtă, de gheață, spusă de băiatul acela cu înfățișare de copil, avu darul s-o trezească de-a binelea.

— Tu m-ai adus aici?

— Am toate avantajele meseriei, îi răspunse el sarcastic. Și răpirea unui cetățean american este unul dintre ele. Crede-mă

Ea se ridică în fund. Amețea de dinainte îi dispăruse acum, chiar dacă o mai durea puțin capul.

— E un avantaj de criminal, îi replică ea. Vei fi închis pentru asta și încă pentru mult timp,

domnule Galbraith.

— Știi și dumneavoastră foarte bine că nu-i adevărat, spuse el, cu blândețe, Clancy nu m-ar fi pus să fac treaba asta dacă nu m-ar fi acoperit. El întotdeauna își protejează oamenii.

— Până să apuce să apuce să vă apere pe voi, va trebui să se apere pe sine.

O mică cută îi apărură între sprâncene.

— Uitați ce ce, doamnă Landon, știu că sunteți supărată, dar nu faceți greșeala să-l supărați pe Donahue. El n-are nici o intenție să vă facă rău, dar nici nu vă va lăsa să plecați; cel puțin până nu apare Baldwin. Va fi mult mai bine dacă v-ați obișnui cu locul ăsta. Clancy e cel mai dur ticălos pe care l-am întâlnit vreodată. Și nici dumneavoastră nu cred că vreți să-l înfrunțați.

— Ba puteți fi sigur de asta! Lisa simți cum se înfurie din nou când își aminti de aroganța lui, de ilegalitatea acțiunilor sale. Pe moment nu numai că vreau să-l enervez, dar și să-l înec și să-l fac bucațele. Vocea îi scăzu până ajunse la un murmur. După ce termin cu tine însă.

Galbraith înghiți în sec.

— Sunt o carne mai comestibilă decât Clancy, dar nu cred că mi-ar plăcea să mă terminați. Văd că în momentul de față sunteți foarte însetată de sânge. Cred că ar fi mai bine să vă hrănesc. Se ridică în picioare. Nu ați mai mâncat de mai bine de douăzeci și patru de ore. Mă duc la bucătărie să văd ce pot să iau. Vă veți găsi hainele în dulap și în sertare. Îi arătă în direcția unei uși în partea dreaptă a patului. Acolo este baia. Îi voi spune lui Clancy că vă simțiți mai bine... în fine, mai bine pentru o masă. Se deplasă către ușa din față, dar se opri și adăugă. Mă voi întoarce imediat cu cina.

Cina? Privirea ei alunecă peste fereastra ce dădea în grădină. Cerul era limpede de culorile apusului de soare. Fusesse în stare de inconștiență aproape toată ziua. Nu-i de mirare că Clancy Donahue fusesse îngrijorat, își spuse ea amar.

Probabil, el își imagina că va avea de înfruntat pe lângă acuzația de răpire și o acuzație de crimă. Și de îndată ce va veni ieși de aici, va avea ea grijă să le aibă. Nu putea să-l lase să scape de condamnare.

Ferestrele. Lisa acționă fără să mai gândească și la consecințe, aruncând păturile la o parte, alunecând afară din par și alergând spre fereastră. Erau deschise. Acoperișul de țiglă mai păstra căsura amiezii și îl simți fierbinte sub picioarele goale. Apoi coboră și transversă grădina, dar ea nu-i acordă nici o atenție. Donahue îi spusese mai devreme că sunt gârzi la toate intrările, dar el nu se așteptase ca ea să treacă zidul înalt de trei metri. Gardul de piatră era coperit cu un înveliș subțire de caprifoi înmiresmat, care o putea juta să se cațere până în vârf. Fără a se mai gândi, își începu escaladarea anevoioasă de plantele agățătoare, ingnorând faptul că, deși era ușoară, tot de pe gard. Donahue n-avea decât să-și găsească un grădinat să stricăciunea făcută. Spera să nu-l coste o avere.

Când, în sfârșit, ajunse sus, se opri un moment să răsuflă, ca apoi să înghețe de spaimă. Jos erau doi oameni, doar la câțiva metri depărtare de locul unde era ea ghemuită. Slavă Domnului, se uitau în altă parte. Cu puțin noroc... Zidul limita o parcelă de plajă privată și valurile de la țărm făceau un zgomot abia deslușit, la puțină depărtare de locul unde stăteau gârziile. Dacă și-arda drumul ușor pe nisip, poate nu o vor auzi. Lisa murmură în gând o rugăciune, sări la pământ și începu să alerge, fără să se mai uite în spatele ei pentru a vedea dacă n-a fost auzită de paznici. În fața ei, se înălța acel zgârie-nori familiar hotelului-cazino. Dacă ar fi reușit să ajungă acolo, în mod sigur va apela la unul dintre oaspeți, chiar dacă majoritatea se aflau sub influința lui Donahue. Simți o durere ascuțită în talpa piciorului, ca și cum călcase pe ceva ascuțit, dar nu avu timp să se oprească.

— Lisa, oprește-te! Era Donahue! Inima îi zvâcni și începu să bată nebunește. Își mări ritmul, picioarele ani atingându-i pământul. Gata, Lisa, stai! Nu vreau să-ți fac nici un rău.

O, Doamne, după sunetul vocii era chiar în spatele ei. Nu mai putea înainta. Plămânii o dureau și simțea că se sufocă. Dar hotelul era mai aproape acum. Numai dacă ar putea să-și blocheze durerea și să alerge mai departe. Se aruncă în nisip, căzând pe o bucată curată, în genunchi. Restul de suflu ce-l mai avea îl dădu brusc afară și acum se lupta din greu să și-l recapete. Vag își dădu seama când fusesse trântită la pământ de ceva greu și niște coapse puternice o forțau să rămână liniștită. În mod instinctiv încercă să se zbată, dar fu imediat pedepsită prin țintuirea mâinilor sale deasupra capului.

— Renunță! Vocea lui Donahue era aspră. Nu-ți dai seama când ești învinsă? Mi-am dat seama în secunda când John mi-a spus că te-ai trezit, că ar fi mai bine să vin la tine. Am sosit exact la timp să te văd

trecând zidul ca un pescăruș.

— Nu sunt învinsă. Câștigase destul suflu ca să spună asta gâfâind. Încercă să-și ridice un picior pentru al lovi, dar era prea greu. Niciodată nu-ți voi da voie să învingi, Donahue!

— Și eu care eram îngrijorat de starea ta, acum câteva ore, murmură Clancy. Ar fi trebuit să știu până acum că femeile pot fi periculoase. De acum voi ști, te asigur.

— Dă-mi drumul! Se smuci, dar strâmsoarea lui era fermă. Îți arăt imediat cât de periculoase pot fi femeile. Te voi omorâ, Donahue.

— Asta mi-a spus și John că i-ai zis!

— Prietenul tău cu fată de copil? Ochi li se întâlniră. El e cel puțin destul de inteligent ca să mă creadă.

— Dacă ar fi fost cât de cât inteligent, n-ar fi făcut greșeala să te lase singur. Doar îi spuseseam să nu te lase singură până nu apar eu. Știam că vei face un lucru stupid când te vei trezi.

— Un lucru stupid? Tu consideri un lucru stupid faptul că eu am încercat să evades?!

— Eu cred, în general, a lupta pentru o cauză dinainte pierdută e un lucru stupid, spuse el tăios. Și asta e o cauză pierdută, Lisa. Pentru că nu-ți voi permite să pleci.

Ea își aminti vag că parcă îi mai spusese acest lucru, dar atunci sunase astfel. Enervată, respinse gândul. Probabil că fusese numai în imaginația ei, dau din cauza drogului acelui nenorocit pe care i-l administrase Donahue.

— Voi pleca de aici. Dacă nu acum, atunci mai târziu! Nu vă voi da voie să-mi faceți una ca asta!

— Lisa... Ochii lui erau într-ai ei, albaștri, și ea inhală scurt pe măsură ce un val de căldură o invadea, înlocuindu-i furia cu o emoție necunoscută.

Fu deodată conștientă de puterea coapselor sale, care totuși abia reușea s-o țină nemișcată. El era aș de mare, așa de puternic; prin comparație, ea era așa de slabă și de inefficientă. Inima începu să-i bată cu putere, ca atunci când îi era frică, dar nu asta simțea. Nu. Nu trebuia să simtă ceva! Auzise multe povești despre ostatici ce simțeau un fel de atracție sexuală față de răpitorii lor, dar ea nu era una dintre ele. Cu toate acestea, observă pieptul i se mișcă repede, odată cu forța respirației, și-l văzu pe Donahue mutându-și privirea încet spre acea sursă de energie.

— Nu te lupta cu mine, spuse el răgușit. Ea fu conștientă de pulsul lui vizibil; prin pielea gâtului. Eu nu te-aș răniciodată. Nu știi asta?

— Nu știi nimic despre tine.. Lisa încercă să scape de privirea lui, închizând ochii. Dar acum era și mai rău, deoarece, pentru că nu-l mai putea vedea, era și mai atrasă de unda de parun de mosc și săpun ce venea dinspre el, cât și de atingerea arzătoare a coapselor lui, simțită prin bucata de material ce-i despărțea. Deschise ochii din nou și avu o senzație de șoc când îi întâlni pe ai lui. Erau foarte intenși. Cețoși, intimi, doritori. Nu vreau să știu nimic despre tine, mai zise ea.

— Iar eu zic că minți. Buzele lui ce atingeau încheietura mâinii ei stângi reuși să-i accelereze bătăile inimii. Lisa simți cum o furnicătură caldă o străbate. O, Sfunte, nici nu-și nai dădea seama dacă el mai era conștient de ceea ce făcea sau nu! O imensă dorință puse stăpânire pe e. Eu cred că simți același lucru ca și mine. Cel puțin pe plan fizic, cred că vrei să știi absolut totul despre mine.

— Nu, eu... Se opri. Nu avea nici un rost să nege. Până și copii știu totul despre sex. Era sigură că, pentru un om cu experiența lui, semnele erau destul de vizibile. Dar asta nu înseamnă nimic, ripostă ea ferm. O reacție biologică total irelevantă. Dă-te la o parte, Dinahue!

— Imediat. Privirea lui se plimbă insistent peste sâni ei. Lisa simți imediat două umflături și își dădu seama că era vizibile prin satinul subțire. Ea se uită imediat la el, așteptându-se să vadă o expresie de triumf. În loc de asta, nu văzu decât dorință, căldură și o urmă de curiozitate.

— E minunat. Mi-aș dori să văd cât de frumoasă ești în întregime.

Ea lăsă aerul să-i iasă din plămâni la fel de abrupt ca atunci când a trântit-o el.

— Nu.

Ca răspuns, Clancy se uită din nou în ochii ei.

— Nu, fu el de acord. Știu că nu poți face asta. Am spus că mi-aș dori. Este o mare diferență între a dori și a avea. Brusc, îi eliberă mâinile. A trecut multă vreme de când simțea nevoia de a avea. Acum nu mai este de ajuns. Nu trebuie să te îngrijorezi că te-aș putea forța să intri în patul meu. Vreau ca tu să mă

dorești. Buzele i se strânseseră. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ți mai frică de mine. N-aș putea suporta asta.

Ea dădu din cap.

— Dar asta e o nebunie. De ce mi-ar fi frică de tine? Tu m-ai răpit și acum îmi spui că vrei să te culci cu mine.

Clancy se ridică și o ajută și pe ea să se ridice în picioare.

— De ce să-ți fie frică? Zâmbi fugitiv. Și tu mă dorești doar la fel de mult. Te voi aștepta până vei pregătită pentru mine. Pot fi foarte răbdător când vreau. O luă de braț și o împinse ușor în direcția vilei. Nu crezi că-i mai bine să ne întoarcem acasă? Avem ceva de vorbit.

În mod mecanic, ea păși alături de ea. De ce nu i se mai opunea? Strâmsoarea lui era acum blândă pe brațul ei, cu toate că, dacă ar fi opus rezistență n-ar fi rezolvat nimic. Va trebui să suporte până va avea o nouă ocazie de evadare. Aproape că reușise de data asta. În mod sigur, data viitoare va avea mai mult noroc!

— Ai devenit foarte docilă. Sigur te simți bine?

— Nu sunt deloc docilă! Lisa se uită drept înainte. Ca și tine, pot foarte răbdătoare când vreau ceva.

El chicoti.

— De data sunt sigur. Prima mea impresie despre tine a fost că ești de o fragilitate înduioșătoare. Cine ar fi putu ghici că sub aspectul de înger se ascunde o trigresă?

Ea simți un mic tremur când își dădu seama că el avea dreptate. Întotdeauna fusese liniștită, chiar și în momentele de mare fericire. Și totuși, de când intrase Donahue în cabina ei, se purtase cu o pasiune primitivă, ce devenise aproape incendiară în ultima vreme. Niciodată nu mai cunoscuse sentimente de frică, mânie sau dorință. Îi venea puțin cam greu să admită că un străin îi putea trezi aceste emoții, mai ales un străin atât de politicos și rău ca Donahue.

— Ce s-a întâmplat? Ochii lui erau ațintiți pe fața ei. Are cunva legătură cu ce am spus eu mai devreme? Te-am jignit într-un fel?

— Nu. Îi evită privirea. Ce mi-ați fi putut spune să mă afecteze? Opiniile dumneavoastră nu înseamnă nimic pentru mine.

Degetele lui își măriră strâmsoarea pe umărul ei.

— Aveți o limbă cu un ac de viespe, spuse el curtenitor. Cred că vă puteți păstra veninul până la următoarea discuție? Pentru că în acest moment nu mai răspund de mine.

Când au ajuns înapoi la vilă, l-au găsit pe Galbraith și pe alți doi tineri așteptând nerăbdători la poarta din față a grădinii. Galbraith se holbă la ea cu o privire plângăreță și încărcată cu un reproș comic.

— N-a fost prea frumos din partea dumneavoastră, doamnă Landon, spuse el în timp ce-i deschidea poarta și-i făcea loc. Trebuia să vă comportați ca o femeie slabă, languroasă, și nu ca Sheena din junglă, să vă cățărați și să alunecați de pe un zid înalt de trei metri numai dintr-un simplu gest de nesăbuiță! Acum o să am necazuri!

— Poți să te pariezi pe asta, răbufnu Clancy. Nu numai c-ai fost prost, ci și neatent! Sunt tentat să te trimit înapoi în Sedikhan. Altul în locul tău ar fi fost mult mai atent. Arată spre cele două garzi. Înlocuiește-i și vezi dacă mai găsești pe insulă pe cineva, mult mai atent. O conduse pe Lisa prin curte către ușile ce duceau la dormitor. Și până găsești pe alcineva, vreau să te văd chiar pe tine mărșăluind în fața acestei uși! Ai înțeles?

Galbraith înțelese.

— Nu cred totuși că voi putea găsi pe cineva până mâine. Și sper din toată inima să nu avem iar parte de unul din acele încântătoare dușuri tropicale, în seara asta.

— Poate că-ți va mai limpezi puțin capul ăla. Faptul că arăți ca un liceean e un avantaj în profesie, dar să te porți ca ater, eo sinucidere curată. Ignoră grimasa lui Galbraith în timp ce închidea ușile. Eliberă brațul Lisei și se întoarse către ea. Galbraith n-o să mai repete greșeala făcută. Nu ți se va mai da voie nici măcar în curte, fără o permisiune specială. Se îndreptă către ușa din colțul opus al camerei. Asta e singura ieșiere și eu voi fi de cealaltă parte a ei. Și te asigur că voi fi mult mai atent decât Galbraith. Se uită îndărăt peste umăr și, pentru o fracțiune de secundă, o tresărire de zâmbet îi mai îndulci

trșăturile încruntate. Te cunosc prea bine ca să-mi dau seana că vei mai încerca!

— Nu mă cunoașteți deloc!

— Aici greșești. Nu te cunosc încă destul de bine, după cum intenționez s-o fac, dar te cunosc. Deschise ușa. Îți voi aduce câte ceva de mâncare. Dar cred că te vei simți mai bine după ce-ți vei da nisipul ăla jos. Oricum, dacă nu te descuric singură, voi fi bucuros să te ajut. E un serviciu gratis, și o fac întotdeauna când răpesc femei. Închise ușa cu un zgomot ușor, dar hotărât.

CAPITOLUL 3

Lisa se uită fără replică la ușa închisă. Pentru încă o dată în ziua aceea, trecerea bruscă de la sarcasmul sec, amenințător, la tonul de umor, amestecat cu o notă de senzualitate, al lui Donahue, a prins-o pe picior greșit. La urma urmei, câte laturi are personalitatea umană? Trase adânc aer în piept și se duse la baie. Chiar dacă nu s-ar simți îngrozitor de murdară, tot s-ar fi supus ultimului ordin al lui Donahue.

O latură a personalității lui îi rămăsese necunoscută și, în plus, nu mai avea chef să fie supusă unor remarci răutăcioase. Era încă sub efectul reacției lui Donahue de pe plajă, pentru a mai putea risca din nou. Patruzeci de minute mai târziu, terminase de făcut dușul, se spălase și își uscaseră părul. Alte zece minute, și era îmbrăcată în ceva ușor, lejer, alb, plus un pulover foarte lung, de o culoare caldă. Își prinse părul într-un coc neglijent și se uită satisfăcută în oglindă. Nimeni nu putea afirma că aveaceva provocator în felul cum arăta, exact ceea ce își dorea și ea. Își strecură picioarele în niște sandale.

Stătu o clipă, încercând să redevină calmă. Trebuia să ajungă la o înțelegere cu Donahue și spera ca acea înțelegere va aduce la eliberarea ei, poate că ar înțelege că ea nu mia poate rămâne aici. Singura problemă era faptul că agresivitatea nu era tocmai specialitatea ei. Dacă ar fi fost, n-ar mai avea probleme cu Martin. Ea era din fire prea blândă și Martin știuse exact cum să exploreze slăbiciunea aceasta în folosul propriu. Dar Donahue nu de unde să știe această regretabilă slăbiciune și, dacă și-o va masca bine, nici n-o va observa.

Ei bine, nu putea asta la nesfârșit în camera ei și să aștepte ca Donahue să vină să o ia. Asta l-a pune în mod automat într-o poziție de avantaj psihologic. Se îndreptă către ușa în care el dispăruse și o încercă. Era descuiată. O lăsa larg deschisă și merse în căutarea lui Donahue.

Toată vila avea aceeași notă luxuriantă, ca și dormitorul ei, cu covoare groase într-o nuanță de aur antic și mobilă modernă în nuanțe de maron, variind de la ciocolata cea mai închisă la bejul-crem. Totul era luxos, frumos decorat, extrem de scump și totuși... impersonal. Da, asta era cuvântul. Avea un aer impersonal ca al unei camere de hotel.

Bucătăria, unde îl găsisse pe Donahue, avea același aer impersonal și eficient. Culorile de oțel murdar și albastru rece erau predominante, dar nu erau mai reci ca privirea lui Donahue, azvârlită ei atunci când se întoarse s-o privească. Pentru un moment o privire de animal hăituit. Apoi o recunoscuse și-l văzu făcând eforturi să se liniștească. Ce fel de experiențe și oare câți ani de viață trăită în pericol i-au hrănit această atitudine războinică? se întrebă ea cu o simpatie compătimitoare.

— N-am vrut să te sperii. M-am gândit că ai vrut să termini discuția aceea.

— Nu mă așteptam să vii. Îi arată masa cu micul dejun pe ea. Stai jos. Ți-am pregătit o salată de fructe, costiță și un sandviș cu pască de roșii. Vreau cafea sau lapte?

— Cafea? Ea ezită un moment, apoi se așează pe scaunul capitonat pe care-l indicase Donahue. Adio notei de agresivitate și impersonalitate pe care și-o propusese mai devreme. Donahue o trata cu o intimitate caldă, ca pe un oaspete, făcându-i astfel imposibilă intenția. Nu trebuia să faceți așa. Dacă m-ați fi lăsat pur și simplu să mă duc la hotel, nu ați mai fi nevoit să vă ocupați cu treaba bucătăriei.

— Nu-i nici un deranj. Tranversă camera și și așează castronul cu salată trumoasă împodobită în fața ei, pe masă. Tot ce avem momentan este o cutie de condimente italiene. E în regulă?

— Da, dar...

El nu o mai asculta. Se duse la frigider și scoase o cutie de condimente. Se așează în fața ei.

— Eu, de obicei, prepar cafeau puțin mai tare. Sper să iasă bună.

— Și eu sper. Cu o nerăbdare abia reținută, îl urmări turnând cafeau din ibric în cești. Nu prea mi-e foame. Vreau să vorbim.

— Deocamdată, mănâncă! Vorbim puțin mai târziu. Zâmbi jucăuș. O să ai nevoie de putere.

Lisa se uită urât la el și luă cafeaua. Aproape că se înecă, când bău prima sorbitură.

— Puțin cam tare?! Doamne Dumnezeule, asta numești tu puțin cam tare? Ce ai pus în ea?

El se încruntă și o gustă, ca imediat să se strâmbe.

— Îmi pare rău. Înainte, am fost nevoit să mi-o fac așa de tare ca să mă țină treaz pentru douăzeci și patru de ore. Și de data asta a trebuit să mi-o fac la fel.

— N-ai mai dormit de douăzeci și patru de ore? întrebă ea uimită.

— Aproape patruzeci și opt de ore, fără să menționez zborul de la Los Angeles. El îmi luă ceașca și o vărsă, apoi făcu la fel și cu a lui și cu cea din ibric. Fac alta imediat.

— De ce?

El se uită peste umăr.

— De ce, ce?

— De ce ai stat treaz? Doar nu credeai că-ți voi scăpa! Eram aproape un zombi umblător.

— Îți promisesem ceva, spuse el simplu. Păreai a fi îngrijorată din cauza... Făcu o pauză. Din cauza faptului că vei sta singură, când John te-a adus la vilă. Ți-am promis că nu te voi părăsi.

Ea simți un val de căldură pe care însă se strădui să și-l suprime imediat.

— Sună al naibii de sentimental pentru un om cu profesia ta. Se uită în farfuria ei. Ești sigur că nu ți-e teamă că aș putea fugi și te-aș putea lăsa cu o acuzație de răpire.

El se încruntă.

— Sunt sigur. Eu nu mint, Lisa. Dacă spun ceva. Dacă spun ceva, poți fi sigură că e adevărat. Nu pot să neg că eram puțin îngrijorat de tine, cu toate că doctorul de la laborator mă asigurase că vei dormi în siguranță, până când efectele supradozei îmi vor trece. Te-ai fi putut conforma și tu preciziei lor. În loc te-ai trezit mai devreme decât au spus ei. Apoi ai adormit din nou, ca Rip Van Winkle. Niciodată nam mai fost atât de îngrijorat, ca atunci când am văzut că dormi mai mult decât au spus toți băieții de la laborator, dar pentru tine eram îngrijorat, nu pentru mine. El potrivea nivelul de putere la filtru de cafea și se întoarse s-o privească. Alex mi-a spus altăseară că am o problemă cu care nu mă pot descurca. Am negat atunci. Azi nu mai pot face același lucru.

Ea își coborâ pleoapele și mușcă din sandviș.

— Nu toți oamenii pot face față unei răpiri.

— Cu actul în sine mă pot descurca. Am, în schimb, probleme cu ce s-a petrecut pe plajă atunci, între noi. Cred că știi asta.

Lisa se uită în sus, simțind un tremur ușor prin corpt. Ochii lui erau la fel de cețoși ca în momentul când intrase aici. Simți imediat un gol în stomac. Știa că ar fi trebuit să se uite în altă parte, dar era imposibil, era ca și cum numai ei doi ar mai fi rămas pe lume. Continuă să se uite neajutorată la el.

Donahue fu cel care, până la urmă, se uită în altă parte.

— Văd că nu mănânci, mârâi el, în timp ce se întoarse să-i toarne o altă ceașcă de cafea. Gata cu vorbitul, până când termini.

De fapt, el nu vorbise în ultimele minute, dar legătura de comunicare fusese foarte vizibilă și clară. Prea clară chiar. Lisa imediat se folosi de pretext pentru a evita o confruntare privind natura exactă a comunicării.

— De acord. Mai mușcă din sandvișul ei. Gâtul îi era așa de încleștat, încât cu greu putu înghiți. Până la urmă reuși să-l termine cu puțină salată. Totuși nu putu mânca prea mult din cauza lui Donahue, care stătea în capătul celălalt al camerei, leneș, și se uita la ea cu ochii mari.

Împinse farfuriile la o parte.

— Nu mai vreau.

— Bine. Se îndreptă. Vom bea cafeaua în birou. Vino! Tranversă camera și o ridică de pe scaun. Ea avu un șoc când îi simți mâinile în jurul taliei. Respiră scurt și speră disperată ca el să nu observe. Se uită la el în sus.

— El aprobă grav.

— Am simțit și eu. Destul de exploziv, nu? O eliberă și-i aduse o farfurioară și o ceașcă de cafea. Cred că ar fi mai bine dacă am evita contactele fizice, cel puțin pentru o vreme. Biroul este la capătul holului, la stânga.

— Bine. Lisa încercă să-i evite ochii cât timp merse spre capătul holului în fața lui. Își pierduse încrederea în ea pentru moment.

Când ajunsese în birou, își alesese un scaun chiar lângă masa masivă de mahon și încercă să împrumute ceva din înfățișarea impersonală a acamerei. Dar nota de impersonalitate fu imediat anulată, când Donahue apărură și-i înmână cafeaua și apoi se așeză jos, la picioarele ei, sprijinit de birou. Își

împreună mâinile aproape de genunchii ei.

Se uită la ea.

— Vreau să facem dragoste, spuse el încet.

Ea aproape că scăpase cafeaua jos.

— Nu des[re asta vroiam să discută, Donahue.

— Ăsta e singurul lucru care mă interesează momentan, dar, dacă vrei, punem în discuție și probleme care preocupă mai mult. Nu te pot lăsa să pleci până când nu apare Baldwin. Zâmbi cu căldură, rugător. Discuția asta este închisă. Acum să vorbim despre mersul la pat.

Ea trase adânc aer în piept, exasperată.

— Donahue, nu voi nega că este o anumită atracție chimică între...

— Clancy, o corectă el. Ochii îi erau fixați pe fața ei. Vreau să te aud spunându-mi numele.

Vocea îi era catifelată până la o șoptă catifelată. Spune-l, Lisa.

Nu se va lăsa prinsă în această intimitate din nou. Dar cu tot efortul, se auzi spunând:

— Clancy. Fu răsplătită cu acel zâmbet plin de căldură.

— Îmi place mult cum îl spui. Îți mulțumesc, acusha (iubita mea). Atitudinea lui era mai fermă acum, iar apelativul rostit în limba galeză, pe care ea îl sesiză încântată, avu o rezonanță aparte în cameră.

Se uită înapoi la ceașca din mâna ei.

— Nu te voi lăsa să schimbi subiectul așa de ușor. Te-ai comporta într-un mod revoltător și...

Clancy se ridică deodată, îngenunchind lângă scaun.

— Ascultă, tu nu înțelegi! Îi luă ceașca din mână și o puse jos lângă scaun. Apoi îi luă mâinile între ale lui, într-o strâmsoare puternică. Nu mai este important. Chiar dacă n-aș fi avut nici un motiv să te folosesc pentru a-l prinde pe Baldwin aici, tot vom pune mâna pe el. Mai întâi, pentru că este un ticălos și te face să te simți așa de rău, apoi pentru că reprezintă o parte din viața ta, pentru că trebuie s-o înfrunt și s-o elimin.

Ochii ei se măriră șocați.

— S-o elimini? Vrei să spui...

Dădu din cap.

— Aș vrea să pot, dar acum știu că nu mai e așa de simplu. Întotdeauna va fi un nor pe cerul vieții noastre, dacă îl vom „înlătura” pe primul tău soț.

— Primul, repetă ea zăpăcită.

El zâmbi.

— Primul! Am de gând să fiu al doilea și ultimul soț al tău. Ne vom căsători, știi?

— Nu, nu știam. Asta e o nebunie.

— Sunt complet de acord.

— Nici măcar nu ne cunoaștem!

— Asta e într-adevăr o problemă, dar o putem remedia.

— Glumești probabil! Ochii ei erau mari pe fața palidă.

El negă.

— Dacă aș glumi, de mine ar trebui să râd. Nu mai sunt un băiat de multă vreme. Probabil ți se pare ciudat ca un bărbat de vârsta mea să se îndrăgostească așa de violent, ca un adolescent, dar exact asta s-a întâmplat. Îi ridică palma până la buze și-i depuse un sărut cald pe pielea moale. Uitându-se în ochii ei, îi spuse ușor: M-am îndrăgostit de tine, Lisa Landon. Cu sălbăticie, pasiune, romantic, și cu toate celelalte simptome clasice inconfundabile. Sunt îngrozitor de gelos, posesiv și foarte nesigur. Clătină din cap. Poți să râzi dacă vrei. Știu că par un caraghios.

— Nu simt de nevoia de râs. Palma o furnica, îi ardea sub buzele lui, și o frică puse stăpânire pe ea. Tu cîgar asta vrei, nu-i așa?

— Ți-am spus că nu obișnuiesc să mint. Bineînțeles că asta vreau.

Ea își umezi buzele.

— Nu mă voi mai mărita niciodată. Niciodată!

— Nu vreau să te forțez. Îți voi da timp destul pentru a te acomoda cu ideea, spuse el încet. M-am gândit doar că ar fi mai bine să lămurim totul de la început. Situația e și așa destul de complicată, ca să

mai existe și o neînțelegere asupra intențiilor mele. Zâmbi incredibil de dulce. Intenția mea este să mă însor cu tine și să te iubesc pentru tot restul zilelor mele. M-am făcut destul de clar?

— Nu mă mărit cu tine, Clancy. Nici dacă ai aștepta o sută de ani. Îți întâlni ochii. Și nu te iubesc.

— Nici nu mă așteptam să mă iubești. Ar fi fost prea frumos ca amândorora să ni se întâmple aceeași nebunie. Deodată, limba lui caldă, umedă, îi atinse palma. Dar mă dorești. Am destulă experiență ca să recunosc semnele. O să încep cu asta pentru a realiza ceva.

— Nu-ți voi da voie! Se opri. Dinții lui îi mușcau încet vârfurile degetelor. Își simțîși simți inima prindu-i-se, apoi începând să bată nebunește. Clancy, te rog, oprește-te! Eu nu sunt așa. Eu nu sar în patul fiecărui bărbat care-mi face un semn.

— Știu asta. E totul scris în dosar. N-ai mai fost cu nici un bărbat de când te-ai despărțit de Baldwin. După ce mi-am dat seama de natura interesului meu, m-am simțint foarte bine aflând asta.

— Dosaul acela! Limba lui îi lîngea capetele degetelor și fu nevoită să facă un efort să se concentreze, pentru a reveni la subiect. E indecent să pătrunzi așa în viața intimă a unei femei.

— Îl voi ruga pe Alex să mi-l trimită. Apoi vom fi chit.

Ea îi putu vedea pulsul în tâmpla lui și simți un impuls irezistibil să atingă forța aceea vizibilă.

— Bine.

— Ce? El era așa de cald și de viu, încât simți căldura și vitalitatea radiind din acel corp mare, înconjurând-o, aproape dominând-o. El se foi. De ce oare am impresia că nu acorzi atenția cuvenită declarației mele de suflet? Ceea ce este destul de drăguț din partea ta, având în vedere faptul că niciodată nu i-am mai spus unei femei în față, că sunt nebun după ea.

— Ești nebun numai pe moment. Dragoste la prima vedere e un lucru care se întâmplă numai în cărți. Artacție sexuală la prima vedere o accept. Dar dragostea... Clătină cu îndoială din cap. E prea artificial. Peste câteva zile vei fi bucuros că nu te-am luat în serios.

— Nu chiar atât de artificial. Am mai văzut cazuri, dar niciodată nu mi s-a întâmplat mie personal. Dar pot să recunosc fenomenul când apare la orizont. Gentil, îi atinse buzele cu degetele. Niciodată n-am crezut, însă, că mi se poate întâmpla mie. Am crezut că pot să merg mai departe așa, făcându-mi slujba și plutind dintr-o relație într-alta, dar niciodată n-am fost implicat în ceva serios. Îți poți da seama ce miracol e pentru mine.

Ea simții cu i se usucă gura.

— Nu sunt femeia potruivută, spuse aspru. Nu mă voi lăsa implicată în nici o relație. Găsește-ți pe alcineva, Clancy.

— Nu pot. Poți fii tu femeia nepotrivită, dar ești unică.

— Îți voi face rău. Vocea ei era plină de disperare. Te rog, renunță. Nu vreau să rănesc pe nimeni, Clancy. Există deja multă durere în lumea asta.

— Îmi voi încerca norocul. Indezul lui îi trăsă o curbă buzei de jos. Ai o gură minunată. Îmi place la nebunie când zâmbești. Este de parcă zâmbetul tău luminează întreaga lume. Totuși nu o faci prea des.

— Clancu, pentru numele lui Dumnezeu, te rog, ascultă-mă!

— Te ascult. Ochii li se întâlniră. Îți mulțumesc pentru avertisment, *acushla*, dar vine prea târziu. Nu mai am ce face. Trebuie să încerc. Un zâmbet îi trecu peste față. Trebuie să te avertizez, la rândul meu, că sunt un om destul de dificil atunci când urmăresc ceva, iar de data asta nu va mai fi nici o barieră. E o bătălie pe care trebuie s-o câștig.

— Nu poți câștiga nimic, mă auzi? E o bătălie dinainte pierdută! Buza ei de sus începu să-i tremure și s-o simtă umflată și moale ca satinul, sub mângâierea ușoară a degetului lui. Acel tratament începu să-i trimită valuri de șoc prin toate terminațiile nervoase ale corpului ei. Dă-mi drumul!

El refuză hotărât.

— N-aș putea, chiar dacă aș vrea. Întâi, trebuie să termin ceea ce am început.

— Încă n-am început nimic. Și acum e timpul să... Măinile lui deodată o prinseră de mijloc și o trase jos lângă el. Clancy!

În ochii lui apărură o lumină.

— Trebuie să-ți demonstrez că deja am început, nu-i așa? Măinile lui mari îi prinseră fața. Nu-ți

face griji. N-am de gând să te atac. Vreau doar să-ți demonstrez un lucru. Capul lui se aplecă în jos, încet, până când respirația lui caldă îi înfioră buzele. Abia dacă o atinsese și ea începu să tremure. El chicoti. Bineînțeles că ăstai nu-i singurul lucru pe care-l vreau să-l fac, dar pentru început ajunge. Buzele lui le atinse pe ale ei cu mare delicatețe, gustând, împingând ușor, dându-i exact cât să o stârneasă. Când își schimă poziția pentru a li se întâlni buzele, pieptul lui îi atinse sânii. Ea respiră scurt și-l simții ezitând o secundă înainte ca buzele lui să o sărute din nou. Până la urmă, el își înălță capul. Sânii tăi sunt extrem de sesnibili, nu-i așa? murmură el. Așa am crezut și eu. Își frecă jumătatea corpului de sus cu al ei, cu o mișcare înceată, circulară. Ea aproape nu mai respiră, iar tremurăturile se localizară și deveniseră o pulsație tulburătoare între coapsele ei.

Sânii i se întăriră, se umflară și simți sfârcurile lor împungând materialul puloverului. Ochii i se închiseseră și ea îi atinse umerii pentru a se opri din visare.

— Mai devreme, pe plajă, voiam să fac asta, spuse el răgușit. Și multe altele. Îmi doream să-ți scot satinul ăla și doar să mă uit la tine. Aș fi vrut să-ți iau sfârcurile sânilor între degete și să le fac să se trezească pentru mine. Măinile lui îi alunecară de pe față, pentru a o cuprinde de spate, arcuind-o spre el. Ea scoase un sunet asemănător unui tors de pisică. Voiam să-mi folosesc dinții, limba, buzele.

Lisa îi auzi bătăile inimii la pieptul ei și ceva în adâncul ei se înduișă. Începu să se clatine și știu că, dacă mâinile lui n-ar fi susținut-o, genuchii i-ar fi cedat.

— Îmi doream să te pot atinge în fiecare parte a corpului tău. Și încă mai îmi doresc.

— Te rog. Asta e o nebuni. Fu ultima rămășiță de lucisitate, înainte de a intra în ceață. Niciodată nu mai avusese o asemenea experiență în stare să stârneasă o furtună pein corpul ei. Clancy, situația asta trebuie să înceteze.

— Știu. Pieptul lui se mișca cu greu, pe măsura respirației, în timp ce o înconjură cu brațele. Începem să nu mai avem nici un control. Dă-mi un minut. Era ușor de spus. Mușchii pieptului lui erau încă lipiți strâns de pieptul ei și ea îi putu simți febra sexuală urcând în el ca o forță vie, rotindu-se în valuri în jurul ei. Nici un afrodisiac nu putea fi mai puternic decât faptul de a-l simți pe el.

Lisa îi puse mâinile pe piept, încercând să-l oprească. Dar se dovedi a fi o greșeală, deoarece acum îi putea simți tonetele inimii sub palma ei.

— Acum, spuse ea discretă, deschizându-și ochii și uitându-se la el. Chiar acum!

Clancy respiră tremurând, apoi brațele îi dădură drumul și el se așeză înapoi jos.

— În regulă. Fața lui era răvășită. Buzele îi erau curbate și de o senzualitate puternică, iar nările îi fremătau. Arăta înfometat... Oh, oare așa arăta și ea?

El îi zâmbi cu un efort vizibil.

— Cred că până la urmă mi-am demonstrat punctul de vedere. Și anume că ne vrem unul pe celălalt. Expirația păru o explozie. Și, Doamne, cum ne mai dorim!

— Da. Ea ridică o mână tremurândă pentru a-și îndeărta o șuviță de păr rebelă. Dar lucrul acesta nu schimbă absolut nimic. Dragostea nu e o dorință. Și nici nu intenționez să mă arunc fericită în patul tău doar pentru că îmi placi. Am sentimentul că vei folosi faptul ăsta în avantajul tău.

— O doamnă deșteaptă. Așa voi face. Ochii îi sclipiră jucăuș. Dar, mai întâi, m-aș asigura că avantajele ar fi pe deplin împărțite în mod egal, încât să nu putem să dăm seama cine pe cine folosește.

Unval de căldură o străbătu pe Lisa când își imaginează cam în ce ar consta aceste „avantaje”. Sări în picioare.

— Cred că ar fi mai bine dacă m-aș întoarce în camera mea. Este timpul să ne limităm la rolurile de prizonier și de paznic. Pentru un moment, crezu că văzuse la Clancy o umbră de durere. În momentul următor, însă, dispăruse. Probabil că se înșelase, Donahue era prea tare pentru a-și permite emoții de genul ăsta.

— În ordine. Dacă asta te face să te simți în siguranță.

Chiar și în răsul lui ea sesizase o undă de disperare.

— Nu ți se pare că ești puțin macabru, când afirmi așa ceva?

— Nu tu ești cea neajutorată, spuse Clancy. Eu sunt. Niciodată nu m-am simțit așa de vulnerabil în viață.

Zâmbetul ei dispăru încet de pe buze. Iarăși se întâmpla același lucru. Avea sentimente de durere,

tristețe, o urmă de disconfort și o tulburare datorită tonului aceluia despre sex care-i unea într-un vârtej.

— Nu vreau ca tu să te simți neajutorat, spuse ea, cu o fermitate ce o uimi. De fapt, nu vreau să simți absolut nimic pentru mine.

El rămase în picioare uitându-se la ea, fără să-i răspundă. Pumnii ei se strânseseră încordați.

— N-o sate las să mă faci să mă simt vinovată de ceva în care eu n-am nici un control. N-o să te las să-mi complici viața. Îmi place exact cum e.

— Chiar așa? Nu știu de ce am sentimentul ciudat că-ți trebuie ceva ajutor în a-ți clarifica un aspect sau două din viața ta. Ridică din umeri. Și, oricum, ai să-l primești, fie că-ți place sau nu!

— Clancy, n-am de gând să te las să mă amețești cu cuvinte goale. La oameni tăi poate se prinde, dar la mine nu.

— Vom vedea. Acum ar fi mai bine să te întorci la tine în cameră, să te odihnești. Te-am cam supus unui maraton al emoțiilor, nu-i așa? Fugi în pat și culcă-te! Uite cum am de gând să continuu. Mai întâi, îți voi face curte, apoi va veni sexul și, în final, căsătoria. Dacă însă dorești să le inversăm ordinea, sunt deschis la orice sugestie.

— Sunt sigură de asta! Sunetul dezarticulat scos de ea fusese încărcat de frustrare și exasperare. Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

— Lisa! Ea se opri când ajunsese la ușă. Amândoi știm că, până la urmă, vom ajunge în pat. Doar câteva minute dacă am fi stat acolo, am fi făcut dragoste pe covor.

Mâna ei se afla deja pe clanță.

— Voiam doar să-ți spun că-ți voi da timp să te obișnuiești cu mine înainte să... Se opri și apoi continuă într-un mod stângaci, repede: Oh, la dracu', vreau să spun că voi încerca să-ți fiu un prieten, înainte să devin amantul tău.

Ea deschise ușa.

— N-o să-mi devii nici una nici alta! Ești doar paznicul meu, Clancy. Închise ușa hotărât în urma ei.

Clancy trase printre dinți o înjurătură scurtă, dar clară. Doamne, avea și el un fel de aspupe cuvintele! Era de mirare că nu reacționase mai rău la neândemânarea lui. Voise să-i spună că se va purta cu ea gentil, draguț și atent. În felul în care sunase era de parcă el i-ar fi făcut ei o favoare, că nu o arunca în pat și că nu sare peste ea. Își închipuia că, dacă lucrase pentru Alex, câștigase ceva diplomatie, dar era evident că dispăruse complet în momentul în care o văzuse pe Lisa. Toată încrederea îi dispăruse și acum se simțea ca un irlandez neândemânatic, față în față cu o femeie.

Se duse până la bar și-și turnă o băutură tare. Probabil că-l va arunca în extrema cealaltă de obosit ce era, dar nu era un lucru chiar așa de rău. Cel puțin îl va face să uite că se purtase oribil.

Își termină brandy-ul din trei înghițituri și întinse mâna după sticlă, dar se opri. Nu, nu voia să se îmbete în seara asta. Măine va încerca să repete stricăciunea făcută datorită neândemânării lui, și nu dorea ca o amețelă de moment să-i întunece judecata.

A face curte! Era un concept de modă veche, dar îi era de mare ajutor. O femeie ca Lisa nu merita să fie curtată, ci să i se acorde cea mai atentă gentilețe. În ciuda aparențelor ei că e puternică siritual, era de fapt infinit de fragilă și plâpândă. Atunci când nu zâmbea, afișa o expresie de parcă cerea protecția lui.

Durere! Era atât de multă durere în spatele unei fațade liniștite. Câteodată, aproape că o putea simți în spatele controlului rigid pe care-l afișa. Doamne, cât de mult își dorea să-i poartă împărtăși acea durere! Își dorea să simtă tot ce simțea ea, tot ce era ea.

Plecă de lângă bar și se îndreptă spre ușă. Urma să fie o luotă cu morile de vânt, până când va ajunge să-i câștige, în sfârșit, încrederea și dragostea. Mai bine ar dormi ca să fie pregătit pentru această bătălie. Poate o va scoate mâine pe iaht. I-ar mai îndepărta din intimitatea vilei și s-ar mai putea liniști. Cel puțin putea încerca. Ar fi fost în stare să încerce aproape orice pentru a avea o șansă.

CAPITOLUL 4

Soarele era minunat de călduros, îl simtea pe fața ei, iar briza era o mângâiere ușoară. Și era parfumată delicat cu o mireasmă de mosc și mentă, pe care ajunsese s-o asocieze mental cu Clancy. Ceva ușor îi acoperi genunchi și Lisa, supărată, deschise ochii; văzu tricoul albastru al lui Clancy, acoperindu-i acum partea de jos a picioarelor.

— Stai acoperită, spuse el ferm. Ești prea albă pentru a te expune soarelui în lungi perioade de timp, fără protecție. Ar trebui să porți ceva mai lung, în loc de pantaloni scurți. Nu te duci prea des la plajă?

— Numai când apuc. New York-ul, iarna, nu prea îmi oferă dese ocazii pentru plajă. El nu prea are de ce să se teamă de arsuri, se gândi ea, în timp ce privirea îi alunecă leneșă peste corpul lui. Umerii lui lați și masivi, pieptul lui încordat erau bronzăți, cum brombozată era și fața lui. Triunghiul de păr negru, puțin inspicat cu gri, îi acoperea pieptul, ca apoi să se subțieze într-o linie fină, înainte să dispară sub centura joasă a blugilor.

Lisa simți o umezeală în palme, în timp ce se întreba cum ar fi să pună mâna pe triunghiul acela întunecat. Închise ochii în grabă, scoțându-și-l astfel din vedere.

— La Sedikhan e foarte cald?

— Da, aproape o țară de deșert. Dunele pot fi totuși foarte plăcute vara.

Ea simți că ochii lui erau pironiți pe ea și se foi în șezlong. Urmă o liniște scurtă, după care Clancy zise:

— Îți mulțumesc că ai venit azi! Mi-era teamă că te vei baricada în cameră, după felul cum m-am purtat ieri. Mă bucur că nu este așa.

— Cine ar putea refuza o călătorie pe un iaht ca ăsta? spuse ea, încet. Mai ales cineva așa de doritoare de soare ca mine. Pe de altă parte, fiind o prizonieră așa de ascultătoare, nu prea aveam de ales. Puteai foarte bine să mă arunci de umeri și să mă aduci aici, vrând-nevrând.

— N-aș fi făcut asta! Simțise ea o umbră de tristețe în vocea lui? I se părea imposibil să aibă puterea să rănească un om de granit cum era Clancy. Cu toate acestea, era unul din oamenii cei mai onești pe care-i întâlnise, și se simțea în siguranță, nefiindu-i teamă să-și arate vulnerabilitatea în fața lui. Asta o aflase ieri când fusese tulburată. Astăzi, în schimb, el fusese foarte atent în a nu o face să se simtă stânjenită. Era prietenos, drăguț și aproape impersonal. Orele pe care le petrecuseră pe iaht împreună fuseseră la fel se senine ca și cerul a cărui lumină i se revărsa pe față acum.

Avu impulsul irezistibil de a ușura durerea pe care i-o provocase cu atâta ușurință.

— Am glumit. Știi că nu m-ai fi forțat.

— Bine. Urmă un moment de liniște plăcut. Pot să-ți pun o întrebare?

Ea se încordă deodată.

— Depinde.

— De ce te-ai măritat cu el.

— Probabil că a văzut și tu poze cu Martin. E un bărbat foarte frumos, extrem de frumos chiar!

— De ce, la dracu'? Nu ești gennul de femeie care să se uite numai la suprafață.

— Atunci era, Mi-e teamă că pe vreme aceea eram regretabil de naivă pentru o femeie de douăzeci și cinci de ani. Am fost singurul copil la părinți și ei m-au ferit de cruzimea vieții. Astfel am crezut crezând că pot continua în același fel, în liniște pentru tot restul zilelor mele, și că totul mi se va da pe tavă de argint. Chiar și cariera mea de cântăreață a fost tot pentru a-mi întrețin farmecul, decât o vocație propriu-zisă.

— Baldwin, zise Clancy.

— Aveam o mentalitate de prințesă. Împlinisem douăzeci și cinci de ani și Făt-Frumos nu se ostenise să intre în galop în piața mea. Așa că am început eu să-l caut. Buzele i se curbară într-un zâmbet dulce-amar. Martin părea a se potrivi planului meu. O înfățișare de nordic bine făcut, bine educat și care dorea să-și țină prințesa în turnul ei de fildeș. Era, în mod evident, o căsătorie ca-n rai.

— Nu știai nimic de activitățile lui ilegale?

— O prințesă nu se deranjează să se uite pe fereastra din turnul ei decât în ocazii foarte speciale.

Nu știam. Știam numai că e în afaceri de import-export.

— Așa și era, într-un fel, spuse Clancy.

— Nu am aflat că Martin e un criminal, până când ne-am despărțit. Am încercat să păstrez căsătoria noastră pentru următorii doi ani, dar până la urmă s-a terminat. Părinții mei au murit într-un accident de avion și eu am descoperit brusc că pe lumea asta sunt și sentimente de durere și de responsabilitate. Chiar și o prințesă trebuie să se maturizeze odată. Voia să devin o persoană care gândește, precum și o mamă, și o soție perfectă. Martin n-a înțeles asta și a încercat să pună zăvor la ușile turnului. El a refuzat să accepte faptul că mi-am depășit până la urmă stilul de viață călugăresc. De fapt, el și acum mai refuză acest lucru. Are certitudinea că totul va fi așa cum a fost, dacă mă întorc la el. Nimic nu poate să fie la fel. Niciodată. Nu fără... Se opri și respiră cu greutate. Ochii îi avea deschiși, dar și-i ținea fixați femr într-un punct de la orizont, în așa fel încât el să nu poată vedea lacrimile strălucitoare. Acum înțelegi de ce protestez că sunt închisă, Clancy. Abia am reușit să scap din altă închisore.

— Eu n-aș fi ca Baldwin. S-ar putea să fii tentat să te păstrez față de harem, dar sunt destul de inteligent să nu încerc. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă melancolic: Sper.

Ea nu-i spusese de copil. Clancy îi studie fata, observând buzele frumos și ușor strânse, și aerul de slabă dezolare ce o înconjura îi plăcea, dar controulul ei era așa de fragil, încât el se temu că va ceda.

Și nu putea risca asta: dacă i-ar putea indica punctul vulnerabil acum, mai târziu l-ar putea ură pentru asta. Măinile lui se încleștară pe brațele scaunului de punte, dar își autoimpuse să-și relaxeze degetele pe rând.

— Cred că e timpul să-i spun căpitanului să se îndrepte spre port. Vârful nasului tău a devenit roz. Mai bine ai intra cu mine în cabină. Trebuie să te adăpostești cât mai repede cu putință.

Ea căscă cu regret, în timp ce își luă tricoul de pe picioare așa de bine protejate și i-l dădu lui Clancy.

— Ai probabil dreptate, dar n-am nici un chef să mă mișc. Ah, ce-mi place să mă prăjesc la soare.

— Și mie îmi place să mă uit la tine, rosti el târăgănat. Ar putea deveni sportul meu favorit din aer liber. Cât despre sporturile din cameră... Se încruntă deodată. Și picioarele ți-au devenit roz. Tricoul nu prea te-a protejat.

— Dezastru a fost provocat până când ți-ai aruncat tricoul pe mine.

Ochii lui rămăseseră fixați pfticioși pe picioarele ei.

— Nu prea ai grijă de tine. Ești slabă.

— Picioare de găină, fu ea de acord.

— Nu! Fu o notă de hotărâre fermă în cuvân, încât ea își ridică privirea și se uită la el. Ochii lui erau concentrați și buzele aveau o urmă de senzualitate. Înima îi sări prin gât și ea simți un val de căldură alergându-i prin vene, ce n-aveau nimic de-a face cu soarele. Nu, sunt minunate! O mână mare se întinse și-i atinsese partea de sus a unui picior.

Simți un val de electricitate care o ameți puțin.

— Frumoase, simetrice și suple. Indexul lui se mișcă tandru către interiorul coapselor. Fierbinte. Mătăsoase. Dopamne Dumnezeu, ești așa de moale și de mătăsoasă.

Ar trebui să se îndepărteze de el. Ar trebui să-i îndepărteze mâna cu o remarcă simplă. Dar de ce nu se putea mișca? De ce stătea pur și simplu acolo simțind fierbințeala aceea cutreierând-o și o tensiune formându-se în centru părții ei cele mai sensibile? Se simțea de parcă ar fi fost vrăjită, în timp ce-i urmărea degetul trasându-i traictorii pe carnea ei.

— Desfă-ți puțin picioarele, *asuchla*.

I se supuse fără să gândească. Nu mai părea în stare de raționare, doar să simtă. Măinile lui erau așa de mari și de puternice, bronzate puternic, în comparație cu albețea ei. Nu era nici grațios sau artistic la degetul care-i trimitea străfulgerării în trup. Măinile lui erau la fel de necioplite și puternice ca și restul corpului. Avea mâna unui om de acțiune, nu a unui visător.

— Îmi place așa, spuse el, în timp ce-i mângâia pielea foarte sensibilă, cu o oarecare lipsă de gentilețe.

I se tăie respirația când îi simți degetele alunecând spre capătul pantalonilor scurți, spre mijlocul coapselor. Degetele i se opriră când auzi un sunet slab, și ochii i se ridică pentru a-i întâlni pe ai ei.

— Mă cam grăbesc, nu-i așa?

Trase puternic o gură de aer și-și retrase mâna, zăbovind cu degetele înainte să le firzeze să-i părăsească pielea.

— Îmi pare rău. Am vrut să mă comport ca un getlemen perfect, azi. Ar fi trebuit să știu că nu viu fi în stare să fac asta. Te doresc prea mult. Când se uită la picioarele ei, văzu o licărire de frustrare în privirea lui, fiind desfăcute într-un abdomen voluptos. Dar nici tu n-ai trebuit să fii atât de ascultătoare. Cum ai vrea să-mi ții mâinile acasă, când tu faci orice îți cer?

Ochii ei se măriră șocați și își strânse picioarele repede.

— Oh, la dracu', iar am făcut-o! Exclamă el, cu un suprem dezgust, și se ridică. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi așa șocată! N-a fost vina ta. A fost numai a mea. Sunt tot numai dorință și isbucnesc ca un ticălos ce sunt. Haide! Să ne ferim de soare. Se întinse și o ridică în picioare.

Lisa îi aruncă o privire recunoscă toare când se ridică lângă el. Într-un timp foarte scurt, trecuse de la durere, la senzualitate, apoi la sentimentul de nevinovăție. Iar acum, într-un mod incredibil, simțea simpatie pentru omul care i-a inspirat toate aceste emoții.

— A fost și vina mea, spuse ea răgușită. Presupun că am fost prinsă pe picior greșit. De obicei, nu mă port așa. Se opri. Nu trebuia să-i spună că nu mai avusese o explozie fizică lângă un alt bărbat. Nu-și putea permite să-l încurajeze într-un fel. Hai s-o lăsăm baltă, vrei? Să dăm vina pe soare acesta minunat de la tropice.

— Dar eu nu vreau s-o lăsăm baltă! Am chiar de gând să-mi reamintesc. Se uită drept înainte, cu o expresie fermă pe față. Și asta pentru că, într-o zi nu vei mai fi prinsă pe picior greșit. Într-o zi, mă vei primi cu bucurie, Lisa. Vei sta pe punte, goală în lumina soarelui și mă vei ține în brațe.

Ea zâmbi cu un efort.

— Și lucrul ăsta l-ai văzut în globul de cristal?

— Nu, în imaginația mea. Sunt foarte priceput în a face ca viziunile mele să devină realitate. Totul constă în cât de priceput ești în a-ți atinge scopul și în a nu renunța.

El se îmbrăcase cu tricoul dar nu se închise la nasturi. Își fi dorit să o fi făcut totuși. Priveliștea mușchilor acelora puternici și triumphiul de păr creț tot mai avea un efect tulburător asupra pulsului ei.

— Și nu am nici o intenție să renunț, continuă el încet și ferm.

— Nici eu. Așa că suntem într-un impas. Îi aruncă o privire plină de umor. Și, de astfel, nu sunt destul de capabilă să măbucur de scenariul imaginat de tine. Acest iaht are un echipaj destul de numeros, nu-i așa?

— Numai doisprezece oameni. Dar nu mă refeream la navă. E doar o ambarcațiune, proprietate a firmei de petrol din Sedikhan. Firma are douăzeci de ambarcațiuni, ținute în portul Marasef, care pot fi conduse de un echipaj format doar din doi oameni. Credeam că-ți dai seama că nu voi permite nici o privire lascivă. Sunt mult prea posesiv pentru a te expune echipajului.

Ea se uită într-o parte, căutând cu disperare un subiect mai sigur, mai impersonal. Găsi o șansă în ambarcațiuni. Nu prea părea să existe ceva impersonal între ei doi, în rest.

— Una dintre ambarcațiuni? Sedikhan-ul îți pune la dispoziție mai multe iahturi de lux ca acesta? El aprobă.

— Ne ținem multe din ambarcațiuni și aeronave, inclusiv elicoptere, pe terenuri sigure. Astfel, arendăm ce nu avem nevoie. Și, bineînțeles, am acces la orice deține firma.

— Bineînțeles, îl îngână ea. Declarația lui Donahue era perfect adevărată. Era evident că el se folosisse prea multă vreme de această putere și devenise un lucru obișnuit. De cât timp ești șeful Serviciului de Securitate ale Sedikhan-ului?

— Practic, de când mă știu. Se strâmbă. Totuși, inițial am început ca tutor și gardă de corp pentru Alex Ben Raschid și vărul lui Lance, când eram adolescent. Bătrânul Karim, capul încoronat de pe vremea aceea, a vrut un om cu calificări speciale, cum eram eu.

— Calificări.

— Ei călătorisem prin toată lumea și fusesem, pe rând de la muncitor pe un teren petrolier din Texas până la luptător de Mai Tai în Malaya. Nu eram decât un puști, dar practic mă puteam descurca în orice situație. Într-o țară bogată precum e Sedikhan-ul unde încăierările de la hotare erau un fapt

obișnuit.\, explicația mea a fost o recomandare sigură.

— Îmi dau seama cum e. Era totuși dificil să ți-l imaginezi pe acel băiat sălbatic, dur, preluând o responsabilitate atât de mare asupra lui responsabilitate ce l-ar face pe un om obișnuit să dea greș. Nu mai era de mirare că reușea să se impună așa de ușor. Deci, Sedikhan-ul este casa ta acum?

— Da, ca și alte locuri, de astfel. Slujba nu prea mi-a permis să mă stabilesc undeva definitiv. Sedikhan-ul este o țară cu o economie strategică și asta înseamnă că nu putem rănâne izolați. În ultimul timp, am călătorit cel puțin șase luni pe an. Făcu o pauză. Dar asta nu înseamnă că voi continua în felul acesta. Mi-am plasat niște oameni de nădejde în câteva locuri-cheie, prin toată lumea. Pot învăța să deleg.

Ea se uită pe suptafața apei.

— Probabil că-ți va lipsi foarte mult, după atâția ani. Nu cred că ar trebui să te grăbești să-ți schimbi stilul de viață.

— Mi-ar lipsi dar sunt oameni pe care-i iubesc în Sedikhan. Ar fi plăcut să-mi petrec din nou mai mult timp cu ei.

— Alex?

— Alex și Sabrina, Lance și Honey, David și Bill, Karim... Zâmbi fugar. Niște oameni cu adevărat minunați, Lisa. Vreau ca tu să-i întâlnești și să-i cunoști.

Era atâta căldură și afecțiune radiind pe fața lui încât simți și ea nevoia sibiților să-i cunoască. Dădu din cap tristă.

— Sunt sigură că sunt niște oameni minunați, precum zici, dar mă îndoiesc că ne vom întâlni vreodată. Sedikhan e așa departe de New York.

— Nu chiar așa de departe. Aș putea comanda un avion cu reacție și am putea fi acolo în șase ore. Să o fac.

Ea râse.

— Așa, pur și simplu.

— Da. O opri punându-i mâna pe braț. Ochii îi erau concentrați pe fața ei. Vreau să te iau acasă cu mine. Poate că sunt un om de modă veche. Vii?

Ea scutură din cap, iar expresia feței i se tulbură.

— Nu pot să fac asta. N-ar merge, Clancy.

— Va merge. Totul îi fu atât de tăios, încât o sperie. El rămăsese tăcut o vreme, încercând să-și stăpânească furis. Ascultă, ajută cu ceva dacă ți-aș spune că sunt un om foarte bogat? Alex a fost întotdeauna generos cu oamenii la care ține. Bogăția n-a însemna niciodată nimic pentru mine, dar acum începe să-mi suradă ideea de a-ți dărui lucruri. La dracu' cu turnul de fildeş. Dacă vrei, îți voi dărui un palat.

— M-ai cumpăra?

— Te-aș cumpăra în orice fel aș putea. Prin bani, prin libertate personală, prin faimă. Zâmbi puțin stânjenit. Îți dorești să ajungi următoarea Streisand? Pot obține asta.

Ea dădu din cap.

— M-am maturizat dorindu-mi totul pe tava de argint, îți amintești?

El mări strâmsoarea de pe brațul ei.

— Trebuie să fie în viață ceva în viață pentru care vrei să faci un târg. Tot ce am de făcut e să descopăr care e, Lisa.

Ea făcu ochii mari.

— M-ai vrea în felul ăsta.

— Nu, spuse el. Te vreau la fel de nebunește îndrăgostită ca și mine, dar la nevoie mă pot mulțumii să fii a mea, pur și simplu.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi dai drumul, spuse ea ușor. Mie foarte teamă că începi să-mi paci, dar nu te voi iubi niciodată.

El expiră zgomotos.

— Ei bine, asta e un progres, oricum! Cel puțin nu mai vrei să te închisi în tine. Se încruntă. De ce aș renunța tocmai acum? Niciodată n-am crezut că va fi ușor. Mai acordă-mi câteva zile și vei vedea că chiar și oamenii arțăgoși de la securitate, își au partea lor drăguță.

De asta îi era frică. Deja îi era foarte dificil să separe răspunsurile fizice de cele emoționale când era vorba de Clancy. Ridică o sprânceană. Ai de gând să mă amețești?

Zâmbetul lui peri.

— Doar să te iubesc. *acushla*, spuse liniștit. Și să încerc să te fac să mă iubești.

Ea simți cum i se strânge inima și se uită neajutorată la el. Ce replică ar mai putea da unui om care face asemenea declarație? Mai ales când intenționează să înfăptuiască cele spuse.

Degetele lui se ridicară până îi atinse obrazul într-o mângâiere ușoară.

— Nu-i nimic. Te vei obișnui cu gândul, în timp. Eu m-am obișnuit deja.

Mâna lui scăzu strâmsoarea și o împinse pe Lisa către închizătura portului, ce se afla numai la câțva metri depărtare.

— Hainde, te duc înapoi la vilă, departe de soare. Va trebui să găsim ceva de făcut înauntru pentru o zi dou. În mod sigur o să ai arsuri de la soare. Se încruntă către ea, apoi îi zâmbi, dinții strălucindu-i în contrast cu fața arsă de soare. Te pricepi la jocul de dame?

Clancy Donahue era un maestrul în jocul de dame. Lisa descoperi curând de ce zâmbise așa de tainic. Arsura de soare îi apăr pe piele în timp ce făcea duș, după întoarcerea lor la vilă. Cu toate că nu era deosebit de dureroasă, era de ajuns totuși să oțină departe de soare, o vreme. În următoarele două zile, descoperi că Donahue nu era expert numai în dame și șah, ci și la poker și remi. Juca cu o concentrare și însuflețire de băiețel, încât îi făcea plăcere să-i fie partener, chiar dacă pierdea, lucru ce se întâmpla cu o frecvență regretabilă, totuși.

La sfârșitul celei de-a doua seri. Lisa își împinse scaunul înapoi și-și ridica părul indignată.

— Bătuță din nou! Unde ai învățat să joci așa de bine? Cred că m-ai mințit Clancy. Nu puteai să înveți toate lucrurile astea și să-ți faci o carieră în același timp.

— Damele le-am învățat într-o campanie în sud-estul Asiei, când aveam otisprezece ani. Karim a fost un fanatic al șahului și totdeauna căuta pe cineva cu care să joace. Philip El Kabbar m-a pus la pământ cu mah-jongg. Pockerul a fost dintotdeauna unul...

Ea își ridică mâinile pentru a-l opri.

— Îmi pare rău c-am întrebat! Există vreun joc la acre nu ești expert?

El își ridică capul, gânditor.

— Monopoly, poate. L-am jucat o dată sau de două ori cu băiatul Sabrinei. Vrei să trimit în oraș după un set?

— Glumești? E un joc de afaceri și de când ești copil l-ai tot jucat, într-o formă sau alta. Nu putem juca Clue pentru același motiv. Zâmbind, ea se ridică. Mă vot gândi la alt joc, cât timp fac cafeaua. Cel puțin la următorul joc sper să nu mai fie un învingător.

El se încruntă brusc.

— Ar fi trebuit să te lași să câștigi? Nu cred că ți-ai dorit asta.

Ea dădu din cap.

— Nu, nu mai pot suporta! Sarcastic în doze mici! Se îndreptă în doze mici. Data viitoare, când mai capăt vreo arsură, voi căuta să-mi perfecționez mintea.

Clancy se răsucy pe călcâie și se târâ după ea în bucătărie.

— Data viitoare, aș putea să fiu dispus să te amuz în alt mod. E un joc care are doar o singură regulă și unde amândoi câștigăm.

Ea se intrigă peste umăr.

— Ce joc?

— Plăcerea, spuse el insinuant. Vrei să joci?

Ea se uită în altă parte. Prinsă din nou. Clancy putea să continue ore întregi să fie un tovarăș perfect de conversație, tachinând-o, nepăsător, aproape sarcastic. Apoi când se aștepta mai puțin, aluneca într-o remarcă ca asta și deodată simțea o avalansă de emoții sexuale, care era ca o mână ce o izbea din plin. Ea își dori deodată să nu se mai gândească. Îi aducea aminte de timpul petrecut în cele două zile

când stătuse lângă masa de joc și-i urmărea mâinile în timp ce muta o piesă de șah sau când bătea derabana leneș pe masă, așteptând mutarea ei. Aceleași mâini largi, capabile, care se mișcaseră pe coapsele ei, făcând-o să simtă fierbințeala... ea își blocă amintirea imediat.

— Probabil că ai învinge echipajul, spuse, în timp ce transversă camera și deschise filtrul de cafea.

— Numai dacă-ți va face plăcere. El se așează pe un scaun de lângă bar. Nu cred că te-ar deranja dacă te-aș lăsa să câștigi jocul ăsta.

Mâinile Lisei începură să tremure când turnă cafeaua și o măsură la filtru. Deodată, tensiunea sexuală dintre ei era din nou acolo. Majoritatea timpului o simțise ca pe o forță subliminală, până când Clancy și-a scos mânușile și le-a așezat goale în fața ei. Scos. Gol. La dracu', trebuia să se țină departe de cuvinte ce-i aduceau în minte asemenea imagini. Pieptul larg și gol a lui Clancy inspicat cu păr ușor albit. Abdomenul lui tare și coapsele puternice.

— Pui prea multă cafea, observă Clancy. Doar dacă nu te-ai hotărât să pui mai multă cofeină pentru a sta la noapte trează.

— Nu, probabil nu eram atentă. Își umezi buzele. Ba, gândise chiar prea mult, fir-ar să fie! Oricum, nu prea ma chef de cafea. Ce-ar fi să sărimpeste ea?

— Bine. Se ridică. Pari un pic nervoasă. S-a întâmpat ceva?

— Fevra închisorii. Simt nevoia să ies afară din casă. Vreau să ies din Paradise Cay. Martin n-a apărut încă. Probabil că se află la o jumătate de glob depărtare de aici. Lasă-mă să plec, Clancy.

El dădu din cap.

— E doar o problemă de timp. Se îndreptă încet către ea. Dacă vrei să ieșim afară din vilă, te pot duce la supermagazin, mâine după-amiază. Am auzit că ar fi o adevărată capcană a turiștilor, dar oricum va fi o schimbare.

— Avându-i pe Galbraith și pe alții după mine?

— Nu-ți vor sta în cale. Și dacă nu intervine nimic, nici nu vei bănuî măcar că sunt acolo.

— Dar voi ști că sunt acolo. Își turnă cafeaua înapoi în ibric. Ești sigur că nu te pot convinge să mă pui într-un avion cu destinația New York?

El aprobă.

— Sunt foarte sigur. N-am fost niciodată mai sigur de ceva ca acum. Stătea aproape de ea, destul de aproape ca să-i poată simți căldura ce emana din corpul lui viguros. A fost chiar așa de rău zilele astea? Am crezut că te-ai simțit bine. Buzele i se ridică într-un zâmbet provocator. Îmi dau perfect seama că nu sunt chair gebul de bărbat cu care o femeie i-ar plăcea să stea izolată pe o insulă, dar am avut impresia că te-ai obișnuit cu mine.

El chiar credea că nu arăta bine. Probabil că da. Îi plăcu această lipsă de îngânfare.

— Nu, n-a fost chiar așa de rău, aprobă ea. De fapt, amintindu-și, zilele acestea fuseseră stimulative, amuzante, chiar provocatoare. Clancy era foarte inteligent, extrem de spiritual, cu un simț remarcabil al umorului și o fină apreciere a ridicolului. Avea o mare dragoste de viață ce se amesteca în mod ciudat cu un fel de cinism, provocat, fără îndoială, de stilul său de viață. Ea se trezi deodată că nu numai că-l dorea fizic, ci și dorindu-i tovărășia. Această idee o exasperă. Se apropia prea mult de el și ea nu putea risca așa ceva. Cu cât mai puțină intimitate între ei, cu atât mai bine. Nu mă poți învinovăți de faptul că am fost neliniștită în ultima vreme, având în vedere circumstanțele. Supermagazinul e perfect.

— Ai fost neliniștită? întrebă el ușor. Neliniștit am fost și eu. Crezi oare că provine din aceeași cauză. Ochii lui erau atenți fixați pe fața ei. Dacă da, ți-aș putea sugera un remediu mai bun decât o plimbare. Ridică mâinile și-i atinse fața. Mâini dure, capabile, cu vârfurile degetelor bătătorite și tari, pe obrazul ei. Mâini puternice, puțin ezitante când o atinse.

Ea îl excita și ideea asta o făcu să se excite la rândul ei. Tremura din nou. Părea că devenise o stare permanentă de când se alfa lângă Clancy.

— Nu e un remediu prea sigur.

— În voi face eu sigur. Tu întotdeauna vei fi în siguranță cu mine. Degetele lui îi mângâiară ușor colțul gurii. Câteodată poate fi distractiv să mai uiți de siguranță. Nu știa asta? El apăsă în cet și buzele ei se despărțiră. Cu degetele mele îți pot simți bătăile inimii. Buzele îți sunt la fel de sensibile ca și sânii, nu-i așa?

Lisa înghiți. Sâni i se ridicau și cobirau pe măsura respirației. Nasturele de sus de la cămașa lui albă era desfăcut și ea îi vedea umbra părului lui sârmos de pe piept. Părea că nu-și mai putea lua ochii de acolo. Își dorea să-l atingă, să-și strecoare degetele prin zona întunecată, să exploreze mușchii grei, ai umerilor lui.

Capul lui întunecat se aplecă încet.

— Acordă-ți oșansă. Dă-mi limba ta, se rugă el.

Îi acoperi buzele cu buza lui, dar nu exercită nici . Aștepta. Buzele lui erau calde și grele. Răspuflarea lui, proaspătă și dulce, dar își dori mai mult. Îi dădu ce-i ceruse și-l simți tremurând lângă ea. Îi luă limba în gura, sugând încet, cu dragoste. Ea îi simți corpul greu apăsând-o către locul dintre soldurile lui.

Ea ridică mâinile încet, băjbâind după nasturii cămășii lui. El se apropie și mai mult. Apoi, fără a-și lua gura de pe a ei, îi îndepărtă ușor mâinile și desfăcu cămașa chiar el. Îi luă mâinile și i le puse pe pieptul lui. Ea scoase, ca răspuns un sunet din gât ce era pe jumătate un tors de pisică, pe jumătate geamăt de plăcere. Exact asta își dorea și ea. Simțea furnicături pe palmă pe măsură ce pieptul lui dur se cufunda în moliciunea ei. Ea își mișcă mâinile încet, nesigură, savurând senzația, jucându-se, încrutându-se, trăgând.

El devenise tare ca piatra lângă ea și mușchii pieptului lui și ai abdomenului se încălzeau cu o tensiune aproape insuportabilă. Răsuflarea lui deveni din ce în ce mai grea și însoțită de gâfăituri, astfel încât fu nevoit să-și ridice capul. Murmură:

— Îmi plac mâinile tale pe mine. Mâinile lui se jucau cu părul ei. Dar nu e de ajuns. Vreau și gura ta, iubito! O trase aproape, încât fața ei fu atinsă de părul tare care-i devenise așa de cunoscut. Mirosul curat de săpun și de bărbat o înconjură, iar pielea lui era caldă. Limba ei gustă atingerea.

El tresări ca lovit, degetele lui jucându-i-se în părul ei.

— Lisa... Îi mută buzele pe altă porțiune a corpului. Aici, *acushla*! Apoi o mută din nou. Și aici! Îi mută capul încă o dată. Doamne, e minunat! Deodată, îi strivi gura de pieptul lui, ținând-o așa de strâns încât o lăsă fără suflare. Tremur după tremur îi scutura corpul. Prea minunat. Îmi ies din minți. Să mergem în pat.

Ea nu mai putu gândi. Cum de putuse ajungeașa departe, într-un timp așa de scurt?

— Clancy...

— Te voi face fericită! Mâinile lui îi lăsară părul să cadă, trăgând-o în jos într-un moment de nesfârșită tranșe. Lasă-mă să încerc să-ți dau ceea ce vrei, ceea ce amândoi vrem. Te iubesc, Lisa!

Ea avu un șoc când auzi ultimele cuvinte. El chiar o iubea, șiera clar că nu avea să fie o noapte oarecare pentru el. Va fi un pas spre angajament pe care încercase să-l obțină de la ea. Un angajament pe care nu intenționa să-l acorde nici unui bărbat.

El se îndepărtă când simți respingerea blândă de sub el.

— Lisa? O îndepărtă ușor de el, mâinile cuprinzându-i umerii. Privirea lui o căuta pe a ei și chipul i se întunecă când citi ce era pe fața ei. Nu?

Ea își mușcă buza de jos.

— Nu, îi răspunse încet. Îmi pare rău că nu te-am oprit imediat. Nu obișnuiesc să pornesc ceva fără să continuu, Clancy.

— Știu asta, îi replică el. Trăsăturile lui erau încărcate de dorință. A fost vina mea. Eu am început. Au fost niște zile destul de grele și am fost cam nerăbdător. Râse fără zgomot. Dar sunt sigur că voi fi pedepsit pentru lipsa mea de virtute din seara asta. Voi sta probabil lungit toată noaptea cu o durere surdă.

— Așa o să se întâmple și cu mine, șopti ea.

— Ei bine, rămâi și tu în froont cu mine. Pentru că, în nici un caz, nu-ți voi da acele pastile de dormit.

Ea se uită la el.

— Dar nici nu le vreau! Le iau când... Se opri și se întoarse să plece. Noapte bună, Clancy! Situația nu se îmbunătățește pentru nici unul dintre noi, nu-i așa? Cred că te vei hotărâ să-mi dai drumul mai repede decât ai crede!

— Nu-ți mai face iluzii degeaba. Îmi voi lua porția dreaptă de pedeapsă. Am fost odată capturat de o bandă de revoluționari care m-au torturat în fiecare zi, timp de trei sau patru săptămâni, până când Alex m-a salvat. N-a fost nici pe aproape la fel de rău prin ce-am trecut în noaptea asta, dar, oricum, m-a pregătit pentru ce va urma. Își înclină capul într-o expresie badjocoritoare. Noapte bună, Lisa! Ne vedem mâine dimineață la micul dejun.

CAPITOLUL 5

În mod sigur, nu mai era nici o îndoială. Era chiar Martin cel care stătea în umbra cabinei telefonice.

Lisa simți cum sângele îi îngheță în vene, apoi o căldură mare, și inima începu să-i pulseze furios, încât i se făcu rău. Ea aruncă o privire rapidă, suspicioasă, lui Clancy, care stătea lângă ea, respiră ușurată. El examină curios o cutie din paie, având desenat pe ea chipul lui Bety Boo, cu ochii ei mari, așezați pe o parte. Având un zâmbet amuzant pe buze, așa încât era mult mai sigur că nu-l observase pe Martin și nici nu văzuse cât de supărată era ea.

Și, la urma urmei, de ce nu l-ar fi văzut? Dacă n-ar fi recunoscut privirea arogantă și de animal hăituit a lui, nu și-ar fi recunoscut nici ea fostul soț. Era parțial ascuns în spatele unui teac de mărfuri și de umbra ce o forma un acoperiș de pânză, viu colorat. Dar știa că Martin nu va rămâne ascuns; se va apropia cu îndrăzneala lui obișnuită și atunci Clancy îl va prinde. Iar în felul acesta, capcana în care ea fusese folosită ca momeală se va închide.

— E o tarabă destul de drăguță, nu-i așa? Clancy se întoarse spre ea-o întrebe. Pisica Grafield. Betty Boo, Mickey Mouse. Ți-am spus eu că e o capcană pentru turiști. Expresia de amuzament îi dispăru de pe față în momentul când o privi. Ce s-a întâmplat? Ești palidă ca o stafie?

Ea căuta cu disperare un răspuns.

— Din cauza căldurii. Zâmbi tremurat. Mă simt puțin rău. M-ai avertizat că n-ar trebui să mă expun prea mult la soare. Poate ar fi fost mai bine dacă purtam o pălărie.

El se încruntă preocupat.

— Ne întoarcem la vilă.

— Nu, spuse ea repede. Îmi revin imediat. Îmi va trece într-un minut. Își umezi buzele uscate cu vârful limbii. Dar mă întreb dacă n-ar fi mai bine să te întorci la ghereta pe lângă care am trecut mai devreme și sa-mi iei una din pălăriile acelea de paie?

El tot mai era încruntat.

— Eu totuși cred...

— Mă voi simți mai bine. Trase adânc aer în piept și încercă să vorbească mai calm. Adu-mi doar o pălărie, te rog. Îți promit că nu voi încerca să scap. Chiar dacă aş fi tentată s-o fac, sunt sigură că ochii de vultur a lui Galbraith nu mă vor scăpa din vedere.

El aprobă.

— Bine, mă întorc imediat. Și nu sta prea mult în soare. Se întoarse și dispări în mulțime.

Fusese prea ușor, dar nici acum nu era în siguranță. Galbraith o va urmări cu privirea. Va trebui să facă fiecare mișcare într-un mod cât mai natural posibil. Își impuse să ridice de jos cutia la care se uitase Clancy și s-o examineze calm. O aseză apoi jos și se îndreptă către piață. Martin o urmărea. Îi putea simți ochii pe pielea ei. Trebuia să se concentreze pentru a-și relaxa mușchii și a nu merge prea repede. Limbajul corpului. Oamenii lui Clancy probabil că sunt foarte antrenați și buni observatori, iar ea nu trebuia să arate nici tensiune nici panică.

Se opri lângă un dulap cu alămuri frumoase potrivite, numai la câțva metri depărtare de locul unde stătea Martin. Ea dădu din cap a negare băiatului tânăr ce se repezise s-o întrebe ce dorește.

— Mă uitam doar, spuse, cu un zâmbet. El se întoarse spre scaun, culese o foaie de hârtie de pe jos, pe care scria cu roșu „Reîntoarcerea în Paradise” și începu să-și facă vânt cu ea leneș.

Ea observă o mișcare bruscă cu coada ochiului.

— Nu, nu mișca. Sunt urmărită.

— Știu. Vocea lui Martin era destul de sarcastică. Proaspătul tău iubit trebuie să fie mai gelos ca mine, Lisa. Gărzile de corp din jurul vilei și nu ți se dă voie să ieși niciodată din casă, fără mâna lui Desmond să nu fie pe cotul tău. Îi place să te țină numai pentru el, nu-i așa? Mânia lui rece, obișnuită era din nou în tonul lui. N-ai ieșit din casă de două zile. Îi pari, probabil, foarte distractivă.

— Ai pândit vila? întrebă Lisa speriată.

— Timp de trei zile. M-am distrat de minune jucându-mă de-a privitul, în timp ce voi doi vă alintați în cuibușorul vostru de dragoste de pe malul mării. Se pare că te-ai răzgândit în privința omului

posesiv din viața ta. Sau poate faptul că are atâtea prăzi îl face mai atrăgător?

— Martin, trebuie să pleci. Acum! Ești în pericol.

— Din cauza gărzii lui Desdemon? Chiar crede că dacă te-a înconjurat cu oamenii lui, eu nu mă voi apropia de tine? Tu îmi aparții. Întotdeauna vei fi a mea! Am un vas în port. Vino cu mine, Lisa, și poate mă răzgândesc și nu-ți voi atinge iubitul. Râse grosolan. Știi, niciodată n-ai apreciat violența. Doar nu vrei ca el să pățească ceva, nu-i așa dragă?

Clancy să pățească ceva? Ideea îi trimisese un semnal de alarmă în tot corpul. Apoi își dădu seama ce ridicol era gândul. Clancy era cu mult mai periculos și mai amenințător decât Martin. Martin era cel care era în pericol.

— Ascultă, Martin, lucrurile nu sunt așa cum oar a fi. N-am timp să-ți explic acum, dar trebuie să pleci din Paradise Cay!

— Atunci vino cu mine! Vocea lui se transformase într-o rugămintă fierbinte. Sunt în pericol, dar totul se va termina în curând. Odată m-ai iubit. Totul va fi din nou ca pe vremuri, Lisa, o să vezi. Am nevoie de tine!

O, Doamne Dumnezeu, asta nu putea suporta!

— Femeia pe care o credeai că te iubește nu mai există, Martin. Nu-ți pot dăruia ceea ce nu am!

— Din cauza băiatului, nu-i așa? Nu mă poți ierta pentru ce s-a întâmplat cu Tommy.

— Nu, nu-i din cauza lui Tommy. Făcu eforturi disperate să nu-i tremure vocea. Îmi dau seama că nu l-ai putut ajuta. Se opri. O, Martin, te rog, pleacă!

— Numai dacă plecu cu mine. Mă pot revanșa față de tine. Lasă-mă să încerc, fetițo!

— Nu sunt o fetiță! Sunt un om adult. Niciodată n-ai înțeles asta! Lacrimile îi erau gata să se ivească. Amintirile îi era prea vii!

— Desdemon trebuie să fie un bărbat bine! Te avertizez că voi găsi o cale să scap de el, Lisa.

— Numele lui nu e Desdemon, spuse ea. Tocmai asta am încercat să-ți spun. Se numește...

— Nu acum e momentul dramatic când îmi fac apariția? Întrebă sardonice Clancy. Exact ca Hercule Poirot în cărțile Aghatei Christie?

— Clancy! Lisa se întoarse să-l privească.

— Mi-e teamă că va trebui să te descurci singură și fără pălărie. M-am gândit că e mult mai important să dau ochii de Baldwin.

— Ai știut? Șopti ea.

— Ai noroc că ești cântăreată și nu actriță. Nu te-ai fi descurcat niciodată pe scenă. Clancy îl pironi pe Martin cu o privire încărcată cu mânie sălbatică. Nu ne faci cunoștință, Lisa? Am așteptat de multă vreme momentul ăsta. Sunt Clancy Donahue, Baldwin.

— Donahue! O expresie de ură îi schimonosi trăsăturile. Ochii lui cenușii se fizară pe fața albă a Lisei, cu o mânie aproape palpabilă. O capcană? Te distrezi cu Donahue și încerci să mă predai lui?

— Nu, am încercat să te avertizez, spuse Lisa uimită. N-ai vrut să mă ascuți.

— Ei bine, n-ai fost prea convingătoare. Ai vrut să scapi de mine, ca apoi tu și iubitul tău să trăiți fericiți vreme lungă?

— Nu-i iubitul mei. Nici ea nu credea că-l va convinge de contrariu. Martin întotdeauna credea ceea ce voia el să creadă.

— Să nu mă minți pe mine! Ochii lui Martin aruncau flăcări. Îmi pot da seama după felul în care se poartă cu tine.

— Sunt iubitul ei, spuse Clancy ferm. Tu, însă, ai ieșit din cadrul familiei, Baldwin. Și, în curând, vei dispărea și din calea mea.

— Asat s-o crezi tu! Martin îi aruncă Lisei o privire glacială. N-ar fi trebuit să faci asta, Lisa. M-ai trădat! Iar trădătorii trebuie pedepsiți. Vocea îi deveni veninoasă. Știi, mă bucur pentru ce s-a întâmplat cu Tommy. Întotdeauna îl puneai pe primul loc.

Clancy se apropie de el cu un pas.

— Ba nu vei pedepsi pe nimeni, Baldwin! Dacă ești extrem de norocos, poate vei scăpa cu pielea neatinsă, dar nici măcar să nu te gândești că i-ai putea face Lisei vreun rău. Ar putea fi fatal pentru tine!

— Amenințări?! Buzele lui Martin se curbară într-un rânjă amar. Îți aparțin. Brațul lui stâng,

puternic, țâșni înainte cu o mișcare suplă, ușoară, și loci în stâlpii nesiguri ai acoperișului. Deodată, întreg acoperișul începu să se clatine.

Lisa auzi înjurătura scoasă de Clancy printre dinții, înainte ca el s-o împingă departe de stâlpii care se rupeau în jurul lor. Mai auzi strigătul supărat, strident, al oamenilor, iar în clipa următoare Galbraith era lângă ei.

— Nu ai văzut cunva în ce parte a fugit? întrebă Clancy.

Privirea Lise se îndreptă în locul întunecat, unde fusese Martin mai înainte cu o secundă. Dispăruse.

— Prin alea aceea, în spatele cabinei telefonice, îi răspunse Galbraith. Lam pris pe Hensricks în urma lui.

— Bine. Clancy îi dădu drumul Lisei de braț și se întoarse. Plec supă el. Condu-o pe Lisa înapo la vilă. Sări peste una din bârne și începu să alerge.

Lisa rămase uitându-se după el, amețită. Totul se întâmplase așa se repede, încât îi venea greu să înțeleagă ceva.

Galbraith o luă gentil de cot.

— Trebuie să facem cum a spus Clancy, doamnă Landon. Nu vă faceți griji! Totul o să fie în regulă! Clancy îl va prinde pe ticălos!

Dar ceea ce o făcuse să se îngrozească cel mai tare a fost momentul când Clancy se apropiase de Martin. În acele ultime minute. Martin fusese îngrozitor de amenințător și oribil. Cum a putut să-i spună așa ceva în legătură cu Tommy? Simți deodată că i se face frig de gheață. Era foarte sigură că numai sentimentul de culpabilitate îl determina pe Martin să vorbească așa. Cum ar putea să se înșele, oare?

— Tremurați? zise Galbraith preocupat. Vă simțiți bine? Clancy îmi va pune capul într-unul dintre aceste coșuri, dacă se întoarce și vă găsește bolnavă.

— Mă simt bine! Mințea! Deja era conștientă de fluxul întunecat, amețitor, al vechii ei depresii psihice, încojurând-o ca un cerc, iar pașii i se măriră ca și cum ar fi vrut să scape de ea. Dar știa că era inutil. De trei ani nu fusese în stare să scape de ea. Cum ar putea-o face acum?

— Să ne întoarcem la vilă.

Era aproape întuneric, când Clancy reveni la vilă, dar, cu toate astea, Galbraith nu se ostenise să aprindă lumina. Stătrea lungit într-unul dintre scaunele largi din camera de zi, cu picioarele atârându-i peste brațul înalt al acestuia.

Clancy aprinse lumina de neon, când intră în cameră, și Galbraith se roidică imediat.

— L-ai prins?

Clancy dădu din cap.

— Hendricks l-a pierdut pe alee. Își frecă ceafa, obosit. Ne-am petrecut după-amiaza căutând prin toată insula un semn cât de mic. Până la urmă, am prins un fir la Paza de coastă. Un om, având înfățișarea lui Baldwin, a intrat în port acum trei zile și a ancorat.

Galbraith fluieră încetișor.

— Atunci, înseamnă că a stat în barcă. Nu-i de mirare că nu l-am văzut înregistrat la nici un hotel de pe insulă.

— Ei bine, ambarcațiunea nu mai este ancorată, deci este mai sigur să presupunem că Baldwin a scăpat la fel de repede, cât ai bate din palme. Nu contează! Tot o să-l prind. Își ridică privirea către dormitorul principal. Ea cum se simte?

— Nu prea bine, îi mărturi Galbraith, încruntându-se. Ce dracu' i-a s[us ticălosul acela? Părea într-o stare de șoc. A amenințat-o?

Buzele lui Clancy se strânsură.

— Da, dar nu contează asta motivul. A mâncat?

— Am comandat ceva de la hotel, dar nu s-a atins de mâncare. Galbraith își îndreptă umerii și căscă. Nu-mi place asta, Clancy. E prea tăcută. De genul ei, am mai văzut niște tipi în Nam. Zâmbi aiurit. Sceștia sfârșeau, de obicei, rățâcid prin junglă sau descoperind o distracție la ruleta rusească.

Clancy simți un fior pe șura spinării. Și el văzuse oameni care-și închideau în sufletul lor durerea și

spaima, până când ajungeau să aibă în el un teren minat.

— Voi încerca s-o fac să mănânce, mai târziu. Nu mai am nevoie de tine pentru restul serii, John. Le poți spune și celorlalți paznici să plece până mâine dimineață.

Galbraith ridică din sprânceană mirat.

— Supravegherea s-a terminat în mod oficial? Credeam că vrei să ami continuăm măcar pentru câteva zile. În caz că Baldwin se decide să se întoarcă.

— Nu mă îndoiesc că se va întoarce, dar nu-i chiar atât de prost, încât s-o facă așa de curând. Știe că suntem pregătiți și-l așteptăm. Presupunerea e că va aștepta momentul potrivit, să ne surprindă.

Galbraith îl aprobă.

— Crezi că va mai încerca să-i facă necazuri doamnei Landon?

— Eu nu cred că mai e vreun semn de întrebare cu privire la asta, remarcă Clancy amar. Datorită scenariului pus la cale, nu mai acum doar o cunoștință oarecare, ci o amenințare reală. El crede că l-a trădat și-ți poți imagina ce poate face un psihopat ca să se răzbune.

— Atunci înseamnă că ea va rămâne sub protecția Sedikhan-ului timp nelimitat. Era o afirmație, nu o întrebare. Galbraith se ridică în picioare. S-o plasăm într-un avion spre New York, mâine, și să aranjăm ca un om s-o supravegheze acolo?

— Nu, nu cred că asta ar rezolva ceva. Ar însemna să pun un întreg batalion să o păzească într-un oraș populat ca New York-ul. Clancy se încruntă. Cred că va trebui s-o iau cu mine în Sedikhan.

— Oare nu crezi că s-ar putea enerva să tot fie mutată, la dispoziția ta? Buzle lui Galbraith se curbară într-un zâmbet fugar. Ar putea și ea să aibă voința ei. N-o putem ține prizonieră pentru totdeauna.

— Dar nu vreau s-o țin prizonieră, deloc! La dracu', m-am săturat de porcăria asta!

Galbraith ridică din umeri și se îndreptă spre ușa.

— Mă voi întoarce mâine să-mi spui ce-ai hotărât. Nopate bun, Clancy.

— Noapte bune. Clancy rămăsese uitându-se nemișcat la ușa pe care ieșise Galbraith de câteva minute după ce o închisese. Doamne, era speriat! Știa că ce avea de făcut era necesar, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Își încleștă mâinile pe lângă corp. Fă-o, își zise. Du-o până la capăt acum, a dracu'! Se întoarse și merse până dormitorul ei și bătu încet. Nu așteptă nici un răspuns, ci deschise ușa și intră în cameră.

Lisa era lângă fereastră, uitându-se în curte, reliefată de ultimele raze ale lunii.

— A scăpat, zise Clancy. Sunt sigur că te vei bucura să afli că prietenul tău a scăpat. Baldwin e pe undeva pe mare, acum.

— Știu că ești dezamăgit, îi răspunse Lisa, fără să se întoarcă. Adat nu pentru că aș aproba ceea ce a făcut, dar n-aș să fiu responsabilă pentru...

— Știu de ce ai făcut-o. Nu te învinovățesc. Dar cred, totuși, că ar trebui să ai mai dezvoltat simțul de conservare. Ai auzit ce ti-a spus înainte să dispară. De acum încolo, ești în capul listei lui Baldwin.

— Da, aprobă ea mecanic.

El răsuflă adânc. Era chiar mai rău decât se așteptase; vocea ei era total apatică.

— Am îndepărtat gărzile.

Ea nu răspunse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva, izbucni el. Ce dracu' se întâmplă cu tine? Parcă aș vorbi cu o statuie.

— Îmi pare rău. Sunt foarte obosită, spuse ea, ca o fetiță politicoasă. Aș dori să mă duc la culcare acum.

— Nu acum. Trebuie să vorbim.

— Sunt foarte obosită, repetă ea. Aș vrea somniferele înapoi, te rog.

— Ba nu le vrei!

— S-a terminat totul. Ai spus că ai îndepărtat gărzile. Pastilele sunt proprietatea mea și vreau să mi le dai înapoi.

— Nu s-a terminat totul, și dacă crezi că-ți voi da voie să ieși...

Ea se întoarse să-l privească. Nu-i putea vedea fața în întunericul încăperii, dar observă că trupul

ei era încordat ca un arc întins.

— Dă-mi-le! Am nevoie de ele blestemat să fii!

— Un motiv în plus ca să nu ți le dau. E timpul să te oprești înainte a te mai ascunde după ele, Lisa. E timpul să vii la lumină și să dai piept cu realitatea. Cu greu reuși să-și mențină vocea tăioasă. Putea simți durerea și disperarea sosind în valuri din locul unde stătea ea. Te voi ajuta cum pot, dar mai întâi trebuie să disctăm. Se duse lângă veioza de lângă pat și o aprinse. Pentru moment, își dori să nu fi făcut gestul ăsat. Atâta durere, atâta goliciune reflectată pe fața ei palidă. Lisa, trebuie să discutăm un lucru. Nu poți continua așa.

Ochii ei se măriră de o frică subită.

— Nu-ți dai seama ce spui. Nu e treaba ta ce fac eu, oricum! Lasă-mă în pace, Clancy!

— Nu pot să fac asta. Tu crezi că mie îmi face plăcere să te rănesc în felul acesta?! Ochii lui îi întâlneau pe a ei. Povestește-mi despre Tommy, Lisa.

— Nu! Îi întoarse spatele, uitându-se cu disperare afară pe fereastră. Ieși afară, Clancy!

— Băiatul tău, Tommy, s-a născut la un an după căsătoria ta cu Baldwin. Conform celor scrise în dosar, tu și băiatul erați extrem de apropiați. El a murit într-un accident de automobil, acum trei ani. Baldwin conducea și el s-a ales cu o contuzie ușoară. Spinarea ei era dureros de rigidă, ca și cum el ar fi bătut-o înainte și ea ar fi trebuit să-i suporte bătaia. Doamne, ce bucuros era c nu-i putea vedea fata acum! Tu ai avut o cădere nervoasă. Ai fost sub îngrijire medicală timp de șase luni, apoi te-ai reântors la cariera ta și te-ai concentrat cu totul asupra aceste părți a vieții tale.

— Într-adevăr, ai toate faptele adunate cu atenție, îi spuse cu o voce voit ironică. Nu mai trebuie să dau nimic.

— Ba trebuie! Trebuie să-mi povestești despre Tommy? Era blond Ca Baldwin?

— Nu avea părul șaten, un șate închis. Oricum, ce importanță mai are?

— Ochii căprui?

— Nu, era de culoarea alunii. Vocea abia i se mai auzea. Te rog, nu-mi face asta, Clancy.

— Care era culoarea lui favorită? Majoritatea copiilor le plac roșu.

— Lui îi plăcea galbenul. Galben deschis. Pentru aniversarea lui de cinci ani, am aranjat o petrecere la grădiniță și el a vrut ca toate baloanele să fie galbene.

— Era un copil tăcut?

— Câteodată. Când era obosit, își aducea cartea favorită și se încovriga lângă mine în același fotoliu. Făcu un efort vizibil să poată continua. Își așeza capul lângă al meu și nu zicea nimic până când nu terminam. Totuși, aproape de fiecare dată el adormea înainte să termin.

— Avea o jucărie favorită cu care adormea?

— Pe Jupuitul. Era un ursuleț panda vechi, din plus, având numai un singur ochi mare. Îi spusese lui Tommy că arată ca un luptător beat, lovit. Devenise așa de veche jucăria, încât am vrut să i-o repar, dar el nu m-a lăsat...

— Ce s-a întâmplat cu Jupuitul, Lisa?

Ea nu răspunse. Spatele îi era îngrozitor de încordat.

— Spune-mi, Lisa!

— Este cu Tommy. Vocea îi fu atât de slabă, încât cu greu o putu auzi. Am vrut să aibă cu el ceva ce a iubit. Jupuitul e cu Tommy.

O, Doamne, nu mai putea continua! De ce nu mai izbucnea odată?

— Cum arăta Tommy când zâmbea?

— Avea o gropiță în obrazul stâng și tocmai își pierdusele dintele din față. Aveam de gând să-i fac o poză și-i spuneam că va arăta la fel de urât ca și Jupuitul. El a râs și... Se întoarse să-l privească. Lacrimi îi curgeau pe obraji și ochii îi erau plini de suferință. Dar n-am reușit niciodată să-i fac fotografia. A muri, Clancy! A murit. Corpul ei mic fu deodată scutura de hohote de plâns. Nu era drept. Tommy era așa de bun. Nu meria să i se întâmple așa ceva.

Clancy transversă camera din trei salturi și o luă în brațe. Măinile lui o înconjură, apăsându-i fața pe pieptul lui cu multă dragoste.

— Știu, *acushla!* Știu.

— El era o minune. Vocea îi era înăbușită, dar cuvintele îi eșeau afară curgător. Ca și cum, odată pornită îi erta imposibil să se mai oprească. Un miracol. Nu făcusem nimic să-l merit. Întodeauna am fost egoistă și zăpăcită și, cu toate astea, mi-a fost dăruit Tommy. Era așa de dulce și de afectat. Și deștept. Era foarte isteț pentru vârsta lui. Toți educatorii spuneau asta. Măinile lui îl apucară strâns de tricou. L-am iubit, Clancy.

El își simți gâtul dureros de uscat.

— Visele. Cu ce sunt populate visele, Lisa?

— Cu Tommy. Întotdeauna sunt cu Tommy și visele se repetă. E noapte târziu și sunt acasă. Fericită. Chiar fredonez un cântec când urc scările. Trebuie să-l culc pe Tommy și întotdeauna îmi place să fac lucrul ăsta. E întotdeauna așa de curat și de dulce, după baie! Apoi deschid ușa și Tommy nu-i acolo. Eu nu înțeleg și tranversez camera și mă uit în patul lui. Patul este perfect curat și rece, fără nici o cută pe el. Și mă uit la el și știu că numai așa va rămâne. Că Tommy niciodată nu se va mai întoarce! Că eu n-o să-l mai spăl niciodată, n-o să-l mai sărut de noapte bună, n-o să-l mai țin...

El o încercui, durerea explodându-i. Doamne, cum era să fie în locul ei.

— Cred că l-aș omorâ pe Baldwin dacă aș fi fost în locul tău, spuse el răgușit.

— Am crezut că și el simte aceeași durere. Niciodată n-a fost prea afectuos cu Tommy, dar, după ce ne despărțisem, părea a fi alt om. În lua pe Tommy pentru câteva zile în parcuri și la grădina zoologică. După accident, părea așa de... Se opri. Distrus! Și a fost așa de îngrijorat, câtam fost bolnavă! Își clătină capul neștiind ce să creadă. Pur și simplu nu mai știu.

— Probabil că și-a dat seama că singura lui șansă era să jpace teatru, să interpreteze aceeași durere pe care tu o simteai, spuse Clancy ironic. În mod clar, că azi după-amiază nu părea prea îndurerat.

— Nu, nu părea. Nu-și putu stăpâni lacrimile ce-i alunecau pe obraji, dar hohotele de plâns se mai potoliseră. Nu înțeleg. Pe el, nu-l mai înțeleg!

— Eu însă da, spuse Clancy. Îl înțeleg pe ticălos chiar foarte bine. O luase în brațe și o duse la scaunul din partea cealaltă a camerei. Dar, deocamdată, n-am nici o intenție să vorbesc despre Baldwin. Se așază pe scaun și o luă în brațe. Îi mângâie părul fin și fruntea, cu degete ușoare. Și nici tu nu vrei să vorbim despre el, nu-i așa?

— Nu. Își apropie obrazul mai mult de el. Nu despre el vreau să vorbim!

— Tommy?

— Da. Era incredibil, după atâția își dorea să vorbească despre Tommy. Era ca și cum o rană deschisă fusese zgândărată și acum trebuia dezinfectată.

— Atunci, spune-mi. Își strânse brațele cu dragoste în jurul ei. Povestește-mi totul despre Tommy, Lisa!

Și așa și făcu. Odată pornite, cuvintele refuzau să se mai oprească. Stătea acolo în brațele lui, încercând să reconstruiască o lume care o crezuse de mult uitată, cu o voce visătoare. Nu a făcut-o fără durere, însă. Lacrimile apăreau și dispăreau din nou, apoi iar apăreau, pe măsură ce orele treceau, și imagini din trecut apăreau pentru o secundă, erau reale, ca apoi să dispară.

Tot timpul Clancy rămase tăcut, ascultând și doar mâna i se misca mângâietor pe fruntea ei.

Până la urmă, cuvintele se sfârșira și Lisa trenui să se oprească. Rămase încovrigată lângă el, ca un copil curios, sfârșit, golit, dar, în mod ciudat, liniștit. Nu ștai dacă trecuse cinspreze minute sau o oră, până când, în cele din urmă, sparse tăcerea, șoptind un „Mulțumesc”.

El răspunse strângând brațele și mai mult în jurul ei:

— Nu îmi mulțumi mie. Tommy e o parte din sufletul tău, iar tu mi lai împărtășit și mie. Tu ești cea care a dăruit ceva. Se opri. E mai bine acum?

— Da!

— Bine! Urmă un moment de liniște. Nu există un motiv pentru care pot justifica ce s-a întâmplat cu Tommy. Și nici nu intenționez s-o fac, *acushla*. Îți pot doar împărtăși ceva ce am învățat peste ani. Vocea începu să tremure. Am pierdut niște oameni foarte dragi, la care ținema foarte mult, Într-adevăr am dus o viață violentă, și preusupun că era inevitabil. Niciodată nu are logică, dar se întâmplă. Când cineva apropiat moare, eu încerc să folosesc acea durere.

— S-o folosești?

El dădu din cap.

— După ce m-am obișnuit cu sentimentul, încerc să-mi canalizez toate amintirile și dragostea, dăruite acelui om, apărându-mă. Poate sună puțin cam ciudat, dar simt că, dacă dăruiesc ceva din mine cuiva, ceva ce mi-a fost dăruit la rândul-mi mie de cineva pe care l-am pierdut, simt că, într-un fel, persoana aceea mai trăiește. Eu nu am o familie propriu-zisă, dar am niște prieteni în Sedikhan. De fiecare când se întâmplă ceva, le dăruiesc mai multă protecție, mai multă dragoste, mai multă trandafete. Se strâmbă. Până acum, cred că i-am îngrășat. E cam ciudat, nu-i așa?

— Nu, nu-i deloc ciudat, șopti ea. E frumos.

— Oricum, pe mină mă ajută. Ar trebui să încerci și tu! Îi depuse un sărut ușor în creștetul capului. Acum cred că ar fi mai bine să te las să te odihnești puțin. Ești extenuată. Se ridică cu ea în brațe și o purtă până la pat. Nu se mai osteni să o desbrace, ci doar o așeză și trase pledul pe ea.

— Pleci? Nu voia ca el să plece. Ceva se întâmplase în camera aceasta. Intimitatea fusese stabilită; hotarele fusese stabilite. Simțea în mod ciudat că, dacă i-l împărășise pe Tommy, îi dăruise și parte din ea. Cât despre ceea ce-i dăruise el... n-ar putea fi niciodată măsurat.

Clancy dădu din cap.

— Voi sta aici. Stinse lampa și se întinse lângă ea. Nu cred că visele se vor mai întoarce, dar dacă da, voi fi aici să le opresc.

Nici ea nu credea că vor mai apărea. El îi dăruise atât de mult; ar fi trebuit să-l lase să plece!

— Nu trebuie să stai. Totul va fi în ordine acum!

Buzele lui apăsă pielea delicată a frunții.

— Culcă-te! îi spuse el. Vreau să rămân.

Ea căscă mulțumită și se ghemui lângă trupul lui puternic. Așa de greu, așa de puternic, totuși, cu o notă aparte de sensualitate și frumusețe simplă, ce o mișcaseră profund.

Acum era prea obosită să se gândească la cuvintele lui, dar știa că o va face în curând și că lucrul ăsat o va liniști. Să dăruiești! Exact asta-i spusese. Amintirile care se îmbunătățesc pe zi ce trece, faptul că a dăruit dragoste și frumusețe cuiva, să formezi astfel un lanț care ar dura pentru eternitate...

Respirația Lisei deveni tot mai grea și profundă. Stătea acolo, ghemuită lângă el, cu o încredere oarbă, întinută numai la un copil mic. Slavă Domnului că adormise așa de ușor!

Clancy fu conștient deodată de riscul enorm pe care și-l asumase în seara asta. Exista posibilitatea ca instinctele lui să-l înșele, problema în discuție provocându-i mai mult rău.

Mai exista un risc, ca ea să accepte adevărul, dar după aceea să-l urască pe el pentru direrea pricinuită. Dar slavă Domnului, nici unul din lucrurile astea nu se întâmplase.

Îi atinse părul, uitându-se absent prin întuneric. Lisa era singură, medită el. Încerca s-o liniștească cu filosofia lui proprie, dar își dădu seama că în cazul ei s-ar putea să nu mergă. Scria doar în dosar că nu avea prieteni apropiați sau rude.

Părinții ei erau morți. Era chiar foarte posibil ca izolarea să-i mențină starea de durere și tristețe și s-o facă să se închidă în ea pentru o lăptosă interioară. Trebuia să existe o cale pentru a o ajuta să-și învingă această singurătate.

Clancy simți cum oboseala începea să-i pătrundă prin membre, dar se înarmă răbdător împotriva ei. Era și el la fel de extenuat emoțional ca și Lisa, dar nu trebuia să cedeze. Pentru că în noaptea asta el îndepărtase bariera protectoare pe care ea și-o construise atât de greu.

Până când se va trezi, va trebui să găsească o cale să o ajute. Își apropiase corpul și mai mult de al ei, dintr-un instinct protector, și încercă să-și concentreze gândurile asupra a ceea ce ar putea construi un refugiu.

Era încă întuneric când se trezi Lisa și își dădu imediat seama că Clancy nu mai era lângă ea. Faptul în sine n-o alarmă. Doar îi promisese că va sta cu ea, că n-o va părăsi, și așa și făcuse. Nici nu se gândea să se îndoiască de asta, având o încredere totală în el. Se ridică și-și împinse o șuviță de păr de pe față.

— Clancy?!

El era lângă ușa de la balcon. Îi putea zări strălucirea cămăși albe în întuneric.

Apoi văzu pata albă mișcându-se și își dădu seama că se întoarce cu fața spre ea.

— Sunt aici. Liniștește-te!

Dar era liniștită; simțea o liniște și un sentiment de pace pe care nu le mai cunoscuse de multă vreme.

— Tu n-ai dormit deloc?

— Nu eram obosit. Și, de astfel, am avut ceva de făcut. Tu cum te simți?

— Bine, spuse ea, somnoroasă și foarte recunoscătoare. Cât e ceasul?

— E cu puțin trecut de trei dimineăta. Vrei să te culci la loc sau crezi că ai putea mânca ceva? N-ai mai pus nimic în gură de ieri, de la micul dejun?

— Tu și Galbraith ați devenit obsedați de obiceiurile mele culinare, comentă ea. Ar fi mai bine poate dacă v-aș aduce niște garanții că acest corp e sănătos. Dădu din umeri. Dar presupun că aș putea lua ceva în gură. Sunt prea trează ca să mai stau în pat. Azvârli pledul în lături. Dar mai întâi vreau să fac un duș. Mă simt teribil de amorțită

— În regulă. El aprinse lampa de pe masă. Îți voi pregăti o omletă, cât timp faci duș.

— De acord! Sări din pat și se îndreptă spre duș. Își luă din mers lenjeria, niște colanți și o bluză-tunică verde, largă, și se duse la baie. Va fi gata în cinsprezece minute.

Dar când se întoarse după cinsprezece minute, descoperi că Clancy era tot în dormitor. Deschise larg ferestrele de la balcon și se uită în curte.

— Clancy? Se apropie ușor de el. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Se întoarse și o liniști cu un câmbet. Mi-am zis doar că ar fi mai bine să vorbim, mai întâi. Ce zici?

— Da, desigur. Fu ceva în purtarea lui Clancy ce o făcu să ezite. Ce este?

— În noaptea asta, am avut timp destul să mă gândesc mai profund. El o luă de mână și o scoase îngrădină, unde miresmele de trifoi și hibiscus se împleteau ideal în aerul dulce al tropicelor. M-am tot gândit și n-am putut găsi alceva mai bun decât asta. Dar înainte de a-ți spune, aș vrea să știi că, atunci când o să auzi ce-ți voi zice, nu mă gândesc la mine, deși îmi va da și mie ceva ce-mi doresc demult. Și cred sincer că de asta ai nevoie!

— Clancy, habar n-am despre ce vorbești, spuse ea uimită. Lumina lămpii se revărsa din dormitor, astfel încât îi putea zări fața senină și hotărâtă. Râse puțin speriată. Pentru un om de obicei aspru, te porți destul de frumos, Clancy!

— Asta din cauza că sunt speriat de moarte! O prinse de umeri cu palmele și o așeză pe marginea unei fântâni din mozaic. Nu știu cum vei reacționa la asta!

— La ce să reacționez?

O undă de șoc o străbătu și ezită înainte de a-i răspunde.

— Crezi că îți închiui că da! spuse ea încet.

— Ai încredere în mine?

La asta nu trebuia să se gândească.

— Da.

El se așeză în genunchi lângă ea și-l luă mâinile între ale lui.

— Trebuie să ai încredere în mine. Pentru simplu motiv că niciodată n-aș face ceva care să te rănească! Îți amintesc ce ți-am spus azi-noapte?

— Da, îi răspunse ea, și mâinile îi răspunse strâmsorii lui. Îmi amintesc.

— Dar tu nu ai pe nimeni, Lisa, căruia să-i acorzi dragostea. Nu ai pe nimeni pe care să-l iubești cu adevărat!

— Ce vrei să spui?

— Că ai nevoie de cineva. Se uită la ea cu o expresie gravă întipărită pe față. Vreau să spun că aș dori foarte mult să-ți pot dărui un copil.

Timp de un minut, ea se luptă să-și recapete răsuflarea.

— Un copil?

— Dar asta nu înseamnă că Tommu va fi înlocuit vreodată. Fiecare ființă e unică și de neînlocuit, și ceea ce simți tu pentru Tommy e un lucru frumos și special. Dar totuși ai nevoie de cineva pe care să-l iubești. Zâmbi puțin jenat. Sunt destul de egoist încât să-mi doresc să fiu eu acela, dar, dacă nu e să fie, nu

e! Cel puțin nu încă! Dar necesitatea există, totuși, știu că ți-ai dorit un copil. Îi luă palma și o sărută. Te rog, lasă-mă să fiu eu acela care să-ți dăruiască copilul!

— Clancy... Gândurile ei se învălmășeau în cap, nestăoânite, pe fragmente.

— Nu-ți cer nici un angajament. Nici măcar nu tebuie să te căsătorești cu mine dacă nu vrei. Copilul va fi numai și numai al tău. Voi semna acte corespunzătoare pentru aceasta. Tăcu un moment, înainte de a continua repede: Și dacă poți îngădui și lucrul acesta, aș dori să stai cu mine până se va naște copilul. Își strâmbă buzele într-o grimasă batjocoritoare la adresa lui. Știi și tu cât de gelos pot să fiu. M-aș îngrijora pentru amândoi, dacă nu v-ați afla sub noi.

— E o nebunie! spuse ea încet. Simți o dogoare ciudată ce o cuprinse în interior, ce avea legătură cu felul în care se uita Clancy la ea, ca un băiețel corect. Era exact felul în care se uita Tommy la ea în momentul în care făcea o boacăna și nu era sigur de cum va reacționa ea. Observă cu stupefație cât de natural îi venea acum să se gândească la Tommy. Nu acel tremur de spaimă, ci în mod plăcut, ca și cum Tommy ar mai fi cu ea. Poate acum, dacă Clancy a eliberat-o de acea tramură psihică, Tommy va rămâne tot timpul cu ea.

— Nu chiar atât de mare, îi replică Clancy, jucându-se cu degetele ei. Tu mă vrei, așa încât ambele părți sexuale implicate egal.

Lisa aproape izbucni într-un chicot la cuvintele acestea. Având în vedere tensiunea sexuală ce existase între ei în ultimele două zile, cuvântul „egal” era puțin spus.

Pe măsură ce Clancy continua să-i enumere avantajele, cu o față solemnă de copil ce recita o poezie, ea își aminti tot mai mult de Tommy. Și din nou, nici o durere. Îi venea din ce în ce mai ușor.

— Sunt destul de bogat, încât să te întrețin confortabil, și, bineînțeles, cu ce e necesar. După ce se va naște copilul, vei avea parte de orice dorești. Îmi dau seama că vei vrea să-ți continui cariera și voi aranja ceva cu privire la asta. Se încruntă brusc. Dacă vei pleca înturnee, aș dori să trimiți copilul în Sedikhan cât ești plecată. Nu-mi surâde ideea ca el să stea fără nici unul dintre noi pentru o perioadă mai lungă de timp!

— Te-ai gândit la toate astea foarte atent, vorbi ea încet.

— A fost o noapte lungă și mi-am dat seama că ai nevoie de o soluție la toate întrebările pe care ți le vei pune. A fost de datoria mea să ți-o găsesc!

Deci, ei îi găsise o soluție! Termeni precum ”generozitate”, „lipsă de egoism”, „minte deschisă” i se potriveau ca o mănășă lui Clancy.

— Clancy, unde ți-e simțul tău de proprietate? îl întrebă ea. Tu ce obții din toate astea?

— Destul de mult. Zâmbi. Cel puțin nouă luni cu tine în patul meu și în viața mea. Un copil pe care îl voi iubi, chiar dacă nu ca fi al meu în mod legal. Nu mi-am închipuit că aș putea avea un copil al meu, înainte de a te întâlni pe tine.

Ea simți cum lacrimile i se adună în ochi când își aminti ce minunat și ce ciudat de frumos fusese cu Tommy. Clancy ar fi trebuit să simtă și el același lucru; ar fi un tată minunat, gentil, protector, deștept. N-ar trebui să i se răpescă bucuria.

— N-aș putea face lucrul acesta!

El se opri repede.

— Dar nu înțelegi? Va fi un dar asemănător cu acela pe care mi l-ai făcut, povestindu-mi despre Tommy. Nimeni nu va fi vinovat. Îi sărută palma din nou. Un schimb cinstit, Lisa.

— Ba nu-i deloc cinstit! Eu aș fi cea care ia, tu ai fi cel care dă! spuse ea. Ar însemna să fiu mai egoistă decât am fost în turnul meu de fildeș, dacă ți-aș lua propunerea în seamă.

— Greșești! Măinile o apicară strâns. Foarte mult. Crde-mă, nu m-aș fi simțit deloc un martir, dacă mi-ai lua în seios propunerea. M-aș simți chiar al dracului de norocos!

— Atuncin înseamnă că ești un idiot. Vocea ei se pierdu și trebuie să aștept un moment până când și-o recăpătă. Clancy, nu mai vreau să discutăm subiectul ăsta acum!

— Bine. El o strânse afectuos de mână, înainte de a-i da drumul și de a se ridica în picioare. Vom abandona subiectul, dar, mai întâi, aș vrea să-ți pun o întrebare? Ți-ai dori să ai un copil?

Dacă și-ar dori?! Când Clancy o întrebă prima dată dacă nu vrea un copil, simțise o bucurie enormă. Își dădu seama imediat după nașterea lui Tommy că ea era o femeie cu un substrat puternic

matern și că avea nevoie de un copil, ca s-o împlinească.

Cât fusese mamă, avusese parte numai de bucurie, căldură sufletească și dragoste. Dar, în aceeași măsură, îi adusese o durere incredibilă. Putea oare să mai riște încă o dată?

— Nu știi! Făcu un gest evaziv cu mână. Sunt așa de derutată. Sunt atât de multe lucruri...

Clancy dădu din cap.

— Știu asta. E o decizie pe care numai tu o poți lua. Se întoarse. Mai gândește-te. Cred că amândoi merităm răspunsul. Dă-mi de știre când ai luat o hotărâre. Privi înapoi peste umăr. Presupun că nu mai vrei omletă acum, nu?

— Mâncare?! Nu. Și așa mi-ai dat prea multe de digerat!

El zâmbi.

— Dacă am de gând să te îngraș, ar fi mai bine dacă aș înceta cu discuțiile degenul ăsta, cel puțin până după masă.

— Asta nu mai știi! spuse ea sec. O îngrășare ar fi în mode definitiv rezultatul cedării la propunerea ta!

El chicoti.

— Ai perfectă dreptate. Expresia îi redeveni serioasă. Mi-aș dori la nebunie să te văd însărcinată cu copilul meu. Nu-i nimic mai frumos decât o femeie cu o unflătură pe ea.

Ochii lui ardeau așa tare, încât ea își pierdu imediat răsuflarea.

— E clar că ai niște idei foarte ciudate despre alura feminină. Din câte îmi amintesc, singura umflătură pe care am observat-o când eram însărcinată cu Tommy a fost zona abdomenului. Arătam, de parcă înghițisem un pepene!

— Aș vrea să te văd așa, spuse el duios. Ma gândește-te! Se întoarse și intră în casă.

Cum putea oare să nu mediteze la asta când gândurile i se invârtteau cu o viteză maximă, cași emoțiile, de astfel? Dacă mai dorea un copil? Era oare un lucru cinstit să ia de la Clancy, chiar dacă acesta îi spusese că asta-și dorea?

Și dacă ar mai avea un copil, ar fi oare să-l ia și să fugă de la Clancy? Fiecare părticică a corpului ei se revoltă la gândul acesta. Nu putea face nimănui un astfel de rău. Mai ales lui Clancy, care era drăguț, cinstit și iubitor. De fapt, nu mai putea fugi de Clancy deloc!

Se sufocă la gândul ce-i trecu prin minte. Apoi certitudinea veni nestrămutată. Indiferent de circumstanțe, nu-l mai putea părăsi pe Clancy deloc. Își dorea să trăiască cu el, și să-i zâmbească cu zâmbetul acela călduros, până ziua când va muri. Iubire! Îl iubea pe Clancy. Faptul o șocă.

Cum nu-și dădu seama că mai tot timpul nu făcea alceva decât să se eschiveze din fața adevărului? O Doamne, acum era mai mult ca niciodată derutată!

Lisa rămăsese în grădină ore întregi, uitându-se în întuneric, pierdută în gânduri.

Abia după ce lumina zorilor se ivi, ea începu să simtă cuprinzând-o un sentiment liniștitor de pace. Decizia fusese luată. Era o hotărâre care o înspăimânta și o bucura în același timp.

Nu numai că-și asuma riscurile emoționale ale unei alte sarcini, dar era gata să-și asume și certitudinea de a fi îndrăgostită pentru prima dată în viață. Se simțea înțepenită pentru că stătuse pe marginea fântânii și extenuată pentru că stătuse încordată, încât i se făcu puțin rău.

Tot ce-și dorea în momentul acela era să se prăbușească în patul ei și să adoarmă, dar știa că nu putea face asta. Clancy merita un răspuns de la ea cât de curând posibil.

Ea își dorea copilul. Îl dorea pe Clancy! Aceste două lucruri i se calificase ră în minte în ultimele două ore. Și cu toate acestea, ideea că se îndrăgostise de Clancy atât de repede o făcu să ezite.

Ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune lui Clancy că-l iubește, iar mai târziu va descoperi că de fapt confundase sexul cu recunoștința cu un sentiment mult mai profund?

În materie de dragoste, era perfect novice. Ceea ce simțise pentru Martin, nici măcar nu se apropia de ceea ce simțea acum. Nu ar fi fost cinstit față de Clancy să facă niște afirmații până când nu este absolut sigură. Și dacă Clancy va descoperi mai târziu că singurul fapt ce-o atrăsese la el era sexul? Atunci el s-ar trezi prins într-o relație pe care nici ea nu și-o dorea! Ar fi mai bine să fie sigură, se gândi ea ferm. Nu, mai bine de dragul amândorora ar face mai bine să se kiște mai încet în privința asta!

Traversă camera și foierul, îndreptându-se spre camera de oaspeți, unde dormea Clancy încă de

când venise prima dată aici. În fața ușii, se opri o clipă să respire adânc.

Apoi, fără să mai ciocăne, apăsă clanța și deschise. Draperiile erau trase, păstrând astfel întunericul nopții în cameră. Cu greu, îi putu distinge conturul corpului de sub așternut, în imensul pat din colțul opus al camerei.

— Clancy?

— Sunt treaz, spuse el incet.

Ea înghiți cu greu.

— Vreau să am un copil. Vreau să am copilul tău!

El nu spuse nimic, iar ea își dori brusc să-i poartă zări expresia feței. Dacă se răzgândise și acum se înură pentru propunerea idioată pe care o făcuse?

— Mă bucur, îi spuse el, cu o voce groasă.

Deci, nu se răzgândise! Simți un șoc de bucurie.

— Numai că eu cred că nu sunt corecte condițiile. Sunt de părere că ar trebui să semnăm un contract prin care să obținem amândoi custodia copilului, câte șase luni pe ani.

— Cum vrei!

— Și mă mă voi întreține singură cât timp copilul va fi cu mine.

— Nu cred că... Se opri. Vom vorbi despre asta mai târziu. Ești sigură?

— Da, sunt foarte sigură! Doamne, Dumnezeule, îl iubea așa de mult!

— În dimineata asta, mai târziu, voi comanda un avion cu reacție. Ai face mai bine să te duci la culcare, să mai apuci câteva ore de somn.

— Avion cu reacție?

— Te iau cu mine în Sedikhan. Te duc acasă, Lisa!

CAPITOLUL 6

— Cafea? Galbraith John se afla în fața ei, ținând în mână o ceașcă din stirofon, încercând din greu să-și păstreze echilibrul în avion.

— Da, mulțun\mesc. Lisa luă ceașca, dând la o parte pătura de pe umerii ei. Chiar că avea nevoie de ceva să mă trezească! Cred că am dormit ore întregi! Unde-i Clancy?

— În carlingă, transmise niște ordine în Marasef. Galbraith se lăă să alunece pe scaunul de lângă ea. Vom ajunge în cel mult o oră.

Deci, ea dormise aproape cinci ore! De fapt, nici nu era de mirare! În ciuda sfatului bun al lui Clancy, nu putuse adori imediat.

Odată ajunsă în pat, se surprinse gându\indu-se, cu toate amestecate în cap. Și, în momentul când a fost adusă în avionul acela splendid și au început zborul, ea adormi imediat, ca și cum ar fost lovită de un ciocan.

— Tu trăiești în Sedikhan? îl întreabă pe Galbraith, după ce luă o sorbitură de cafea.

— Trăiesc unde-mi spune Clancy s-o fac, spuse el, ridicând din umeri. Este o meserie care cere să călătorești.

— Așa mi-a zis și Clancy. El îi menționase că ar putea renunța la acele călătorii, își aminti ea cu ușurare. Poate ar putea și ea călători cu el, când va fi nevoie s-o facă. Clancy are și el un apartament în Sedikhan?

Galbraith dădu din cap.

— Are părți din palat. Găsește că e mult mai convenabil să stea mai aproape de șeicul Ben Raschid.

O, Doamne, nu se gândise unde vor locui de acum în colo! Nu știa dacă i-ar plăcea să locuiască într-un palat!

— Du-te lângă pilot, John! Clancy se afla lângă ei. Ea simți tensiunea din aer. Își dădu seama că exista încă de la plecare, dar nu se gândise că ar fi ceva ciudat. Era un pas foarte mare această călătorie, iar ea era la fel de nervoasă.

Galbraith se ridică în picioare cu o strâmbătură.

— Am un sentiment ciudat că nu sunt dorit prin preajmă. Întotdeauna mi-am dat seama la timp, din fericire! Se îndreptă spre cabina pilotului.

— S-a întâmplat ceva? Așeză cu grijă ceașca de cafea înapoi pe tavă.

— Da. Se trântise pe scaunul de pe care abia se ridicase Galbraith. S-a întâmplat ceva foarte rău!

— Ce anume?

— Tu ce dracu' crezi? o întreabă el. Boaptea trecută mi-ai spus că ești de acord să ai un copil de la mine. După cum bine știi, pentru a avea un copil este nevoie, mai întâi, să îndeplinești niște funcții anatomice. Și nu m-am gândit la nimic alceva azi-noapte decât la acele funcții! Nu că ar fi fost ceva diferit față de alte nopți de când ne-am întâlnit. Apoi urcăm la bordul unui avion și tu adormi!

Ea uită să mai respire.

— Voi ai să facem dragoste în avion?

— Eu aș vrea să facem dragoste pe unde apucăm, spuse el aspru. Sunt jignit, la dracu'! Niciodată n-am mai dorit o femeie în halul ăsta! Își plimbă distrat mâna prin păr. Și acum vei crede că tot ce ți-am zis astă-noapte a fost doar ca să te determen să vii în pat la mine. Ei bine, nu-i adevărat, dar eu... Ce faci? Ochii i se fixară pe degetele ei, care începură să-i desfacă nasturii de la cămașă.

— Vrei să facem dragoste, îi răspunse ea, după ce desfăcu și ultimul nasture. Nu avem prea mult timp la dispoziție, dar și eu vreau același lucru. Nu ne va deranja nimeni, nu-i așa? Te-ai purtat destul de aspru cu John încât să fii sigur că nu se va mai întoarce, până ce nu e chemat.

— Nimeni nu ne va deranja, zise răgușit. Își fixă ochii pe bluza ei descheiată. Îi putea zări piele moale, mată, a abdomenului și ridicăturile pieptului prins într-un sutien.

— Asta e nine. Mâinile ei se aflau pe partea din față a sutienului. În clipa următoare, îl desfăcu și sânii ei eliberați au rămas acoperiți doar cu o bluză de mătase. Ea îi zâmbi jucăuș. Ce ziceți, domnule Donahue, ne ocupăm de copil?

În clipa în care văzu o parte dezvăluită a corpului ei, el rămăsese cu ochii încetoșați și aprinși.

— Acum, mă lași să te iubesc?

— Oricând, spuse ea moale. Oricum, oriunde! De ce nu, la urma urmei? Și eu te doresc, Clancy, și nu văd nici un motiv pentru care să te simți intimidat că lucrurile se pot aranja așa de ușor. Înaintă și îndepărtă cămașa de pe umeri. Trebuia să mă fi trezit mai devreme!

— O, Doamne, cât aș fi vrut și eu, mormăi el. Închise ochii când simții vârfurile degetelor ei pe pieptul lui gol. Lisa îi simți pulsul la baza gâtului, bătând nebunește. Se simtea, într-un mod primitiv bine, îi putea dăruia atâta plăcere! Își aruncă degetele în părul creț de pe pieptul lui și-l trase încet spre ea.

— Vino, Clancy! Îi luă mâinile mari și le așeză pe sâni. Începu să tremure când le simți căldura prin mătasea subțire. Iubește-mă.

— Te iubesc! îi spuse el răgușit. Și o s-o fac! Își strânse mâinile și ea se simți pierdută între el. Se arcui spre el, scoțând sunete care semănau cu un tors de pisică. Nerăbdător, e îi îndepărtă bluza și îi apropie pieptul de pielea lui arzândă. O transversă un val de dorință mistuitoare. Închise ochii, simțin cum tremurăturile i se răspândesc prin tot corpul.

Degetul lui mare și arătătorul îi prinseră, tachinând-o, sfârcul unui sân și râse dulce cât îl simți întărindu-se și umflându-se, pentru a se arăta în adevărata lui frumusețe.

— Vino încoace, Lisa! Bluza ei era deja îndepărtată de pe umeri și în curând îi urmă și sutienul.

Apoi el o ridică lângă el și începu să-și miște mâinile cu repeziciune, în sus și în jos, pe spatele ei, într-o febră a iubirii. O apucă de mijloc și o trase spre el, cuprinzându-i sânul cu gura, cu un geamăt flămând. Ea își încurcă mâinile în părul lui și își lăsă capul pe spate cu un ușor oftat. Limba de pe pieptul ei era fierbinte, arunca mici flăcări de senzații ce i se răspândeau în fiecare nerv al corpului.

— Ți place așa? murmură el.

Nu-i putu răspunde; suflul i se oprise în piept.

El luă drept încuviințare tăcerea ei și supuse cu putere, în timp ce mâinile lui îi strângeau în mod ritmat sânii. În cele din urmă, busele lui o părăsiră.

— Imi place gustul tău, șopti el. Își frecă obraji de sânii ei și ea simții asprimea bărbii pe pielea netedă. Funicături iuți începură s-o transezeze între coapse. Mirosul tău! Cu fiecare mișcare, limba lui tachina, mângâia, gusta. Ea se agăță cu putere de umerii lui, tensiunea interioară devenind aproape de nesuportat. Deschise ochii și-i urmări limba mișcându-i-se în jurul sânilor ei umflați, în jurul sfârcurilor.

Apoi el își mișcă mâna către fermorul pantalonilor ei. Nu își înălță capul atunci când deschise fermorul, cu un zgomot încet, sugerativ. Își strecură mâinile sub curea pantalonilor și-i cuprinse fesele. Lisa se încordă și își simți mușchii abdomenului dureroși. Mâinile lui o frământau febril, în timp ce limba lui îi împingea cu putere sânii. Pieptul i se mișca o dată cu forța respirației și ea îi simți corpul lui greu apăsând-o. Ea i se cuibări mai aproape. Mușchii lui se încordară și o strânse cu o forță inconștientă.

Ea nu mai simtea durerea. Aceasta fusese doar o particică din cascada de senzații.

— Nu fă asta! îi spuse el, peintre dinții. Încerc să mă port ușor, vreau ca totul să fie... Se opri. O, Doamne...

— Ce s-a întâmplat? șopti ea.

— Problema că acum toate gândurile mele sunt localizate mai jos de centura pantalonilor, îi răspunse el. Tot ce pot să gândesc este cum să te las mai repede în jos și să intru în tine.

— Mie îmi sună perfect, spuse ea, cu un zâmbet fugar. Îmi sună chiar minunat.

Mâinile lui o apucară strâns.

— Mi-eraa cu mult mai ușor să mă opresc atunci când nu doreai asta. Își mișcă degetele rapid pe pielea ei. Spune nu, Lisa!

— Să spun nu? Făcu ochii mari. Nu vreau să spun nu! De aș face un lucru atât de stupid? Sunt pe cale să mă transform într-o bombă incendiară și tu îmi spui să mă opresc?

— Te rog, spune nu! Privirea îi rătăcea înnebunită peste sfârcurile întărite ale sânilor ei și își umezi buzele, încercând să-și amintească gustul ei. Nu mă pot opri dacă nu mă oprești tu. Și e important pentru mine!

— De ce?

— Pentru că ești deosebi de importantă pentru mine. Toată viața mea intimă a fost doar o poftă

care trebuia satisfăcută. Zâmbi sarcastic. Bam, bum, vă mulțumesc, doamnă! Din cauza aceasta m-am și comportat inconștient, ca un armăsar e cursă, atunci când am știu că urma să te culci cu mine. Dar eu nu-mi doresc numai atât cu tine. Vreau ca de data asta să fie ceva special.

Lisa se holbă la el, cu un amestec ciudat de simțăminte pe față: frustrare, dorință, exasperare, drăgălășenie.

— Și abia acum îmi spui, zise ea, clătinând din cap. După un moment, buzele începură să-i tremure. Dumnezeuule, cât urăsc tachinarea! Ea se strecură din brațe și se așeză lângă el. În regulă. Spun nu. Foarte hotărât. Dar am sentimentul că veoi regreta toate astea, Clancy.

— Deja le regret! Ochii lui mari erau fixați cu ardoare pe sânii ei goi. Obserb că suporti foarte bine situația.

— Nu, n-o suport bine deloc! Pe moment, simt că-mi vine să te ucid! Sau să te violez! Nu m-am hotărât încă.

El se uită speriat la ea.

— Asta sună foarte urât.

— Asta e din cauză că mă port urât, în asemenea situații! Se strâmbă la el. Crezi că dacă sunt complet albă și am o înfățișare fragilă, sunt o domnișoară fragilă?

El se uită la ea, făcând ochii mari din cauza surprizei.

— Pari... diferită!

Ea zâmbi imeiat cu căldură.

— Mi-am revenit la viață. Și dacă nu-ți surâde ideea, e treaba ta, Clancy! Pentru că tu ești responsabil pentru ce mi se întâmplă.

— Ba îmi place! spuse el ușor. Am doar o mică problemă, până mă voi obișnui cu ideea. Mă întreb ce alte surprize mai ai pentru mine. Ochii îi reveneau în mod constant la sânii ei. Crezi că aş avea vreo șansă să te conving să-ți pui bluza pe tine? Sunt pus într-o situație inefrioară, când mă uit la toate lucrurile astea minunate.

Ea se aplecă și-și culese bluza de pe jos, apoi, strecurându-se în ea, începu să-și încheie nasturii din perle.

— N-ai uitat ceva? El îi arată sutienul desfăcut de pe scaun.

Ea dădu din cap hotărâtă, își luă calm sutienul și îl îndesă în geanta ei de pe scaun.

— Nu. Își luă și celelalte lucruri de pe jos. Mă asigur doar!

— Te asigur?

— Modul în care te porți e prea nobil și prea galant pentru mine. Nu sunt sigură cât vor dura aceste aranjamente speciale, ca să faci dragoste cu mine. șa că m-am gândit să mă port un pic mai incendiar. Această jachetă menține impresia de respectabilitate, dar vreau ca tu să știi că e numai de fațadă. Că pe dedesubt sunt goală și întodeauna la dispoziția ta. Pe față îi apăr un zâmbet, în același timp jucăuș și serios. Că tot ce vei avea de făcut va fi să desfaci un nasture sau doi și vei avea tot ce-ți dorești. Oricând vei vrea, șopti ea. Cum ți se pare?

El fluieră ușor.

— Diavol mic ce-mmi ești! La dracu', da, îmi surâde ideea!

— Așa am crezut și eu! Se apropie și începu să-i încheie nasturi de la cămașa. Mâinile încă-i mai tremurau, dar de data asta nu mai încercă să ascundă faptul. Voia ca el să vadă cât de mult îl dorea. Încă nu-i putea mărturisi că-l iubește, dar măcar atât să-i dăruiască. Și, bineînțeles, nu-ți promit că-mi voi ține mâinile acasă. Sub o aparență de falsă moestie, își plecă genele. Dar voi face un efort. Depinde cât de mult mă vei lăsa să aștept.

— Ei bine, îți promit că nu vei aștepta prea mult. Ești o tipă care cu greu te poți lupta.

Ea se așeză înapoi pe scaun și luă de pasa alăturată o revistă.

— Dar îți garantez că îți va face plăcere să lupți cu mine, îi spuse ea, cu subînțeles. Era clar că, înainte de a avea acea criză de conștiință, nu te plângeai de lucrul ăsta.

— Lisa, la dracu'...

Ea încercă să âmbească.

— Îmi pare rău. Încă nu-i prea târziu să te răzgândești. Atunci, când mi-ai făcut oferta, nu erai

prea sigur de ce vei obține. Tipa pe care ai cunoscut-o la Paradise Cay era probabil un ghețar. Acum, partea de dedesubt a ghețarului se sparge și crăpătura ajunge la suprafață.

— Și cum e senzația? întrebă el, zâmbind drăguț.

Ea stătu puțin să se gândească.

— În mare, cred că bine! Câteodată, Câteodată ca înfricoșător. E dificil să înoți în curentul de sud și să simți gheața topindu-se. Mă întreb ce va mai rămâne când va ajunge la ecuador.

— Eu știu ce va rămâne. El se întinse și-i luă mâinile. O doamnă cu demnitate și personalitate, care va deveni ceea ce visase demult. N-ai de ce să te temi. Abia aștept să te văd ajnsă!

Lisa își simți gâtul încleștat. Clancy era cel ce o sprijinea în curentul ăsta. Câți alți oameni se mai folosiseră de puterea și sprijinul lui, în trecut? El se oferea atât de generos, încât era greu de crezut că-și avea nevoile proprii. Simți o pornire maternă pentru el. Ei bine, ea nu va uita! Și de acum încolo, nu va mai lăsa pe nimeni să uite!

Privi dintr-un gest reflex revista de pe genunchi. După acest moment plin de emoții, simți nevoia unei pauze, să se liniștească.

— Am auzit că trăiești în palatul șeicului. Asta înseamnă că voi fi favorita haremului?

— Tu întreci orice așteptări erotice. Dețin o mare parte din palat, dar nu acesta este locul unde te voi duce în seara asta.

Ochii ei străluciră.

— Nu cunva ai de gând să mă instalezi la maternitate, sin întâmplare?

— În nici un caz! Am un loc în minte pe care nu l-ai ghici niciodată!

— Și nu intenționezi să mi-l dezvălui?

Dădu din cap hotărât.

— Vreau să fie o surpriză. Niciodată n-am dezvăluit dinainte un plan romantic. În zâmbetul lui ghici o urmă de băiețel pus pe șotii. Abia aștept să te duc! Sper din toată inima să nu încurc totul. Se ridică cu fața spre cabina pilotului. E timpul să aterizăm. Îi voi da ordin lui John să faceți un tur al locurilor, cât timp mă voi ocupa cu aranjamentele.

Ea se încruntă.

— Dar nu vreau să mă plimb, ci să rămân cu tine.

El îi aruncă o privire rapidă peste umăr, ochii alunecându-i peste forma rotunjită a sânilor ei sub bluza de mătase. Apoi, făcând un efort, își ridică ochii.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta, înainte să-ți pui planul în aplicare, *acushla*. N-aș rezista nici cinci minute cu tine în spatele limuzinei și în felul acesta toate planurile s-ar duce pe apa sâmbetei. El făcu o pauză. Dar așa cum e, aș putea rezista măcar până la noapte, dar numai dacă voi reuși să ajung în cabină, în următoarele două secunde. Și ieși rapid pe ușă.

Nu era un palat întocmai ca în Orientul Mijlociu, dar era totuși un castel medieval, cu un pod peste apă, turnuri și un zid pentru potențialii invadatori. Era o anomalie magnifică în mijlocul deșertului din Sedikhan, când ar fi trebuit mai degrabă să se găsească undeva prin Anglia.

Elicopterul alb-albastru a lui Clancy se apropia tot mai mult, ca apoi să aterizeze între meterezele grădinii,

— Castelul a fost construit de unul din predecesorii lui Lance Rubinoff, care și-a dat seama că îi este dor de casa din Tamrovia. Buzele îi schițară un început de zâmbet. Probabil că semăna foarte mult cu ance, pentru că, în mod vizibil, nu a judecat dacă ideea lui avea vreo importanță practică sau nu.

— Tamrovia? Eo o țară monarhică din Balcani, nu-i așa? Clancy îi menționase ceva de prințul Lance Rubinoff, care era vărul lui Alex, dar nu iutrase prea mult în detalii. E o țară condusă de regele Ștefan. Am citit ceva despre el într-o revistă.

Clancy o aprobă.

— Ștefan e fratele mai mare a lui Lance. În trecut, mai existau niște legături diplomatice între cele două țări, dar nu erau prea strânse, ca între rude, până când tatăl lui Alex s-a hotărât să se

căsătorească cu fata șecului Karim. Opri mototul și deschise ușa elicopterului. Lance a descoperit că atmosfera din Sedikham e mult mai pe gustul lui, decât cea din Tomrivia, și s-a stabilit cu soția sa, Honey. Dar se pare că ștefan e puțin cam exagerat.

Și, bineînțeles, Lance Rubinoff nu era. Ceea ce citise Lisa despre el fusese în coloanele de bârfe ale unor reviste. Avusese parte de numeroase iubite ocazionale, pasionale, înainte de a se căsători. În ultimul moment, numele lui apăruse în reviste de artă, câștigându-și reputația de artist.

— Țsta e castelul lui Lance?

— Nu, îl folosește ocazional, dar de fapt el aparține Sedikhan-ului. L-a pierdut Alex, care i l-a dat tatălui său la un joc de pocker. O lăsa jos lângă steagurile din curte. Nimeni alcineva nu iubește mai mult locul acesta vechi decât Kira, iar este în Tamrovia, momentan

— Kira?

— Prințesa Kira Rubinoff, sora mai mare a lui Lance. Se încruntă. Nu puteam sări peste arborele genealogic? Nu te-am adus aici ca să-ți umplu mintea cu povești despre dinastia Rubinoff.

— Dar atunci, de ce m-ai adus aici? întrebă ea, având o mutriță nevinovată. Nu te-am mai văzut de când a ajuns la aeroport, nici chiar după ce John m-a adus înapoi acolo. Apo m-ai plasat într-un elicopter și m-ai lăsat să văd acest castel al lui Ivanhoe, dar am simțit că mi se umezesc palmele.

— Aici am vrut să te aduc, îi răspunse el încet și făcu un gest nedefinit în direcția castelului. M-am gândit că ar fi mai bine să petrecem câteva luni singuri, înainte de a te introduce în lumea mondenă a Marasef-ului. Turnurile nu sunt de fildeș, dar m-am gândit că s-ar potrivi unei prințese, totuși. Vreau să-ți dăruiesc ăsta.

Era un gest frumos din partea lui. Lisa simți cum i se umple ochii de lacrimi.

— Dar eu nu mai am mentalitatea unei prințese. Vreau doar să fiu o femeie. Și accentuă încet: O femeie cu personalitatea și demnitatea ei.

— Iar m-am exprimat greșit. Ce-ai vrea mai mult când un bătrân cal de război ca mine se joacă cu vorbele?

— Dar nu ai greșit cu nimic. A fost un lucru frumos, minunat. Mi-a plăcut! Care femeie nu și-ar dori un castel pus la dispoziția ei? Dar mi-e teamă că nu-l merit? Nu sunt sigură că m-aș simți bine, după un asemenea gest extraordinar.

— Îl meriți! Degetele lui îi atinsese cu blândețe obrazul. Și nici nu este nevoie să ai neapărat o mentalitate de aristocrată, pentru a fi prințesă. Se strâmbă. Adu-mi aminte să-ți fac cunoștință cu Kira. O să-ți placă să stai de vorbă cu ea.

— Da, aș vrea! Se ridică pe vârfurile picioarelor și-i depuse un sărut pe obraz. Abia aștept să văd și restul!

— Vom mai face un tur mâine. Clancy o apucă de cot și o împinse încet, dar ferm în curtea palatului. Acum, în schimb, vreau să ți-o prezint pe Marna și să-ți ofer ocazia să te odihnești puțin înainte de masa de seară.

— Cine-i Marna?

— Este menajera castelului. Pe vremuri, a fost dădaca Kirei, dar m-ai târziu lucrurile s-au înrăutățit în Tamrovia și Kira a vrut ca ea să fie adusă aici, în Sedikhan.

— În ce fel s-au înrăutățit?

— O problemă diplomatică ce a implicat-o și pe Kira. Și, având în vedere implicarea Kirei, mă mir că întorsăturile n-au luat o întorsătură mai urâtă. Marna ar fi în stare să ucidă, ca s-o protejeze!

Lisa simți din ce în ce mai mult dorința s-o cunoască pe această Kira, mai ales după ultimele remarci ale lui Clancy. Părea a fi, în mod evident, o personalitate.

Câteva minute mai târziu, când îi fu prezentată Marna Debuk, curiozitatea îi fuuățată. Nu putea să găsească multe persoane care să o înfrunte pe această femeie. Avea cam în jur de doi metri înălțime, pieptul mare și șolduri puternice ca ale unei luptătoare. Rochia neagră, călcată atent, nu i se potrivea deloc. Avea o față colțuroasă, o privire în același timp atentă și pasivă, un păr negru, tăiat foarte scurt.

Când făcuseră cunoștință, mâna Lisei se pierdu complet în mâna mare a Marnei. Femeia murmură o formulă de politețe, într-un accent ușor englezit. Ea se întoarse apoi către Clancy și, pentru un moment scurt, o licărire de bunătate îi apără în ochi.

— Totul e pregătit, așa cum mi-ați spus, domnul eDonahue. Veți putea fi gata pentru cină într-o oră?

— Desigur, Marna. Apreciez faptul că te-ai descurcat atât de bine, într-un timp atât de scurt.

— Nu-i nici un deranj! Menajera se încruntă. Cu ocazia asta, le-am dat și servitorilor ceva de făcut. Nimeni nu ne-a mai vizitat de acul două luni, de când a plecat Kira. S-au cam lenevit.

— Mă cam îndoiesc, avându-te pe tine la conducere, îi răspunse sec Clancy. Sunt cu toții îngroziți de tine!

— Da! Ochii negrii îi străluciră. Și așa și trebuie să fie, domnule Donahue! Se întoarse către Lisa. Dacă ați avea bunătatea să mă urmați, vă voi arăta camera dumneavoastră. Sper să vă placă! Este camera din turn, după cu mi-a ordonat domnu Donahue.

Lisa se stăpâni să nu zâmbească, Putea fi sigură de Clancy că n-o va părăsi niciodată.

— Și eu sunt sigură că o să-mi placă! În timp ce Marna se îndreptă spre hol, Lisa îi aruncă o privire scurtă lui Clancy. Nu vii?

— Voi veni într-o oră să te iau la masă. Între timp, mai am de dat niște telefoane.

O umbră îi întunecă fața.

— Martin?

— Nu toate teburile mele au legătură cu Martin, zise Clancy. Nu-ți fă griji, e încă prea devreme să iasă la suprafață. Și dacă ar face-o, voi avea eu grijă de tine!

Dar el va fi în stare să se apere singur? Martin se purtase atât de rău în ziua aceea la magazin! Lisa se admonestă singură. Nu voia să se gândească la lucruri urâte noaptea! Seara asta urma să fie ceva special.

— Știu că o va face! Și poți să pariezi că voi fi acolo când va veni! Locul acesta este absolut uriaș! M-aș putea rătăci și nu veți mai auzi de mine niciodată! Și , pentru numele lui Dumnezeu, câte camere sunt cu totul?

— Treizeci, fără camerele servitorilor.

— Clancy, tu când te gândești să dăruiești cuiva un castel, o faci cum trebuie? Ar fi mai bine să mă mișc sau s-ar putea să pierd călăuza! Se răsuci pe călcâie și se grăbi s-o ajungă pe Marna.

El o urmări uescând scările de piatră. Se mișca repede, cu grație și ușurință, îmbrăcăminte contrastând cu griul rece al pietrei.

Simți, în ciuda, un ușor sentiment de proprietate, care fu la fel de scurt pe cât fu de puternic. În noaptea asta, ea îi va aparține! Și dacă va avea noroc, comuniunea din noaptea asta va fi transformată în ceva permanent. Când o pierdu din vedere, se întoarse și tranversă holul către bibliotecă. Îi luă numai câteva minute să dea de Galbraith în Marasef.

— Ai vreo știre?

— Nici măcar o șoptă! L-am sunat pe Berthold și i-am spus să fie foarte atent în caz în caz că Baldwin se reîntoarce pe insulă și să țină contactul cu oamenii din U.S., să-l alerteze. Galbraith se opri. Dar nici tu nu crezi că se va reîntoarce în același loc, nu-i așa?

— Nu cred! Cred mai degrabă că se va duce în Said Ababa să-și întâlnească prietenii teroriști. Știe că va fi în siguranță acolo. Tonul vocii lui Clancy se înăspri. Și cu oameni lui de legătură din Sedikhand, nu-i va fi greu să descopere unde-i Lisa. E o partidă de care-i vine greu să se despartă!

— N-ar fi mai bine să te întorci în Marasef? Ai fi destul de izolat acolo, în deșert.

— Dimpotrivă, în pustiul deșertului observi imediat ceva neobișnuit. Dar nu pot spune același lucru despre un oraș aglomerat precum Marasef-ul. Vreau să trimiți cei mai buni oameni din oraș, mâine. Spune-le să se îmbrace în cerșetori. Nu vreau ca Lisa să fie îngrijorată.

— Și tu vei sta în umbră, fără să faci nimic?

— Până când îl prindem pe Baldwin. Dar când? O notă sarcastică se făcu simțită în vocea lui Clancy. Ar fi drăguț din partea ta să faci un efort să-l prinzi înainte să dea cu ochii de mine. Dacă nu-i un deranj prea mare!

— Nu suntem un pic cam artăgoși? întrebă Galbraith sec. Voi face tot posibilul să tranversez granița în Said Ababa, cât mai repede. În regulă?

— În regulă, dar pentru numele lui Dumnezeu, păstrează legătura!

Clancy așeză receptorul în furcă și se uită în moment în gol. Fusese într-adevăr puțin ironic Știa că Galbraith ar face tot posibilul să-l prindă pe Baldwin dacă va traversa granița. Numai că era așa de speriat pentru Lisa!

Se uită la ceas și se îndreaptă spre ușă. Deja trecuse cele cinsprezece minute promise și el mai voia să facă un duș și să se schimbe, înainte s-o întâmpine. Un smoking elegant nu-l va putea transforma într-un prinț strălucitor, dar, cel puțin, putea încerca!

CAPITOLUL 7

Spre uşurarea Lisei, cina fu servită într-o cameră mică, ovală, şi nu în holul mare, central, pe care îl văzuse în foaier. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii bogate, iar din loc în loc erau candelabre strălucitoare din argint.

Masa era de stejar ovală şi părea în lumina candelabrelor acoperită cu ceva argintiu. Întregul castel avea un aer de demnitate şi graţie, o reminescentă a unor vremuri trecute, se gândi ea.

Servitoarea care-i servea era rapidă şi îndemânică, părând totuşi un pic nervoasă, când ocoli masa să servească deliciosa raţă împănată cu portocale.

Când o picătură de sos căzu p farfuria Lisei, servitoarea scoase un geamăt de groază, privirea ei îndeptându-se spre faţa marnei Debuk, ce stătea în umbra uşii. Marna se încruntă. Fata gemu din nou şi ieşi repede din cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lisa.

— Nimic, spuse Marna, ridicând din umeri. Îmi cer scuze pentru prostia şi neândemânarea fetei. Vă voi trimite pe alcineva din bucătărie.

Părăsi camera, mişcându-se cu o graţie surprinzătoare pentru o femeie ca ea.

Lisa întâlni ochii lui Clancy şi se strâmbă amuzată.

— Şi eu care credeam că directorul cafenelei este înfricoşător! Nu cred să-mi amintesc de vrenul dintre chelneri să fi fugit în momentul în momentul când Monty se încrunta.

— Dar Monty nu este un ţigan despre care se zice că poate să facă vrăji! îi replică rapid Clancy. Subordonaţii lui nu trebuia să se îngrijoreze decât pentru munca lor. Atât.

— Este o ţigancă?

— Da, o ţigancă gat-beget, cu cărţi cu tot, zise Clancy, strâmbându-se. Sunt destule triburi din Tramrovia ce călătoresc cu caravane în jurul ţării. Aparţine unui trib foarte puternic!

— Dar cum a devenit o ţigancă dacă a unei prinţese cu sânge regesc?

— Tradiţia! În timpurile mai vechi se credea că ţiganii au puteri magice, şi faptul că puteai avea o ţigancă la îngrijirea copiilor tăi era foarte bine văzut. Şi tribul Marnei a devenit un obicei, să trimită câte o aleasă să servească familia regală. Din nefericire, Maiestăţile Lor au făcut o greşeală să o trimită Kirei pe Marna încă de la o vârstă fragedă.

— De ce din nefericire?

— Pentru că a combinat filozofia unei ţigănci fără lege, cu temperamentul Kirei, e ca şi cum ai turna benzină pe foc. Ridică paharul de vin. Explozibil!

— Fascinant! murmură Lisa.

— Asta numai dacă eşti piroman! Zâmbi. Personal, îmi plac distracţiile mai puţin inflamabile. Ți-am spus oare cât eşti de frumoasă în seara asta? Îmi place caftanul tău!

— Şi mie! Ea îşi atinse broderia viu colorată de pe corp. Ştia că i se asorta cu culoarea ochilor şi părului, iar bigăţia materialului îi dădea un aer fetiv. Şi totuşi stilul se potrivea mai mult unui palat din Orientul Mijlociu, decât unui castel.

— N-aş fi atât de sigur! Îmi pot imaginadestui cavaleri aducându-şi mirele lor superbe, după cruciade, într-un asemenea castel.

— La asta nu m-am gândit. De fapt, nu prea mai putea să se gândească în mod coeherent la nimic, îşi zise ea nemulţumită. Palmele i se umeziseră de atâta nervozitate. Doamne Dumnezeule, se purta de parcă ar mai fi o adolescentă virgină! Aproape că-; seduse pe Clancy azi în avion. Apoi îi răspunsese cu o naturaleţe perfectă şi cu pasine. Şi acum, când avea timp să se gândească la importanţa nopţii ce va urma, îşi dădu seama cât era de încordată.

— Iar tu nu mănânci! Ochii lui Clancy aruncau luminiţe. Nu trebuie să o dezamăgeşti pe Marna. Ar putea runca un blestem asupra capului tău.

— De asta m-ai adus aici? Ca Marna să poată realiza ce tu şi Galbraith n-aţi putu?

El se apropie.

— Ştii foarte bine de ce te-am adus aici, spuse el încet. Şi n-are nici o legătură cu pofta de mâncare.

Deodată simți că pieptul îi era foarte strâns. Putu vedea reflectarea luminii lumânărilor în ochii lui, dar se îndoia că de data asta străluceau așa de tare. Camera se încărcase cu o tensiune și o dorință pură, încât nu le venea prea greu să-și dea seama. Oare de ce mai stăteau aici, încercând să se adapteze atmosferei sociale, când nici unul nu dorea alceva decât să fie unul în brațele celuilalt? Înghiți.

— Nici tu nu prea pari a avea poftă de mâncare. Să renunțăm, cu riscul de a înfrunta mânia Marnei?

El aruncă șervețelul pe masă și se ridică.

— Asta numai dacă reușim s-o ștergem înainte să se întoarcă din bucătărie. Deja înconjurase masa, ridicând-o și pe ea în picioare. Să mergem!

Alergară din cameră canişte copii neascultători, dar în hol dădură peste Marna. Ei se opriră brusc, alunecând.

— Nu mai doriți desertul? întrebă menajera, ridicând o sprânceană.

Clancy scutură din cap.

— Doamna London are nevoie să iasă puțin la aer. Ne-am gândit că ne-ar prinde bine o plimbare pe metereze.

Un început de zâmbet se ivi pe buzele Marnei.

— Întotdeauna este înțelept să satisfaci nevoile cuiva. E nesănătos să faci astfel! Noapte bună bună, domnule Dinahue!

Lima rămase buimacă, uitându-se după persoana care se îndepărta.

— Poate că e vrăjitoare. Probabil că ne-a auzit!

— Nu trebuie neapărat să fii înzestrat cu facultăți paranormale, ca să-ți dai seama că-i în mintea noastră pe moment. E o privire anume... Se strâmbă. Totuși, nici n-aș băga mâna în foc că nu le deține. O luă de mână și o trase în sus pe scări. Dar la prima treaptă se întoarse deodată către ea, încrutat. Ți-ar plăcea?

Ea paraliză.

— Ce?

— Să vezi meterezele. Nu vreau să crezi că te grăbesc. Și presupun că o plimbare prin noapte ar fi ceva romantic.

Se uită la el pe jumătate exasperată, pe jumătate drăgăstoasă.

— Clancy, tu ți-ai făcut datoria. Mi-ai oferit tot ce-și poate dori o femeie romantică. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, mă duci la pat?

Un zâmbet ușor îi lumină fața.

— Ți-am spus vreodată cât de mult admit femeile agresive? Poți să fii sigură ce te voi duce!

Urcă ultimele trepte cu o grabă ce o făcu să chicotească. Apoi o luă în brațe și transversă holul.

— Ultimul gest romantic. Am vrut, inițial, să te port în brațe încă de la scări, așa cum a făcut Rett Butler u Scarlett, dar m-am gândit că ai prefera să mai fii în stare bună în pat.

Deschise ușa camerei de la capătul coridorului și o conduse într-un dormitor larg, care semăna foarte mult cu al ei. Mai multe candelabre de Cristal, purtând lungi materiale albe, erau instalate în cameră și flăcările lumânărilor aruncau umbre jucăușe pe pereți.

Lisa observă frumoase tapiserii ce acopereau pereții, carpete de *Aubusson* și un pat mare de-a lungul camerei.

— Romanticismul nu-i totul. O lăsă pe picioare și închise ușa în spatele ei. Într-o situație ca asta, vigoarea contează mult mai mult.

— Clancy... Se uită la el neajutorată. Cum de nu-și dădea seama cât de munat era? Nu-ți trece prin gând că nu trebuie să te porți romantic? Ești romantic! Ești brav, frumos și inteligent!

— Și sexy? întrebă el.

Ea aprobă.

— Mai ales sexy!

— Verificam doar. Voiam să fiu sigur că-mi apreciezi corect toate atributele. Deodată, el își puse mâinile în jurul mijlocului ei și-și îngropă fața în părul ei. O, Doamne, nu mai credeam că voi ajunge aici! Buzele luierau pe urechea ei, pe frunte, pe obraz, în sărutări moi, fierbinți. Este ca și cum aș fi simțit lipsa

mai mult de o dată sau de două ori!

Lisa îi putea simți duritatea mușchilo lui lipiți de ea, dar totul nu era destul. I se cuibări și mai aproape, mișcându-se felin către mijlocul coapselor lui. El respiră scurt. Inima îi bătea așa de tare, încât ea îi simți mișcarea prin cămașă.

— Goală! mormăi el. Trebuie să te dezbrac! Măinile lui nerăbdătoare îi desfăcure bretelele ce-i țineau părul strâns și apoi îi dădu jos agrafele.

— Clancy, baretele acele nu erau un acoperământ al corpului, răsă Lisa. Dacă-mi dai drumul pentru un minut, voi vedea dacă mă pot descurca mai bine.

Șoldurile lui făcure o mișcare de rotație spre înainte, lovind-o senzual, iar cu mâinile îi cuprinse fesele pentru a o aduce într-un contract mai apropiat, încât ea îi simți trezirea sexuală, cu fiecare mișcare.

— Nu vreau să-ți dau drumul, spuse el. Îl simți cum începe să gâfâie ușor și își apăsă fruntea de obrazul ei. Apoi o împinse. Repede! Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te!

Nu era nevoie de îndemnul lui să se grăbească. În momentul când o dăduse la o parte, simțise un gol în abdomen, ca și cum ar fi pierdut ceva, ca și cum ar fi fost unițiși acum tăiați de scalpelul unui chirurg. Își dorea cu toată ființa acea unire.

Se mișcă rapid, scoțându-și rochia peste cap, apoi dezbrăcându-se de chiloți și de celelalte lucruri de corp, cu aceeași iuteală. Apoi era din nou în brațele lui, perfect conștientă de pielea lui goală, lipită de el. Și Clancy se dezbrăcase cu aceeași mișcare frenetică.

— Clancy...

Își înfipse degetele în umerii lui și începu să-și fece încet corpul de al lui, cu un simț extraordinar al plăcerii.

Porțiunea de păr întunecat de pe pieptul lui îi atinsese sâni extrem de sensibili, mușchii duri ai coapselor lui erau încordați la maximum, lucru ce ea îl găsi extrem de excitant.

Cu fiecare mișcare a corpului ei, el scotea un sunet ce era aproape un geamăt de plăcere. Și ea gema, de astfel. Fiecare respirație producea un șoc de senzații, deoarece îi aducea mereu în contact.

El își băgase insinuant coapsa lui stângă între picioarele ei și ea îi simți mușchii tari, ușor acoperiți cu păr, apăsându-i moliciunea.

Își încheștă dinții, ca să-și rețină un țipăt. Fierbințele. Dorință. Coapsa lui apăsa în mod ritmat partea ei sensibilă cu o repeziciune ce o înnebunea.

— Ajunge, șopti ea. Ajunge, Clancy!

El aprobă bucuros.

— Da, fu el de acord. Pieptul i se îngreuna cu forța respirației. Vino! O trase spre pat. Odată ajunși, el nu mai dădu la o parte pledul, ci o întinse pe satinul rece. Ochii îi erau strălucitori și amețiți, în momentul când el se așeză între coapsele ei. Ești pregătită pentru mine? Sper din toată inima că da.

El nu mai așteptă răspuns, ci se afundă în ea cu un mormăit de plăcere ce se apropia de durere. Foc, plenitudine, poftă. Atâta dorință îi înconjura! Îl simțea din plin. Pofta ei părea la fel de insațioasă.

Ea își arcui corpul pe măsură ce el împingea cu o forță și pasiune ce-i trimiteau tremurături prin tot corpul. Fierbinte, alunecos, dominator. Înfipse unghiile în corpul lui cu o forță inconștientă.

Chipul îi era în același timp plin de plăcere și poftă primitivă și excitantă, ca și actul în sine. Mușchii spatelui îi avea încordați.

Ea nu-și dădu seama cât dură acest extaz. Tensiunea urca în mod constant, învârtindu-se, izbucnins, până crezu că nu mai rezistă un minut în plus. Capul i se mișca înainte și înapoi pe satinul de pe pat, părul ei zăcând într-un abandon voluptos. Se simțea sălbatică și...

El se mișca cu aceeași forță ca și ea. Afundându-se, rotind, împingând și mai mult, acolo unde nu credea că ar mai fi loc.

Un strigăt îi scăpă când tensiunea țâșni și apoi izbucni într-o mie de luminițe de splendoare.

Ea auzi un mormăi gros ce suna de parcă el s-ar fi înjurat singur, apoi fu luată în brațe. Brațele lui o înconjură cu blândețe, dintr-o dorință de posesiune ce nu o mai cunoscuse înainte. Ea fusese aceea care-i îi dăruise această plăcere sălbatică, inconștientă.

Corpul ei fusese acela care-i potolise foamea și apoi îl făcuse să tremure de plăcere. Conștientizarea acestui fapt fu la fel de minunată ca și extazul ce-l cunoscuse puțin mai înainte.

Inima lui se mai liniști, totuși pieptul continuă să i se miște cu forță.

— Lisa... Vocea lui sună în mod ciudat tristă. Doamne, îmi pare rău!

Un șoc o tranversă după euforia de dinainte.

— Îți pare rău? Și de ce, mă rog?

— Știi și tu de ce, spuse el. cu un suprem dezgust față de propria persoană, și se dădu la o parte după cearșaf. Am făcut exact ceea ce am spus că nu voi face. Bam, bum, vă mulțumesc, doamnă. Ca și cum tu ai fi o fată oarecare, pe care am chemat-o pentru o noapte.

O, Doamne, dacă Clancy nu va depăși aceste idei despre felul în care credea el că trebuia să se poarte cu o femeie, vor avea momente neplăcute în viitor.

Ea se ridică și-și îndepărtă părul de pe față, apoi se întoarse să-l privească.

— Tu știi ce face un om cu adevărat romantic, Clancy? Îi dorește femeii ceea ce dorește! Se încruntă la el. Și te asigur că exact asta ai făcu adineaori. Am vrut bam bun și nici un mulțumesc n-ar fi prea departe de adevăr. Mă simt extrem de recunoscătoare față de tine. Vocea îi coborâ până ajunse o șoaptă de iubire. A fost minunat. Îți mulțumesc, Clancy Donahue!

El se uită la ea cercetător, apoi se întinse și o sărută cu o nesfârșită dragoste, ce o făcu să i se strângă inima de durere.

— Ești binevenită, îi răspunse un pic mirat, apoi tăcu din nou. Nu există cuvinte pentru a-ți spune ce simt. Ce s-a întâmplat a fost... Se încruntă neajutorat și repetă: Puși simplu, nu există cuvinte!

— Atunci nu încerca să le spui. Ea i se cuibări mai aproape, așezându-și capul pe umărul lui și începu să se joace cu degetele cu părul de pe pieptul lui. Evident că nu avem nevoie de ele. Te descurci foarte bine cu limbajul corpului!

Ea îl auzi chicotind lângă urechea ei.

— O să-mi aduc aminte care formă de comunicare preferi. Buzele lui îi depuse un sărut ușor în creștetul capului. Acum, dormi puțin, dragoste, și apoi vom vedea dacă mai descoperim ceva în domeniul artei.

Simți o împingere ușoară la nivenul sfârcurilor sânilor, apoi o tachinare caldă, umedă și apoi o arcuire. Era delicioasă senzația!

Pe jumătate adormită, Lisa deschise ochii și văzu capul cârlionțat a lui Clancy deasupra sânilor, îi zâmbi. El își înalță capul și zâmbi.

— Bună, spuse moale. Mâna îi apucă globul rotund care imediat îi primi atenția. Ți-am mai spus vreodată că ai niște sâni fantastici?

— Nu cred că subiectul a mai fost pus în discuție, dar mă bucur că măcar cu o parte a anatomiei mele ești de acord. Tot ce-am auzit în ultima vreme a fost că sunt slabă.

— Ei bine, lucrurile astea drăguțe, e clar că nu sunt slabe. Limba lui mai depuse o mângâiere pe vârful roz. Mâna lui alunecă către partea de jos a abdomenului s-o maseze ușor. Șoldurile tale sunt extrem de înguste și ești foarte strâmtă aici. Se încruntă. Nu vei avea probleme la naștere, nu?

Ea aproape că se sufocă de surpriză. Utase cu desăvârșire că acest extaz continuu avea și un scop. Putea avea un copil ca rezultat al acestei serii. O undă de bucurie o tranversă.

— Cu Tommy, n-am avut probleme. Contează măsura pelvisului.

El tot mai era încruntat când ahunse cu mâna la cârlionții mici de la mijlocul coapselor ei.

— Sunt așa de mare! Copilul va fi un...

Ea îi acoperi gura cu mâna.

— Liniște-te! Totul va fi bine. Lasă-mă pe mine să fiu îngrijorată de procesul propriu-zis al nașterii. Tu îndeplinește-ți doar partea ta de proiect!

Buzele lui se despărțiră și lăsă să-i pătrundă degetele în gură, acoperindu-le.

— Asta nu-mi va fi chiar așa de greu! Nu prea pot să mă gândesc la alceva, atunci când ești tu ptin preajmă. Apoi începui să-și frece obrazul de abdomenul ei, cu o nesfârșită tandrețe. Ca efect, umră imediat o scurtă furnicătură între picioare, ce o șocă puțin. Așa de curând? Îi auzu vorbele puțin voalate.

— Nu-ți pare rău? Nu te-a răzgândit?

— E puțin cam târziu pentru regrete. Își încurcă mâna în desimea părului lui. Nu, nu=mi pare rău! A fost minunat, Clancy!

Degetele lui o cuprinsă.

— Și pentru mine a fost la fel. Cred că bebelușul care o să vină o să fie extrem de jucăuș. Îți dai seama, sper, că intenționez să lucrez din greu la proiect. Mâna lui rătăci printre coapsele ei și începu s-o strângă cu frenezie. Dimineața, la prânz și noaptea. Ea gemu când degetele lui intrară deodată înăuntru. Și între, bineînțeles!

— Și cu slujba ta cum rămâne? Întrebă ea pierdută. Se mișcă leneș, în ritm cu el, și spatele i se arcui inconstient.

— Îmi pot lua o mică vacanță. Simt că, deocamdată, e bine să-mi dedic toată energia proiectului actual. În mod neașteptat, el se ridică și intră într-un moment de plenitudine. Dar sunt niște priorități de care trebuie să țin cont. Se uită în jos la ea și expresia de umor de pe fața lui dispăru. În loc să observe o expresie senzuală de excitație, nu văzu alceva decât gravitate ce o surprinse. Și tu ești principala mea prioritate, Lisa.

Se aplecă și o sărută. Pentru eternitate! Apoi începu să se miște și ea uită totul, nemaieexistând deasupra decât valul de pasiune.

— Unde pleci?

Lisa își înfășură caftanul în jurul șoldurilor și se încălță.

— N-am vrut să te trezesc. M-am gândit doar să mă întorc în camera mea, să fac duș și să mă schimb, înainte de micul dejun. În momentul când ai hotărât să mă iei în brațe și să mă bagi în pat, nu eram chiar pregătită. Ea făcu o grimadă. În fine!

— Ar fi trebuit să fii! Îmi doream să fiu romantic și nu un idiot complet! Își împreună mâinile sub cap și se lăsă să alunece pe pernă. Dar acum, am decis să devin un satir. Am decis că mă potrivesc rolului atât fizic, cât și psihic. Întoarce-te în pat, Lisa! Trebuie să-mi mai exersezi puțin rolul.

Ea ridică o sprânceană, deliziionată.

— După noaptea trecută? Nici unul dintre ei nu numărăse decât ori se unise într-o legătură ce părea a fi de nedesfăcut. Chiar și acum era tentată să facă cum o rugase și să i se întoarcă în brațe. După micul dejun, mai discutăm problema! Nu aș vrea să te văd micșorat până la o umbră! Traversă camera și deschise ușa. Ne întâlnim în camera unde am cinat aseară, după o oră. Când să închidă ușa, se opri încremenită. Și asta ce dracu' mai e? Ea ținea în mână o punguță de piele. Am găsit-o agățată de clanța ușii.

Lui Clancy îi fu deajuns o singură privire, și un zâmbet îi lumină fața.

— Marna! E un fel de farmec. Am văzut atârinate pungi de astea și pe clanța ușii, la Kira.

Lisa ridică punga la nasul ei și o miroși.

— Ei bine, nu miroase a usturoi, deci e clar că nu suntem atacați de vampiri. Mă întreb oare ce-ar putea fi!

— Asta nu se spune. De ce nu te duci s-o întrebi chiar tu? Eu, oricum, trebuie să dau un telefon lui Alex, înainte de micul dejun!

— Crezi că ar trebui? La urma urmei, a fost agățată de clanța ușii tale. Ar putea să-mi spună că bu-i treaba mea.

— Mă îndoiesc de asta. Marna are un fel neștiut de a afla ce se întâmplă în jurul ei. Sunt sigură că știe că tu ai ocupat camera asta în noaptea asta. Expresia îi deveni sobră. Și nu e ultima noapte, sper! Știu că nu e considerat șic ca un cuplu să ocupe același dormitor pentru mai multe zile, dar mi-aș dori foarte mult să te muți în camera mea. Imediat adăugă: Voi încerca să mu-ți stau în cale.

— Și eu aș vrea. Îmi voi împacheta și muta lucrurile din cameră, după micul dejun.

— Și nu-ți va dă de turnul tă, prințeso? Nu vreau să devin un stăpân tiran! Ai ocupat camera aceea mai puțin de o oră.

— Deloc. Și mi-am spus că turnurile sunt oricum prea singuratice. Îi trimise un sărut și închise ușa.

Pășea vioi, arătând astfel starea ei de spirit din acea clipă. Acum să vadă dacă mai reușea să

găsească drumul spre camera ei, în labirintul acela. Nu prea fusese pe unde trecuse noaptea trecută, când se jucaseră de-a Rett Butler. Din același motiv, nu observase nimic alceva decât pe Clancy.

Lisa se rătăci de mai multe ori în coridoarele întortocheate, dar, până la urmă, găsi calea care trebuie. Își promise că data viitoare, când se va mai aventura prin această zonă, va trasa o urmă din firmituri de pâine, ca în povești.

Marna nu prea va fi de acord cu urma asta, prin holurile ei imaculate, se gândi ea sarcatic. Iar rolurile se vor inversa: în loc să le mai plaseze la uși pungulițe contra vampirilor, se va duce să strângă frimiturile.

Deschise ușa camerei ei și se îndreptă direct spre dulap, ca să-și ia o rochie. Pentru un minut încremeni, neștiind ce s-a întâmplat. Dulapul ei era aproape golit. Mai rămăsese o rochie scurtă, o bluză și o pereche de pantaloni agățați pe umerăși. Ce sa întâmplat cu resrtul hainelor. Desfăcuse și agățase totul ieru, înainte de a se îmbrăca pentru cină.

Scoase rochia din dulap și se îndreptă spre servanță. Acolo mai rămăsese un set de lenjerie intimă, în sertarul din mijloc. Restul dispăruse. În baie, trusa ei de machiaj era pe etajeră. Orcine îi luase lucrurile, se dovedise a fi foarte selectiv.

Marna? Lisa se îndoia ca unadintre slujitoare să se fi atins de lucrurile ei, fără aprobarea Marnei; aceasta le avea pe toate sub controlul strict. Era evident că mai avea și alceva de discutat cu menajera, în afară de talisman!

După ce făcu un duș și se îmbrăcă, începu s-o caute pe Marna pentru a avea acea discuțe. Până la urmă, o găsi în bucătărie, care se dovedi o cameră ca orice alta, unde se spălau vasele. Marna era lângă un cuptor ultramodern cu microunde, vorbindu-i, cu voce joasă, unui băiat îmbrăcat în alb.

Când Lisa se apropie de ea, întoarse o față impasibilă.

— Micul dejun va fi servit în doyăeci de minute. Doriți ceva special?

— Nu, orice va fi binevenit. Voiam doar...

— Acesta este Hassan, doamnă Landon. Îl gratifică pe băiat cu un zâmbet surprinzător de plăcut. El este bucătorul. El a fost cel care v-a pregătit cina, seara trecută.

— A fost o cină minunată, Hassan. Ne-a plăcut foarte mult! Se întoarse către menajeră. Am putea vorbi pentru un moment, doamnă Debuk?

— Marna, o corectă ea și se întoarse lângă cuptor. Aici am terminat, putem urca. Îi mai dăruî bucătarului un zâmbet și se îndreptă către scările de sus. Hassan e un băiat bun, cu multă minte. Nu e ca ceilalți chitkas.

— Chitkas?

— Proști. E un cuvânt tramrovian. Se tem de orice nu înțeleg.

— Ei bine, sunt lucruri pe care nici eu nu le înțeleg și pe care mi-aș dori foarte mult să mi le explici.

— Dar ție nu ți-e teamă să întrebi. Acești chikas fug și se ascund, în loc să întrebe. Nu-mi sunt de nici un folos. Vă amintiți de fata aceea neândemânatică care v-a servit noaptea trecută, când Lisa aprobă, continuă încruntată: Lia a fugit noaptea trecută, înainte ca eu să apuc să-i servesc. A lăsat un mesaj că se întoarce la ea în sat și nu va mai reveni aici. Acum, spuneți-mi și dumneavoastră, de a făcut asta?

— Pentru că îi e teamă de dezaprobarea ta. Lisa se opri. Și am certa impresie că-ți surâde situația!

— Așa e, spuse ridicând din umeri. M-am cam săturat de acești chitkas. Dacă lor le teamă, eu de ce n-aș contribui la asra? Se încruntă. Dar nici chiar așa de mult. Lia s-a purtat foarte bine aici și, pe de altă parte, are nevoie de munca asta. Va trebui să mă duc în sat s-o aduc înapoi!

Exista totuși un suflet uman în spatele aceste înfățișă înspăimântătoare.

— Dar ai putea să-mi răspunzi la câteva întrebări, înainte de a alerge după ea?

Marna așteptă impasibilă.

— Desigur! Ce-ați dori să știți? Să-mi aduc cărțile de tarot?

Lisa căscă gura de surpriză. Cerule îndurător, femeia asta chiar credea în puterile ei supranaturale!

— Nu, nu nu cred că va fi nevoie! Nu vei avea nevoie de nici un glob de cristal pentru a-mi răspunde. Unde îmi sunt hainele?

— Până acum ar trebui să fie în camera domnului Donahue! Astă-noapte am ordonat unei fete să le ducă jos, să le calce și să le aerisească un pic. I-am spus ca în dimineața asta să le ducă în acemra domnului Donahue. Se întrebă preocupată. Să-mi spuneți dacă nu și-a îndeplinit munca Și ea e un chitka!

Lisa își zise că asta era cuvântul favorit al Marnei.

— Dar de-ai făcu asta?

— Pentru că doreați să ocupați camera domnului Donahue, spuse Marna simplu. Și pentru că domnul Donahue dorește să fiți acolo. Nu era nevoie să le împachetați singură. Am avut eu grijă de asta în lcoul dumneavoastră!

— Dar cu ai... Lisa se opri, total confuză. Nu-și pusese să schimbe decât în dimineața asta, iar Marna știa de aseară.

— Nu doreștu vă mutați?

— Ba da, dar...

— Bine. Voi mai trimite o fată să vă ia și restul hainelor rămase în cameră. Marna se toarse să plece în bucătărie. E bine să faceți asta! Domnul Donahue e un disek. Va avea un fiu frumos, puternic.

— Disek? repetă mecanic Lisa. Se simțea de parcă ar fi scăpat din mijlocul unei tornade.

— Un disek este un bărbat excepțional, un individ cu putere și forță, spuse Marna. Nu v-a spus povestit că el a ajutat-o pe Kira să scape din Tamrovia?

— Nu, nu mi-a spus!

Marna îi explică.

— Regele Ștefan? Îi era clar că nu numai servitorii se bucurau de aprecierea Marnei@

— Fratele Kirei, confirmă Marna.

— Și Ștefan e un disek?

Mama dădu din cap enfatic.

— E un chitkat!

— Înțeleg! De fapt, nu prea înțelegea dar îi era teamă că, dacă va mai întreba ceva, nu va mai înțelege absolut nimic. Atunci, înseamnă că îi ești foarte recunoscătoare lui Clancy pentru asta.

— Desigur! De ce crezi că am fabriocat nathalul și l-am agățat de clanța ușii?

Nathalul! Lisa băgă mâna în bucurar și scoase punguța.

— Asta e un nathal?

Marna aprobă cu satisfacție.

— Cel mai puternic nathal pe care l-am făcut vreodată.

— Dar ce face un nathal? Întrebă Lisa curioasă.

— Păi, ce doriți să facă! Se întoarce și se apropie de Lisa. Pot să vă ating?

Lisa aprobă zăpăcită.

Marna puse mâna ei mare pe abdomenul Lisei și închise ochii. Totul dură o fracțiune de secundă, după care îi dădu drumul și se întoarce.

— Da, nu a fost nici o problemă. Așa am crezut și eu! A fost un nathal foarte puternic!

— Dar nu mi-ai răspuns niciodată, zise Lisa exasperată. Ce face un nathal?

— E un talisman al fertilității, îi răspunse, în timp ce se îndepărta pe hol. Voi vă doriți un hotel și acum îl aveți. Un fiu frumos. Care va ajunge disek ca tatăl său! Se uită la Lisa, peste umăr. Dar trebuie să mâncați mai mult decât noaptea trecută! Nu face bine copilului să fiți așa de slabă!

Lisa se uită văzu cum ușa se închise în soatele ei. Dumnezeu din ceruri, acum Marna o va târâ și la mâncare, se gândi ea, pe jumătate isterică. Oare va afce și un farmec dacă nu va mânca? De fapt, întreaga situație devenise o nebunie! Și cu totea astea, fusese ceva atât de liniștitor în ultima declarație a Marnei... Și cum de știa că ei își doreau un copil?

Scutură capul să-l limpezească, dar nu-i ajută cu nimic. Tot se mai simtea ca și cum ar fi ieșit de curând dintr-o lume de basm.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarce și-l văzu pe Clancy coborând din biblioteca de la capătul holului.

— Nu știu! Tocmai am vorbit cu Marna. Și nu mai am ideea nici măcar cum mă cheamă!

Un ușor zâmbet înflori pe buzele lui Clancy.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! Nu e o reacție obișnuită. Ai aflat la ce-i bun talismanul? Ea aprobă.

— Se pare că nu mai e cazul să lucrezi atât de mult la micul nostru proiect. Marna a aranjat totul! Ridică punga. Talismanul fertilității!

Clancy chicoti.

— Așa mi-am închipui și eu!

— Și de ce nu mi-ai spus? îl întreabă Lisa.

— Pentru că, dragostea mea. Marna nu poate fi explicată. Ea trebuie cunoscută. Și mi-am închipuit că asta e un prilej formidabil s-o faci.

Într-adevăr, am cunoscut-o! Doamne, femeia e ciudată! Ezită E bun la ceva talismanul ăsta? Își duse mâna la cap și gemu. Ascultă-mă: deja o cred. Probabil că sunt la fel de ciudată ca și ea.

Expresia lui Clancy deveni gânditoare.

— Am trăit destul de multe experiențe ca să mă mai mire niște puteri paranormale, și am văzut-o personal făcând niște vrăji. Cine știe?

Lisa își puse mâna pe locul unde-o atinsese mai devreme Marna. Este oare posibil ca femeia să fi avut dreptate și chiar acum sământa să crească în ea?

— Un fiu, spuse ea încet.

— Poftim.

— Marna a spus că talismanul pe care l-a fabricat și-a avut efectul scontat și vom avea un fiu.

El se apropie. Expresia de pe chipul lui era așa de frumoasă, încât ea își dori să și-o amintească mereu.

— Ar putea să se înșele, șopti Lisa. Cum ar putea să știe?

El transversă rapid camera și-i ridică bărbia, ca ea să se uite în ochii lui. Îi avea încărcăți de atâta bucurie, încât își simea gâtul înecat de lacrimi. Apoi el o sărută cu o nemărginită dragoste.

— Ei bine, noi nu vom înceta în nici un caz cu încercările. E mult prea plăcut ca să renunțăm la asta! Râse răgușit. Mă gândesc că, dacă nu e ecva, ar trebui să ne dublăm eforturile. După cum bine ai spus, cum ar putea să știe?

El o sărută din nou și o răsuci către camera unde cinaseră noaptea trecută.

— Micul dejun, spuse el ferm. Și n-ar strica să încerci să mănânci puțin mai mult. Mai ales în cazul că are dreptate!

— Exact același lucru mi l-a spus și Marna, zise Lisa, cu un căscat. Mă bucur sincer că nu-i Galbraith aici. Cel puțin, cu voi doi mă pot descurca.

— Eu n-aș fi atât de sigură, *acushla!*

Lisa îl aprobă resemnată și obosită, în timp ce-i dădu voie să o conducă către încăperea unde urmau să mănânce. Își cam închipuia ce ar fi însemnat să se opună unei țigănci și unui tip atâtde de posesiv, precum Clancy Donahue.

CAPITOLUL 8

— Din nou, lapte! Lisa se uită revoltată la paharul cu lapte, pe care-l ținea Marna în mână. I-am spus Liei că nu mai vreau.

— De asta am venit ru, și nu am mai trimis-o pe ea. N-ar fi corect s-o trimit din nou pe fată tot drumul până aici, pe metereze, numai fiindcă tu nu vrei să înțelegi. Știi bine că trebuie să-l bei. În cealaltă mână ținea pălăria de paie. Și asta, la fel! Oarele și aerul îți fac bine, dar trebuie să fii protejată.

Lisa îi luă pălăria din mână.

— Nu-mi place laptele, spuse încet. Cât despre soare, iau orice pastilă posibilă: fier, vitamine, caciui. N-am nevoie de lapte. Se uită în jos la umflătura de pe abdomenul ei, ce i se zărea prin vâlul lejer. Și cred că și el s-a cam saturat de vitamine! Iar o făcuse: Marna se referea la copil, în mod constant, cu pronumele masculin și încet-încet începuse să se molipsească și ea.

— Doctorul a spus că laptele...

— Oh, bine! Lisa își înghesui pălăria pe cap, după care luă laptele și-l bău pe nerăsuflăte. Apoi puse paharul înapoi pe tavă, Satisfăcută!

Marna aprobă.

— N-ar fi trebuit să-l bei atât de repede! Nu facde bine...

— Copilului, termină Lisa, extenuată. Știi asta, Marna! De obicei, era mult mai răbdătoare cu aceste mici atenții, dar azi era cu nervii la pământ. Nu era obișnuită ca Clancy să fie departe de ea. În ultimele patru luni și jumătate, nu se dezlipise de casă pentru mai mult de o zi când trebuia să facă o călătorie a Marasef.

Când Alex îl sunase pe Clancy ieri dimineață și-l somase să vină în capitală, fusese așa de dezamăgită de parcă urma să plece mai mult de o lună și nu pentru o noapte. Țăsta era unul din motivele pentru care venise aici sus, pe metereze, să facă plajă. De aici putea vedea totul până la o distanță de câțva kilometri și era sigură că va remarca elicopterul lui Clancy, imediat ce va apărea la orizont.

Își dădea seama că era o copilărie să fie atât de îngrijorată. Martin dispăruse de luni de zile și nu-i simțea lipsa deloc. Dar era conștientă că niciodată nu fusese cu adevărat îndrăgostită. Câteodată, sentimentul era așa de puternic, încât nu-i venea cu greu să creadă. Acum i se părea incredibil că odată se temuse că dragostea lui Clancy nu va dura. Tandrețea și pasinea pe care le simtea acum erau mai puternice ca de oricând.

Nici acum nu știa de ce nu-i spusese cât de mult însemna el pentru ea. Nu, nu-i corect, nu trebuia să fi nesinceră cu ea. Știa motivul: era incredibil de speriată. Îl iubea ca și pe Tommy, iar Tommy îi fusese luat de lângă ea. De fiecare dată când se gândea că același lucru s-ar putea întâmpla și cu Clancy, simțea cum o cuprinde panica. Acționa în virtutea unui principiu ce nu avea nici o logică, și anume acela că, dacă nu-i va spune adevăratele sentimente, el va rămâne în siguranță. Ceea ce zeii nu puteau ști, nu puteau distruge. De fiecare dată când va încerca să-i spună, panica va crește în ea până la culme. Cerule, devenea la fel de superstițioasă ca Marna! Curând îi va spune lui Clancy ce simțe. În mod sigur, teama asta stupidă va dispărea când se va obișnui cu ideea că îl iubește atât de mult.

Lisa zâmbi.

— Îmi pare rău, Marna! Ai dreptate. Mă port oribil. Numai că îmi doream să fiu cu domnul Donahue. Ridică mâna a protest, când o văzu pe Marna încercând să-i vorbească. Știi ce-a spus doctorul: că trebuie să fiu atentă în următoarea lună. Nici nu știu de ce am probleme cu sarcina asta. Prima a fost neașteptat de ușoară.

— Dar acum ești mai bătrână.

Ea se strâmbă.

— Mersi mult. Era adevărat că încerca să dea naștere la o vârstă când era un pic mai dificil să păstreze. Trăise o surpriză când fusese cât pe ce să piardă sarcina în luna a doua.. Nu se simțea mai în vârstă acum, decât atunci când îl avusese pe Tommy. Se simtea tânără și vibrând de viață.

— Domnul Dohanue a avut dreptate. Ați făcut mai bine că ați stat aici să vă odihniți. Marna se încrunță. Și cu toate astea, cățărătul ăsta până aici sus, nu seamnă deloc a odihnă.

— Sunt foarte atyentă și mă opresc din când în când. N-aș face nimic să pun viața copilului meu

în pericol. Mâna i se îndreptă în mod instinctiv spre abdomen. Purta copilul foarte în față, așa cum îl avusese pe Tommy, și urma să fie la fel de îngrosată. Se simțea teribil de neatrăgătoare în ultima vreme și probabil că și asta contribuise la tristețea ei, atunci când Clancy nu a vrut să o ia cu el.

La palat, Clancy probabil că va întâlni multe femei frumoase și languroase, se gândi ea agasată. Când se va întoarce, probabil că-i va arunca o privire și va găsi o scuză să plece din nou. Mulți bărbați femeia înainte de a rămâne însărcinată, dar după...

Îl păcălise pe Clancy umflându-se ca un balon, numai la câteva luni după ce puse ochii pe ea. Niciodată nu-i vorbise despre ea, dar asta nu însemna nimic. Clancy fusese întotdeauna drăguț și plin de tact cu ea.

Um zumbărit ușor o smulse din reverie și se sculă de pe scaun. Își făcu mâna ștreasă și scoase o exclamație de mulțumire. Privirea Marnei i-o urmări și văzu elicopterul tocmai apărând la orizont. Se încruntă și dădu încet din cap.

— Nu, nu e a lui Donahue.

— Sigur că e! Îi recunosc elicopterul Lisa fu imediat în picioare, alergând spre scări. Mă duc să-l întâlnesc în curte.

— Nu e... Marna se opri. Lisa dispăruse deja. Se întoarse să privească elicopterul care se apropia. Un zâmbet de bucurie îi lumină fața. Kira!

Vântul, stârnit de elicele elicopterului, îi flutură tunică Lisei, când ateriză în curte. Făcu un pas atent înainte și se opri când inima îi dădu un avertisment scurt. Marna avusese dreptate: nu era Clancy cel care pilota elicopterul. Ușa se deschise și un cab bronzat ieși din cabină.

— Bună. Sun Kira Rubinoff! Micul pilot sări pepământ și trânti ușa elicopterului. Tu trebuie să fii Lisa! Îmi pare rău că dau buzna aici fără invitație, dar Clancy mi-a dat voie. Voiam s-o văd pe Marna. Zâmbi stânjenită. De fapt, am vrut să te cunosc pe ine. Clancy te-a păstrat atât de multă vreme pentru el, încât noi murim de nerăbdare să te cunoaștem.

— Noi?

— Lance și Alex și... Se încruntă. O, aproape toți! Tiți îl iubim pe Clancy și voiam să ne asigurăm că ești destul de potrivită... Se opri, strâmbându-se. Of, Doamne, iar încep! Nu știu de ce crede Ștefan că aș fi o regină mediocră. Cu lipsa mea de diplomatie, aș putea începe al treilea război mondial.

Ea se apropie de Lisa și-i întinse mâna bine formată, mică.

— Dacă Clancy te-a ales, sunt singură că ești minunată. Te rog să mă ierți!

Cum putea să nu i se facă pe plac? Fata avea un șarm plin de viață, exuberant, căruia cu greu îi putea cineva rezista, Kira Rubinoff nu putea avea mai mult de douăzeci-douăzeci și doi de ani, dar nu părea de vârsta asta. Era puțin mai mare decât un metru șizeci de centimetri și avea forme suple. Chiar și în blugi și tricou, emana cu sex-appel care i se datora probabil și părului auriu ce-i cădea pe umeri în bucle cârlionțate. Fața, încadrată de toată masa aceea de păr, era mai degrabă curioasă decât frumoasă. Avea pomeții înalți, buze frumos arcuite, ce-i conferea o notă de senzualitate, și niște ochi adânci, care erau ușor migdalați.

— Sunt bucuroasă să te întâlnesc, prințesă Rubinoff. Lisa îi întinse mâna. Și nu sunt deloc potrivită pentru Clancy. Dar dacă e s-o luăm așa, nimeni alcinăva nu cred că ar fi. Cu toate astea, eu încerc.

— Kira! Am fost prințesă pentru ultimele trei luni și dacă mai aud o singură dată apelativul ăsta, mi se face rău. Te rog frumos, nu-mi spune așa.

— Și ăsta e elicopterul lui Clancy, nu-i așa? De ce n-a venit și el cu tine?

— Ceva fierbinte se întâmplă acolo, în legătură cu situația teroriștilor, și a trebuit să mai stea. Mi-a spus să-ți transmit că va veni cel târziu noaptea asta sau mâine dimineață.

Lisa simți un fior de spaimă.

— Teroriști?

— Nu e în pericol, spuse Kira repede. Au auzit că unii din grup au transversat granița cu Said Ababa și el încercă să plaseze niște informatori ca să le descopere ascunzătoarea. Zâmbi și deodată fața i se lumină. Astfel, vom avea și noi ocazi să ne cunoaștem mai bine. Ești din America, nu-i așa? Am fost acolo la școală, la Yale. Ștefan a vrut să mă trimită la Sorbona, dar l-am convins că sunt influentabilă la

activitățile comuniste de acolo, așa încât s-a răzgândit.

Lisa ridică o sprânceană, mirată.

— Și chiar ești interesată de comuniști?

— Desigur că nu. Nici măcar nu am idee dacă sunt comuniști la Sorbona. Dar asta era singura cale să mă trimită în America. Ochii îi străluciră. Dar nu voia să adăpostească la sânul lui un sipatizant comunist ce i-ar putea distruge monarhia! O fi el cam grosolan, dar a auzit de revoluția din Rusia.

— Cred că îmi pot închipui de ce a obiectat, spuse Lisa, zâmbind.

Kira dădu din umeri.

— Of, Ștefan obiectează la orice e legat de mine. El crede că m-am născut doar ca să instaurez haosul și să distrug pacea.

— Și nu asta faci? Vocea groasă a Marnei se auzi chiar lângă ele, și Kira se răsuci cu un mic tipăt. Apoi zbură direct în brațele Marnei.

— O, Marna, mi-a fost așa dor de tine! impresia de eleganță și sofisticare dispăruse și acum arăta exact ca o fetiță mică, așa cum stătea înfrigurată în brațele mari ale doicii. Am încercat din răspuțuri să fiu cuminte, sar el scoate din mine tot ce e mai rău.

— N-ar fi trebuit să te întorci. Te-am avertizat doar că n-o să-ți faci deloc bine! Marna o mângâia pe păr pe Kira cu nesfârșită blândețe. Ce s-a mai întâmplat de data asta?

— Am fost prea nerăbdătoare! Trecuseră deja trei luni și cumințenia mea nu se ivea. Eram la reședința de la țară și Ștefan le arăta tuturor grajdurile. Tocmai ce adusese calul ce câștigase la sărituri, de la grajdurile din Calumet, și Don Esteban...

— Don Esteban e unul din acei tipi care nu-și pot ține mâinile acasă? o întrebă Marna.

Kira făcu semn că da.

— Cel mai ticălos, și tot încerca să și le pună pe mine. Nu-l puteam suferi. Se lăuda tot timpul cu boii lui din arenă. Și se pare că marele magnat nu e decât un amator în comparație cu asta! Știi și tu cât urăsc luptele cu taurii. Bieții tauri...

— Știu, spuse Marna încet.

— Ei bine, trecema pe lângă un staul gol și mâna lui tocmai îmi atinsese din greșeală fundul. Dădu din umri. Așa că l-am împins și el a căzut în staul.

— Asta-i tot?

— Asta a fost destul! Numai că băiatul de la grajduri nu curățase încă staulul și el a căzut și pe alceva, în afară de lemn. Kira râse când își aminti.. Ștefan a văzut și s-a infuriat foarte tare. Așa încât am înșfăcat un avion și am zburat înapoi la Marasef. M-am gândit că e mai bine să mai las să treacă puțină vreme până să mă întorc.

— Ba n-o să te mai întorci deloc! spuse Marna aspru. Mu vād de ce. De ce să-l lași pe acest chitka să te facă să suferi?

— Știi de ce? Doar nu am de gând... Deodată se opri și se întoarse spre Lisa. Doamne, îmi pare rău! Suntem extrem de nepoliticoase. Probabil că ești foarte mirată de asta!

— Nu e treaba mea, spuse Lisa. Dacă preferați să fiți lăsate singure...

Kira scutură din cap.

— Clancy ține la tine și el ne-a ajutat când am avut nevoie. Dădu din umeri. Doar toată lumea știe asta! Întreaga familie știe de ce suntem aici în Sedikhan. Se uită la Lisa, la abdomenul ei proeminent, și o flacăra de veselie îi luminează ochii. Din câte observ eu, Clancy a fost prea ocupat ca să te umple, cel puțin după cât se vede.

— E o posibilitate, spuse Lisa, cu un zâmbet blând în colțul gurii.

— Ei, oricum, primul lucru pe care trebuie să-l știi e că Ștefan e un fund nenorocit și un...

— Chitka? îi sugerează Lisa.

— Exact! Tamrovia nu e una din țările cele mai bogate din lume și mai are și ideile acelea străvechi de a aranja căsătorii în beneficiul monarhiei. Încă de la șaiprezece ani a încercat să mă unească cu vreun cap regesc sau un milionar din stat. Nu contează cu cine, cât timp el are puterea. Bineînțeles că eu m-am opus.

— Împingând magnații bogați într-o silvă de îngrăsământ? întrebă Lisa amar.

— Și tocmai aici am fost total neinspirată. Marna și cu mine am reușit mai mereu să găsimdiferite căi să-i descurajăm. Ână când Ștefan a avut un acces de furie și a hotărât că, dacă tot nu mă poate pedepsi pe mine, să se răzbune pe Marna.

— Să se răzbune?

— Marele deținător grec de nave a descoperit o fisură, spuse Marna, ridicând din umeri. Hira îi spusese doar s-o lase în pace! Nici nu știam despre ce e vorba. Dar m-am asigurat că se va scufunda într-o zi două.

Buzele Kirei se strânsă.

— Ștefan a dus-o pe Marna la închisoare. Și-a închipuit că ar putea-o folosi împotriva mea.

— Dar tu ai scos-o, și cu ajutorul lui Clancy ai adus-o aici, în Sedikhan, spuse. Doamne Sumnezeule, era ceva scos parcă din operele literare. Nici nu-i de mirare că Clancy îi spusese că Marna și Kira formau o combinație explozivă.

Kira aprobă.

— Exact! Asta a fost...

— Kira, ea nu trebuie să stea aici în soarele ăsta, ascultându-ne trăncăneala, o întrerupse Marna. Voi merge să-ți pregătesc camera și tu du-o pe ea înăuntru și beți ceva rece. Și asigură-te că-și ia pastila de fier, înainte. Se întoarse și se îndreptă hotărâtă spre curte.

— Îmi pare rău. Kira păru uimită. Nu mi-am dat seama că ești atât de fragilă..

— Dar nici nu sunt, îi spuse Lisa, cu un căscat. Se poartă de parcă aș fi făcută din sticlă. Am avut o mică problemă cu copilul în lunii a doua și mă cam ține în puf de atunci.

Kira dădu complice din cap, urmărind-o cu privire spre Marna.

— Are o inimă foarte iubitoare și te place. Îmi dau seama. Se poartă foarte atent cu oamenii la care ține.

— Și presupun că și tu ești la fel, îi zise Lisa privindu-i fața.

— O iubesc, spuse Kira simplu. Ea m-a crescut. Părinții mei și Ștefan n-au avut timp pentru mine, iar Lance nu suporta Tamrovia și era mai tot timpul în Sedikhan. Ea mi-a fost și mamă, și profesoară, și prieten. Se încruntă. Totul. De aceea nu pot permite să fie exilată în felul ăsta! Marna este țigancă și are niște legături strânse cu tribul. Nu suportă să fie departe de poporul ei. Mi-am închipuit că se va obișnui în Sedikhan, dar îmi dau seama că e extrem de nefericită aici.

— Și de asta te-ai întors din Tamrovia?

— Ce alceva aș putea face? M-am gândit că e mai bine să mă pun bine cu toată Curtea aceea de boi și cu Ștefan, poate astfel voi obține iertare pentru Marna. Se strâmbă. Am ratat. Poate că dacă aș mai sta pe afară puțin...

— Ai de gând să te mai întorci?

— Nu pot face alceva. Trebuie să încerc din nou. Își ridică umerii, parcă aruncând în spate o povară foarte grea. Dar, deocamdată, sunt liberă și am de gând să mă distrez. Haide, trebuie să-ți dau băutura aceea rece și pastila, astfel Marna o să-mi ia capul.

În orele ce au urmat, Lisa descoperi cu uimire că se distra de minune. Kira Rubinooff avea darul nemaipomenit de a se arunca în vârtoarea fiecărei situații cuentuziasm. Însăși fata era încântătoare și, până la sfârșitul serii, Lisa se simți foarte apropiată de ea, de parcă ar fi fost prietene de ani de zile.

Tocmai își luau cafeaua în bibliotecă, după cină, când Lisa începu să simtă fiori de neliniște. Era aproape ora zece. Clancy ar fi trebuit să fie acasă până acum.

— Te încrunți, îi spuse Kira, făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă gândeam la Clancy. Lia făcu un efort să zâmbească. Știu că m-ai avertizat că s-ar putea să întârzie. Presupun că-mi fac griji degeaba.

— Tu ești îngrijorată pentru el. El este îngrijorat pentru tine. Fața Kirei deveni deodată vicleană. E probabil foarte frumos să fii îndrăgostit până peste urechi.

— Foarte frumos, spuse moale Lisa.

Ea se încruntă.

— Atunci de ce dracu' nu te măriți cu el? Privirea îi zbură spreabdomenul Lisei. Ești însărcinată cu copilul lui, iar Clancy e un bărbat prea de modă veche ca să nu vrea să legalizeze situația cât mai

repede. Probabil că-l enervează la culme situația!

— Crezi? întrebă Lisa. Clancy nu-i mai pomenise nimic despre căsătorie din noaptea aceea din Paradise Cay. Chiar și atunci, el crezuse că ea n-ar vrea să se lege de un om printr-o ceremonie.

— Sunt sigură! întări Kira. Voi doi nu vorbiți niciodată? Nu e destul de liberal încât să respingă conceptul de căsătorie. Mă mir chiar că nu te-a forțat încă.

Dar n-ar face niciodată asta, se gândi ea, într-un acces de tandrețe pentru el. Clancy îi promisese libertatea și el niciodată nu-și călca cuvântul, chiar dacă-l durea foarte mult.

— Iar încep! Știu că n-avea treaba mea! Dar pur și simplu nu-mi place să-l văd pe Clancy nefericit. Las-o baltă!

— Ba n-o voi lăsa baltă, spuse Lisa încet. Pentru că nici mie nu-mi place să-l văd pe Clancy nefericit.

Și în noaptea care urmă nu putu să nu se gândească la cele discutate, nici chiar după ce o părăsise pe Kira și se retrăsese în camera ei. Făcu un duș, își puse cămașa se noapte și se retrăsese în pat, fără să stingă lumina lămpii. Știa oricum că nu va putea să doarmă când era îngrijorată pentru Clancy. Fusese oare prea oarbă ca să nu vadă că Clancy suferea din cauza situației? Spera să nu fi fost atât de egoistă, dar era totuși o posibilitate să se fi înșelat. El păruse la fel de mulțumit ca și ea, dar poate...

Ușa se deschise brusc și Lisa se ridică. Clancy! Un oftat de ușurare îi scăpă când îl văzu în pragul ușii.

— Te simți bine? întrebă, în timp ce intra în cameră. Îmi pare rău că nu m-am putut întoarce mai devreme dar...

— Mă simt bine, îl întrerupse ea. Părea atât de obosit. În jurul gurii avea linii adânci, iar pielea îi era strânsă pe obraji. Ce mai faci? Am fost îngrijorată pentru tine.

— Chiar ai fost? Tranversă camera și se lăsă să cadă pe pat lângă ea, luând-o în brațe. Asta mai lipsea. O sărută gentil. Poate ar fi mai bine dacă aș pleca mai des!

— Nu. Își strânse brațele în jurul lui. O, nu!

— L-am adus pe Galbraith. Mă na lui o frecă ușor pe spate. S-ar putea să mai fiu nevoit să plec o zi sau două. Am vrut să fie cineva aici să te protejeze.

Ea se sufocă.

— Să mă protejeze? De ce trebuie să fie cineva să mă protejeze?

— E numai o măsură de precauție. Nu-mi surâde ideea să te las singură. Ești prea importantă pentru mine ca să risc. Schimbă subiectul. Cum te înțelegi cu Kira?

— Minunat. Îmi place foarte mult. Mă bucur că rămâne o perioadă cu mine. Debordează de vitalitate.

— Asta așa e! Se încruntă. Dar nu te lăsa angajată de entuziasmul ei. câteodată își închipuie că toată lumea e ca ea.

Lisa dădu din cap.

— Asta am observat, dar este atât de drăguț! Făcu ochii mari. Și fața ei! Nu-i invidiez vitalitatea, dar ce n-aș da să arăt la fel de bine ca ea!

El îndreptă mâna spre abdomenul ei și-i mângâie ușor pielea.

— Chiar te deranjează?

— Orice femeie ste deranjată faptul că nu mai este atrăgătoare, chiar dacă știe că nu va dura multă vreme. Nici nu pun în discuție rezultatul, dar da, mă deranjează! Zâmbi nesigură! Dar pe tine te deranjează, Clancy?

— Neatrăgătoare? Păru catrăsnit. De ce dracu' crezi că ești neatrăgătoare? Ești mai frumoasă acum de când te-am întâlnit.

— Este foarte drăguț din partea ta să spui asta, dar eu știu...

— Eu nu mă port drăguț. Ți-am spus că întotdeauna îți voi spune adevărul. O cuprinse de față. În fiecare zi mă uit la tine și observ schimbările mi se par minunate. Pielea ta se întinde și devine ca de satin, catifelată. Părul tău strălucește în lumina soarelui. Întregul tău corp înflorește ca un copac tână primăvara. Ești proaspătă și frumoasă, plină de viață. Se uită la ea cu o sinceritate dezarmantă. Tu nu ai observat toate astea?

— Nu. Ochii străluceau plini de lacrimi nevărsate. Dar sunt foarte, foarte bucuroasă că tu le vezi. Întoarse capul și-i sărută palma. El era minunea. Ce norocoasă fusese că-l găsisse! Atunci poate nu-ți va fi prea rușine să stai cu mine în fața unui preot.

El încremeni.

— Ce?

— Îți cer să faci din mine o femeie cinstită. Zâmbi tremurat. Dacă vrei și tu, deși Kira mi-a spus că da, numai să nu se însele...

— Dacă vreau! Fața lui avea aceeași expresie de bucurie ca în ziua în care îi spusese de prezicerea făcută de Marna în legătură cu copilul. O, Domnea, da, vreau! Ochii lui albaștrii străluceau de bucurie. Știi al dracului de bine că vreau să mă însor cu tine! Deodată se încruntă. Nu Kira a încerca să te îndemne la asta, nu-i așa?

— Nu, ea numai mi-a spus că probabil tu ai vrea să ai un copil legitim. Și am descoperit că și eu vreau același lucru. Îl sărută. Îmi place să trăiesc în păcat cu tine, dar cred că voi fi încântată să fiu căsătorită cu tine.

— Măine. Vom zbura la Marasef mâine și ne vom căsători. Nu mai aștept, de teamă să nu te răzgândești.

— N-o să mă răzgândesc! De ce nu mi-ai spus mai înainte că e așa de important pentru tine?

— Mi-a fost teamă că vei zbura peste patru dealuri, îi mărturisi el. Erai atât de hotărâtă să nu te mai măriți după experiența cu Baldwin! Nu voiam să te oblig să-mi dai mai mult decât aveam deja.

— Tu ești cea care a dăruit totul. Zâmbi, având ochii încețoșați. Vom vedea dacă nu putem schimba asta, începând de mâine. Acum vino în pat, pari teribil de extenuat.

— Așa și sunt! O mai sărută o dată și se ridică. Au fost niște zile ca-n iad. Numai capete de drumuri. De fiecare dată când trimiteam pe vreunul din oamenii mei să prindă urma unui terorist, acesta își lua zborul din cuib. Trebuie să fie un informator în palat. Acesta este unul din motivele care trebuie să mă întorc. Trebuie să astup sursa. Se dezbracă rapid, stinse lumina și se strecură în pat. Brațele lui o înconjură și el puse mâna pe abdomenul ei. Îmi place să te țin așa. Mi s-a părut noaptea trecută că am simțit o mică mișcare, sau este cumva prea dvreme pentru asta? Greșesc?

— Da, și eu am simțit o mișcare acum.

— Să-mi spui data viitoare când se mai întâmplă. Vreau să... Cuvintele se opriră și își închipui că adormise. Apoi vorbi din nou, abia un murmur auzit: Atâta miracol...

Lacrimile pe care le înăbușise atâta vreme începură deodată să-i curgă pe obraz. Clancy. Atât de drag! Îl iubea atât de mult în acel moment, încât crezu că va exploda. O, Doamne, și încă nu-i spusese că-l iubește. Îi va spune mâine, după ce se vor căsători. Cu siguranță, nu trebuia să fie o lașă! Clancy fusese atât de deschi și de generos cu ea! Ea trebuia să se poarte la fel cu el. O învățase cu dragoste că un nou început era posibil pentru ea. Începutul acesta trebuia să fie de la capăt unul onest.

Lisa închise ochii. Trebuia să încerce să doarmă. Măine se va căsători. Dar până să adoarmă, ea zăcu acolo multă vreme, întrebându-se, gândindu-se la Clancy și la copilul lor, și la un nou început. Și la cuvintele ultime ale lui Clancy spuse înainte de a adormi: Atâta miracol...

CAPITOLUL 9

Rochia fără mâneci de culoare galbenă, era făcută dintr-o mătase naturală, ce-i conferea eleganță. Nu ascundea faptul că era însărinată, dar avea o notă apăsătoare. Oricum, era tot ce putea face. Trebuia să se ocupe în mod serios să-și cumpere o garderobă când vor ajunge la Marasef. Lisa se întoarse din fața oglinzii.

— Sunt gata. Nu arăt chiar a mireasă, nu-i așa? Se strâmbă la Clancy. Arăți mult mai bine ca mine. El arăta minunat în costumul acela gri de culoarea oțelului. Contrasta plăcut cu tenul lui bronzat și-i adâncea culoarea ochilor. Nu te-am mai văzut în costum din noaptea în care am venit.

— Arăți minunat. O luă în brațe. Tu întotdeauna ești frumoasă, dar în dimineața asta ai o strălucire anume.

— Mă bucur. Lisa îi depuse un sărut pe obraz. Cred că și eu sunt de modă veche! Îmi place ideea căsătoriei. Va fi greu să ne căsătorim în Marasef? Ce ne facem cu toate hârțile acelea, cu birocratismul?

— Alex va avea grijă de asta. Îl voi suna imediat ce ajungem și-i voi spune să aranjeze o licență specială. El a făcut un pas înapoi și o întoarse spre ușă. Hai să punem spectacolul pe picioare.

— Va trebui să o anunțăm pe Kira. Crezi că va vrea să-mi fie martoră? Nu prea cunosc pe nimeni în Sedikhan, așa că...

În ușă se auzi un ciocănit. Clancy transversă și deschise ușa.

— O, ești deja îmbrăcată, spuse Kira. Nu voiam să vă deranjez, dar e aproape ora nouă și jumătate și mai sunt atâtea de făcut...

— Bună dimineața, Kira, spuse Clancy, ușor ironic. Nimic nu-i mai plăcut să începi dimineața decât cu pițin din zăpăceala ta. Acum calmează-te și rezumă faptele.

— Să rezum, repetă Kira cuvântul, savurându-l. Întotdeauna am iubit cuvântul ăsta. Poate pentru că foarte rar am putut ajunge la starea de a rezuma.

— Încearcă, îi sugerează Clancy zâmbind.

Strâmbând nasul, văzusem lui jugnită.

— În reușită, dar nu-i la fel de distractiv! Își înalță umerii cu o demnitate regească. Va binevoi domnul Donahue și doamna Landon să aibe bunăvoința să coboare în foaier, încât să plecăm mai repede în Marasef? Părăsi atitudinea impozantă. Cu alte cuvinte, vreți voi doi să vă mișcați odată fundurile și să nu ratăm nunta minunată pe care am plănuit-o pentru voi?

— Nunta? Dar cum... Lisa se opri brusc. Nu-mi spune: Marna!

Kira aprobă.

— M-a sculat de la sase dimineața să-mi spună că va fi azi. Dădu din cap cu reproș! Ai fi putu să-mi dai mai mult timp! Doar nu pot face miracole! Am tot dat telefoane de la șapte, invitând oaspeți. I-am chemat și pe Zalandan, și pe Philip, și pe Pandora și... Răsuci mâna prin aer. O, pe toți. Ceremonia este stabilită pentru prânz, la palat, imediat urmând o recepție. Se încruntă. Eu aș fi preferat o recepție seara, dar m-am gândit că ar fi prea extenuant pentru Lisa.

— Iar voi plănuiați o ceremonie simplă, spuse slab Lisa. Se simțea dusă de val. Nu știu...

— Dar va fi simplă, o asigură Kira. Nimic special ca să porți, îți promit. Ecpresia îi deveni deodată gravă. Nu va chiar un eveniment social. Am vrut doar să fie acolo și să împărtășească bucuria voastră. Trbul Marnei are o zicală: A împărtăși o bucurie e ca și cum ți-eai împărtăși o parte din suflet. Singurii oameni de acolo vor fi numai aceia pe care-i iubesc pe Clancy și care vor să te iubească și pe tine. Zâmbi amabil. Lasă-ne să-ți împărtășim bucuria, Lisa!

— Nu trebuie să faci nimic, dacă nu vrei să o faci, îi spuse Clancy. Ceea ce a fost plănuit poate fi și anulat!

O mireasă însărcinată, o cameră plină de străini, care se vor întreba, cum a făcut-o și Kira, darcă era destul de potrivită pentru Clancy. Nu-și dorise invitați, dar probabil toți aceștia erau prietenii lui Clancy și el dorea să le împărtășească bucuria vieții lui. Era doar un mic dar în comparație cu ceea ce îi dăruise el.

— De ce aș vrea să anulez totul? E perfect. Îi zâmbi. De asta m-ai adus în Sedikhan, îți amintești? Voiai să-ți văd prietenii.

— Minunat, spuse kira. Acum vă sugerez să vă grăbiți și să luați micul dejun. Aveți la dispoziție numai douăzeci de minute. Pe urmă mi-am închipuit c-ai vrea s-o duci pe Lisa cu elicopterul tău, în Marasef. Am aranjat și un șofer de la palat să vă ia cu mașina și să vă ducă la Alex și Sabrina. Eu vă voi urma în elicopterul cu care ați venit aici și îl voi aduce și pe Galbraith și pe Marna. Se opri să respire. E bine așa?

Lisa chicoti.

— Am doar o singură întrebare.

— Care? O, Dumnezeule, mi-a scăpat ceva?

— Nu, m-am întrebat de ce mi-ai spus că nu ești potrivită ca să conduci o țară? E clar că ai putea reorganiza întreaga structură socială a unei țări cu o singură lege, dacă se potrivește fanteziei tale.

Kira dădu din cap.

— Dacă aș face-o, nu ți-aș dori să locuiești în ea. Haos pur! Clancy te va lămuri. Zâmbi. Asta e ceva diferit. Asta e o bucurie. Mă pricep la lucruri din astea. Se întoarse. Și acum, vă rog să vă grăbiți. Trebuie să mă îmbrac și eu și mai trebuie să mă asigur că florile vor fi aduse la timp. Se grăbi spre hol, vorbind în continuare: Ne vedem în Marasef!

— Știi, pariez că se pricepe la bucurie, spuse Lisa moale, când o văzu pe Kira dispărând pe hol.

— Dar la urma urmei și noi ne pricepem, spuse Clancy, luând-o în brate. Și pe zi ce trece, ne simțim tot mai bine. Coborâm la micul dejun? Am întârziat deja două minute după orarul Kirei. Va trebui să recuperăm sau facem față consecințelor.

Au recuperat cele două minute dând peste cap o ceașcă de cafea și tranversând curtea spre elicopter exact la timp. Lângă cunoscutul elicopter albastru, mai era un elicopter de culoare galben-canar, ce stătea mai departe.

— Domnule Donahue!

Se întoarse și o văzu pe Marna alergând. Am ceva pentru voi.

— Un alt talisman? Sprâncenele lui Clancy se ridicară.

— Într-un fel. Este o monedă veche tamroviană ruptă în două. Îi dăruise o bucată Lisei și alta lui Clancy. Am pus o putere foarte mare în ea. Dacă o purtați amândoi în timpul ceremoniei, nimeni nu vă va mai putea despărți.

— Puterea asta mi-aș dorii tot timpul, zise Clancy amabil. Se întoarse și deschise ușa elicopterului. Îțți mulțumesc, Marna!

Lisa, într-un avânt de bucurie, o sărută pe obraz.

— Le vom păstra întotdeauna!

Clancy o ridică în elicopter, apoi se urcă și el. Un moment mai târziu, motorul porni și elicea începură să se învârtască, iar elicopterul se ridică greoi de la pământ. Apoi se întoarse și, câștigând viteză, se îndepărtă lipsit de grație. Făcu o răsucire de nouăzeci de grade și porni spre Marasef.

Marna rămăsese să se uite, zâmbind ușor, cum elicopterul dispăruse la orizont. Soarele puternic îi lumina corpul metalic și reflecta o lumină puternică pe el. Părea teribil de vulnerabil și singur în vestiotatea cerului de un albastru dur. Vulnerabil. Zâmbetul Marnei dispăru de pe buze. Pupilele se dilatău când șocul sosi. Aeroportul. Vulnerabil. Se întoarse și începu să alerge prin curte. Trebuia să dea de Kira. Aeroportul. Urma să se întâmple la aeroport.

Clancy deschise ușa elicopterului și o ridică pe Lisa din tarmac. Era un sector privat al elicopterului, dar tot se mai auzeau zgomote speciale.

— Este ca un șoc. Niciodată nu mi-am putut închipui că mă voi obișnui atât de repede cu pustietatea.

— Doar azi. Până la apusul soarelui te vei întoarce acasă fiind o altfel de femeie. Se încruntă. Asta numai dacă reușesc să te smulg de lângă Honey, Sabrina și Billie. Sunt foarte convingători și, de obicei, nu se mulțumesc numai cu câteva ore de conversație. Apoi te vor preda lui Zilah și Pandora și tare mi-e teamă că va trebui s-o ștergem englezește.

Se încruntă, era nesigură.

— Ești sigur că vor fi atât de nerăbdători să mă cunoască? După cele zise de Kira, însemni foarte mult pentru ei.

— Sunt sigur! Kira are dreptate, nu vei găsi nici o privire urâtă din partea lor. Îi atinse buzele ușor cu mâna. Te vor iubi, *acushla*. Ai încredere în mine.

Trase adânc aer în piept.

— Așa coi face. Zâmbetul ei răsari ca un curcubeu. Pentru totdeauna!

— Pentru eternitate, zise el moale. Îmi place cum sună cuvintele astea. Va trebui să adâncim discuția mai târziu. O luă de cot și se întoarse cu spatele la elicopter. Dar acum cred că ar fi mai bine să te duc la palat și să te introduc în legea matrimonială. Una dintre acele limuzini, parcate lângă hangar, trebuie să aparțină de palat. Făcu un semn spre un Cadillac lung, gri, ce avea însemnul Sedikhan-ului pe portiera din partea șoferului. Asta trebuie să fie pentru noi. Kira trebuie să fie mulțumită că aranjamentele pe care le-a făcut merg așa de bine.

— Nici nu s-ar putea astel, spuse Lisa. Kira și Marna sunt o combinație groavă. Împreună ar putea munții din loc!

Clancy chicoti.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune asta Marnei. Ar fi în stare să-și măsoare puterile. Nu va mai fi nevoie să reținem toate hărțile topografice. Nici nu-ți poate spune ce a făcut pe pământurile Tamrov... El s-opri cu trupul înțepenit, de parcă ar fi fost lovit de un glonț, Baldwin!

Lisa îi urmă privirea îndreptată către omul care coborâse din mașină. Era îmbrăcat în uniformă albastră a șoferilor cu emblema Sedikhan-ului, pe buzunarul de la piept, având pălăria trasă mult peste ochi. O, Doamne, chiar Martin era! Nu, când era atât de fericită! Nu când totul era...

— Nu mișca, Donahue! Nici măcar să nu te gândești să faci așa ceva! Martin făcu un semn cu mâna stângă și văzură că ținea un pistol micuț și mortal. O să ne mișcăm încet și ușor. Vino încoace, Lisa!

— Nu! Clancy făcu un pas înainte.

Pistolul fu imediat îndreptat către pieptul lui Clancy.

— Să nu crezi că nu vorbesc serios, Clancy! spuse Martin rece. Am așteptat multă vreme pentru asta. Aș putea chiar cum să-ți plasez un glonte.

— Nu te mișca, Clancy. Te tog! Lisa îl depăși și se postă în fața lui.

— Tu nu-l vrei să-l rănești pe el, Martin. E un om foarte important aici, în Sedikham. Nu se vor opri niciodată să te caute dacă tu... Se opri. Fusese cât pe ce să spună cuvântul „omor” Dar nu-l va spune. Nici măcar n-o să se gândească la asta. Nimic nu trebuie să i se întâmple lui Clancy. Pe mine mă vrei.

— Lisa, întoarce-te aici!

Vocea lui Clancy era plină de duritate. Dacă ar putea sta între ei, Martin nu-i va putea face nimic lui Clancy.

— Hai să plecăm acum, Martin. Înainte să te descopere și să te prindă.

— Sunt mișcat profund de grija ta. Simți imediat o undă de răutate. Aș putea chiar să te cred, dacă nu mi-aș aminti cum ai încercat să pui mâna pe mine la Paradise Cay.

— Lisa n-a avut nici o vină atunci. A fost numai vina mea, spuse Clancy.

Ochii lui Martin se rătăciră pe corpul Lisei, până ajunse la abdomenul ei.

— Și presupun că puștiul pe care-l poartă e tot numai responsabilitatea ta! Am auzit că e însărcinată. V-am urmărit încă de când ați sosit în Sedikhan. Aș spune că și trădarea și copilul au fost acțiuni unite.

— Martin. Clancy și-a făcut doar datoria. Ochii îi avea fixați cu răutate pe fața lui Clancy.

— Nu, m-am răzgândit. Poate că trădarea a fost o acțiune unită, dar nu și sarcina! Te-a folosit Donahue! Lisa e una din acele femei care nu poate iubi niciodată un bărbat, la fel de mult cât iubește un copil. Asta am descoperit-o pe pielea mea. Ea nu te vrea pe tine. Nu te iubește. Vrea doar copilul pe care l-ai însămânțat în corpul ei.

Bucele lui Clancy se strânsură până deveniră dungă albă.

— Știu asta. Așa acceptat lucrul ăsta! Dar nu contează.

Lisa simți că leșină. Doamne, chiar credea toate astea!

— Clancy, eu...

— Urcă în mașină, Lisa, ordonă Martin. Tu vei conduce. Eu voi sta lângă tine cu jucărioara asta apăsată în coapsa ta, iar iubitul tău va sta în spatele mașinii. Asta-i va da timp să gândească la toate

lucrurile neplăcute ce ți le voi face, odată trecuți granița.

— Te rog, Martin, lasă-l pe Clancy aici. Va fi mult mai sigur pentru tine.

— Pe dracu', că o să mă lăsați, spuse Clancy cu o voce ca de gheață. Dacă te ia și mă lasă pe mine aici, voi intra în Said Ababa cu o armată, și adio graniță! Să mergem, Baldwin!

— Oricum, n-aveam nici o intenție să te părăsesc! Martin flutură pistolul. Mișcă, Lis... Ce dracu'?

Un elicopter galben ca un canar apăru dintr-o dată de dincolo de hangar, zburând doar la câțiva metri distanță de pământ, și fu cât pe ce să-l zdrobească. Tornada aceea zburătoare smulse pălăria lui Martin de pe cap și i-o trimisese departe.

Lisa apucase să vadă o licărire de păr auriu. Kira! Elicopterul se lăsă și mai jos, și aproape că-i șterse fața lui Martin.

— Pilotul ăla nebun, țipă el, cu ochii pe elicopter. O să intre chiar în noi.

— Lasă-te în jos, urlă Clancy, în timp ce o trase lăbgă el. Apoi îl ajunse pe martin, apucându-i arma din mână cu o mișcare foarte eficientă. Martin scoase un strigăt de groază când elicopterul se apropie din nou și aproape că le rase capetele. O altă figură de karate la gât și Martin căzu inconștient la picioarele lui Clancy.

— Ești în regulă? adăugă Clancy, întorcându-se către ea, preocupat. Doar ți-am spus să te lași în jos.

— Totul s-a întâmplat prea repede, spuse Lisa, amețită. Se uită la corpul nemișcat a lui Martin întins pe caldarâm. Fusese ca un coșmar, unde nimic nu a fost real. Cu excepția terorii. Și asta a fost chiar prea reală, se gândi ea, cun un tremur. Cu el ce se va întâmpla?

— Asta am hotărât-o cu mult timp în urmă, am zis că-l voi trimite înapoi în U.S, și-i voi lăsa pe ei să se ocupe de caz. Zâmbi sarcastic. Bineînțeles, va trebui să le acord puțin ajutor. Sistemul lor justițiar e prea lent pentru gustul meu. Voi trimite o echipă în Statele Unite care va arăta fiecare act ilegal comis. Asta îl va ține departe pentru multă vreme. Se încrunță. Dar, mai întâi, va trebui să-l îngropă, să aflăm cine sunt trădătorii din palat și unde sunt teroriștii care au au\pucat să treacă granița în Sedikhan.

— Te simți bine? întrebă Kira abia suflând, în timp ce cobora din elicopter. Am fost îngrozită când l-am văzut pe omul acela oribil având ațintită asupra voastră o armă. Nu știam ce să fac.

— Ai improvizat minunat, spuse Clancy. Totuși, m-ai speriat al dracului de tare. Nu știam dacă vei mai putea redresa elicopterul la timp și, pentru o secundă, am avut sentimentul distinct al decapitării.

— Nici eu nu am fost sigură că am să reușescă, Gpuse gailbraith. Nici n-a vrut să mă lase pe mine la comandă.

— N-aveam nevoie de nici un ajutor, spuse Kira, clipind veselă. Când eram la Yale, am văzut astfel de acțiuni la televizor. Eroii zburau întotdeauna în elicoptere, făcând astfel de lucruri.

— Ți-am mai spus doar, aceia era cascadori. Galbraith se enervă. N-ai avut altă treabă? N-ai...

— Tu ai avut noroc că te-am lăsat să vii, îl întrepupe Kira. Oricine ar fi crezut-o pe Marna când a spus că îl așteaptă un pericol la aeroport.

— Tot Marna? întrebă Clancy.

Kira aprobă.

— După ce-ați plecat, și-a dat seama că sunteți în pericol, dar n-a putut spune exact despre ce este vorba. Numai că va fi la aeroport. Arată cu o mână disprețuitoare către Galbraith. El, în schimb, voia informații.

— E un obicei regretabil de-al meu să cer dovezi, în loc să mă aventurez cine știe pe unde, îi răspunse caustic.

— Ei bine, dacă ai fi transmis imediat oamenilor lui Clancy să vină aici, să-i proyejeze înainte de a sosi personal să te convingi cu ochii tăi, n-aș mai fi fost nevoită să mă comport ca o cascadoare.

— Și asta numai la precizia unei țigănci? întrebă Galbraith. Ce fel de profesionalism mai e și asta?

Clancy ridică mâna în sus.

— John, crezi că m-ai putea scuti de teama fascinantă față de misticism, în favoarea realismului, ducându-l pe Baldwin la cater pentru interogatoriu?

Galbraith aprobă.

— Am trimis după o mașină. Trebuie să sosească.

Clancy se întoarce către Kira.

— Îmi pare rău că-ți stric aranjamentele, dar va trebui să mănăm nunta până mâine. Trebuie să clarificăm această încrucătură, mai întâi.

— Este în regulă. Îmi va da timp să fac totul așa cum trebuie. Nu-ți face griji pentru Lisa. O voi duce eu la palat și o voi instala într-unul dintre apartamentele tale, pentru o noapte. Își aplecă privirea, gândindu-se. Poate că voi suna și la jiște magazine. Asta îmi va fi ocupația. Army Irving a avut cea mai grozavă rochie la dcernarea premiilor Awards. Era după moda din epoca Renașterii, de o calitate foarte bună, și cred că Lisa va arăta minunat în ceva asemănător.

Clancy dădu din cap și se întoarce către Lisa.

— Nu-i da voie să te domine. Te vei descurca fără mine? Voi veni eu la palat, imediat ce termina cu treaba asta, E important să aflu cine sunt informatorii din palat, altfel Alex și Sabrina sunt în pericol. Înțelegi?

— Desigur că înțeleg. Nici n-aș vrea să faci astfel. Lisa zâmbi. Nu-ți face griji pentru mine. Voi fi în regulă. O mașină albastră opri la colț și din ea coborâră mai mulți oameni. Galbraith imediat li se alătură și începu să dea ordine. Se pare că acest cavaler a început. Kira și eu mai bine am pleca de aici și te-am lăsa să-ți faci datoria.

— Voi pune un om să vă conducă la palat. Se aplecă și o sărută ușor pe buze. Dacă ai nevoie de mine, spune-i lui Alex. El va ști unde să mă găsească.

Ea îi mai aruncă o ultimă privire lui Martin, care mai era inconștient.. Cum putea un om, cu care ea împărțise atât de multe, să-i devină un străin? Sau poate încă de la început îi fusese un străin?

— Lisa?

Ochii lui Clancy era ațintiți asupra ei și ceva îi reaminti de durerea de mai înainte.

— Nu, totul e în regulă, spuse ea repede. Nu suporta să vadă durerea de pe fața lui. Tu nu înțelegi. Nu e adevărat că... Se opri. Nu-i putea explica aici în mijlocul furtunii acesteia. Ne vedem mai târziu la palat, Clancy.

CAPITOLUL 10

— Nu te-am obosit, nu-i așa? întrebă nerăbdătoare Kira. I-am avertizat și pe ceilalți și au încercat să fie cât mai atenți cu puțință.

— Nu, nu m-ați obosit, spuse Lisa, cu un zâmbet liniștitor. M-am simțit bine. Mă bucur că am ajuns să-i cunosc pe toți, înainte de nuntă. Îmi va fi mult mai ușor în timpul ceremoniei.

— Ți-am spus doar că nu ai de ce să te temi. Acum ai fost acceptată în mod oficial în familie. Kira se uită la ceasul de pe încheietura mâinii ei.. Este aproape unsprezece. Ar fi mai bine să ieși și să te las să te odihnești, sau voi fi scalpată în curând. Presupun că ar trebui să dorm și eu puțin. Va trebui să mă scol devreme, să zbor înapoi la castel și s-o iau pe Marna. Plecarea noastră de la castel azi-dimineață a fost puțin cam precipitată.

— Slavă Domnului că a fost, zise Lisa, amintindu-și cu un fior de cele întâmplate. Nici măcar nu ți-am mulțumit, Kira.

Ochii Kirei se măriră de surpriză.

— Pentru ce? M-am distrat și eu, pentru prima dată după luni de zile! Se întoarse spre ușă. Noapte bună! Voi fi aici la zece dimineața, să te ajut să te îmbraci. Rochia acea roz, cu broderii, îți va sta fantastic. Se opri și deschise ușa. Clancy te-a sunat acum o oră, nu-i așa. Ce-a spus?

— Doar că Martin le-a dezvăluit ce voiau să știe și că i-au arestat pe teroriști. A spus că va veni aici cât va putea de repede.

— Ești sigură că nu vrei să stai cu tine până vine? o întrebă Kira. Câteodată, un loc străin nu e prea confortabil.

Lisa negă.

— Nu, du-te și culcăte. Apartamentul ăsta nu mi-e străin. Mă simt ca acasă. O să mă plimb prin grădină singură o vreme, să-l aștept pe Clancy. Sunt prea neliniștită să mă duc în pat.

— Îmi dau seama și de ce, după ziua care ai avut-o. Dacă cumva te răzgândești, formează numărul 70 la telefon. E conectat la apartamentul meu și voi veni repede. Ne vedem mâine dimineață. Ușa se închise în spatele ei.

Lis ase întoarse și se îndreptă spre ușa ce dădea în grădină. Clancy i se păruse și supărat și grăbit la telefon. Poate ar fi mai bine să aștepte și să vorbească după ce se va întoarce.

Nu. Și așa așteptase prea mult. Oare de cât timp simțea Clancy acea durere ce izbucnise azi? Cât timp mai trăiau împreună, nu mai vroia să-i vadă expresia aceea întipărită pe față. Fusesse prea multe neînțelegeri, prea multe daruri din partea lui Clancy, prea multe beneficii pentru ea. Era timpul să îndepărteze toate inegalitățile trecutului și să facă drum unui nou început.

Deschise balconul și rămase să se uite în grădină. Vântul calduț îi atinge fața și ea fu deodată înepnjurată de mirosuri și sunete. Abia putu zări forma unui oleanfru împodobit cu flori, aflat la distanță, și deodată se auzi muzica unei privighetori printre copaci. Sau era chiar în iasomia dealături?

Lisa păși afară în noaptea calduță și închise ușile în spatele ei. Ce altă ocupație mai bună își putea găsi, până va veni Clancy, decât să înceapă să caute privighetoarea?

Grădina particulară a lui Clancy se învecina cu apartamentul lui și era fantastic de frumoasă în lumina lunii. Flori pale, proaspete, ce împodobeau grădina, păreau smulse chiar din lună. Trandafirii albi și cameliile creșteau și se împleteau cu copacii, formând un fel de foișor în mijlocul căruia era o fântână.

— Lisa.

Era Clancy.

— Sunt aici, lângă fântână.

Îi auzi pașii grei și el apărură chiar lângă ea.

— Am fost îngrijorat când nu te-am zărit în apartament.

— Este așa de frumos aici. M-am gândit să te aștept lângă fântână. Grădina asta îmi amintește de cea de la Paradise Cay, dar este mult mai frumoasă.

— David Bradford a schițat această grădină. M-a întrebat ce flori doresc să plantez aici și i-am spus că vreau ceva plăpând și frumos. Clancy stătea pe jumătate aplecat în față, încercând s-o zărească pe banca unde stătea, își sefăcuse jacheta și cravata, rămânând numai în cămașa lui albă. În munca mea, nu-i

nimic plăpând și frumos și am crezut că astea or să mă liniștească. Zâmbi. Când te-am văzut pentru prima dată, te-am asemuit unei camelii și m-am întrebat cum ți-ar sta aici în grădina mea.

— Cameliile sunt foarte fragile, spuse aspru Lisa. Și eu, nu sunt. Nu mai sunt. M-ai făcut puternică.

— Nu pari a fi puternică. Rochia aceea albă te face să arăți ca Julieta. Se încruntă deodată. Am auzit-o pe Kira spunând asta. Trăiască Renașterea!

Lisa zâmbi mulțumită.

— Nu glumi. Ai putea să te sature foarte repede de stilul ăsta. Într-un fel, am cumpărat tot ce mi-a sugerat Kira. Spunea că hainele astea mă fac să par romantică, dar eu am simțit pentru ele numai repulsie. Îi întâlnii ochii. Pentru că mă siumt romantică, Clancy. Sălbatic de romantică!

El se ridică.

— Încerci să-mi spui ceva?

Ea trase aer în piept. Spune cuvintele, își impuse ea!

— Vreau să-ți spun că te iubesc. Gata, cuvintele erau spuse și nu mai avea de ce să se teme.

Zâmbetul lui fu amabil și puțin trist.

— Știu asta, Lisa. Știam că simți ceva pentru mine, altfel nu te-ai fi măritat cu mine, oricât de recunoscătoare ai fi fost. Am văzut cât de supărată ai fost când Martin voia să mă împuște, dar nu trebuia să faci asta! Ceea ce i-am spus lui Baldwin este adevărat... Am acceptat faptul că nu mă poți iubi așa cum te iubesc eu. Și nu contează.

Rămase fără grai, se holbă la el. Apoi izbucni:

— Pe dracu' nu contează! Sări în picioare, cu ochii scăpărându-i de furie. Știu al dracu;ui de bine că înseamnă foarte mult pentru tine, ca și cum n-aș crede eu că te iubesc. Și totuși stai acolo uitându-te la mine de carcă aș fi un copil ce nu știe să răspundă pentru acțiunile sale.

— Lisa... Clancy se ridică în picioare speriat. N-am vrut...

— Ba știu ce-ai vrut! Să o protejezi pe Lisa. Să o iubești pe Kisa. Ei bine, n-a sosit momentul ca Lisa să-ți dea ceva înapoi? Se apropie cu un pas, având mâinile încleștate în șolduri. Eu nu sunt o camelie. Eu nu sunt o prințesă din turn. Nu sunt o criptă impecabilă să iubească. Sunt o persoană inteligentă și cu un imens potențial de iubire. Și tot volumul acesta a fost acaparat de tine, Clancy Donahue. Te iubesc! Și nu este afecțiunea insipidă ce se pare că o crezi singurul sentiment pe care l-aș putea nutri vreodată. E destul de adânc sentimentul și destul de mare încât să-mi umple viața. Este așa de adânc, încât mă sperii de moarte, când te văd transversând strada sau când zbori cu elicopterul sau doar când alergi pe scări în jos. Am supraviețuit celor ce s-a întâmplat cu Tommy, dar dacă te-aș pierde pe tine nu știu dacă n-aș muri.

El închise ochii încordat.

— Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă face să cred în cele ce-mi spui, când abia m-am obișnuit cu ideea că niciodată bu-mi vei dăru... Îi simți mâinile pe umerii lui și ea îl simți cum tremură.

— Deschide ochii și uităte la mine! Ce vrei mai mult ca să înțelegi adevărul? Foarte ascultător, el deschise ochii și ea văzuse o licărire de bucurie în străfulgerarea lor.

Chicotitul lui fu aspru.

— Poate că dacă ai încerca cu o lovitură de karate sau două... O ridică și începu să se învârtască cu ea râzând fericit. Vrei să spui...? O, Doamne, tu chiar vorbești serios?

— Nu știu karate. Râse ea, ochii strălucindu-i de aceeași bucurie. Dar aș putea să învăț, pentru că nu sunt...

— O camelie, termină el pentru ea. Sau o prințesă sau... Termină prin a o sărută cu exuberanță ce o umplea de fericire. El își înălță capul. Dar ești dragostea mea și mama copilului meu și centrul universului meu particular. Asta o acceptă, *acushla*?

— O, da, asta accept. Își cuibări capul la pieptul lui. Cu plăcere!

O ridică și o așeză pe banca mică, strigând-o în brațe.

— Cred că ne vom dispensa de lecțiile de karate, cel puțin până se va nașă\te copilul. Și așa ai trecut prin destule, pe ziua de ai, nu-i așa? Puse mâna pe abdomenul ei. Sm fosy îngrijorat pentru tine, după cele întâmplate la aeroport.

— N-ar fi trebuit să fii. Copilul se simte clar că țopăie de plăcere. A fost activ în după-amiaza

asta.

— Într-adevăr? Cealaltă mână i se alătură primei, mângâindu-i abdomenul cu blândețe. După un oment, ochii li se întâlniră. Nu sunt gelos, spuse el. Vreau să-ți dai seama asta. N-aș putea fi. Deja îl iubesc pe copilul nostru foarte mult.

— Știu, spuse ea moale și simți un val de dragoste pentru el. N-a fost adevărat ce a spus Martin. Poate că așa s-a întâmplat cu el, pentru habar n-aveam ce e dragostea. M-am tot gândit la asta cât timp am stat aici, așteptându-te. Brațele i se strânse în jurul lui. Sunt mai multe feluri de iubiri pe lume. Iubirea unei mame pentru copilul ei, iubirea prietenilor, a îndrăgostiților. Toate diferă, dar sunt egale. Capul i se odihnea pe umărul lui. Câteodată, dacă suntem norocoși, ne este dăruită o dragoste care este foarte specială și care le combinăm pe toate într-una singură. Asta simt eu pentru tinr, Clancy. Asta nu înseamnă că l-am uitat pe Tommy sau că-l voi iubi pe copilul nostru mai mult sau mai puțin decât te iubesc pe tine. Dragostea nu poate să fie controlată, pentru că e toată numai bucurie. Ea tăcu un moment, căutându-și cuvintele. Ți aduci aminte de zicătoarea aceea țigănească, pe care ne-a spus-o Kira? Să împărtășim bucuria înseamnă să-ți împărtășești sufletul. Ei bine, dragostea e același lucru. Intră în mințoile și în inimile noastre și ne unesc strâns, astfel încât să nu existe umbre, comparații, nimic alceva decât o entitate strălucitoare. Închise ochii și vocea abia i se auzea. Nu-i așa că-i minunat?

— Minunat, repetă el. Înghiți și apoi răsă răgușit. Doamne, îmi vine ori să țip, ori să plâng, ori... Dădu dincap. Nu știu... ceva.. N-am crezut niciodată că mi se poate întâmpla tocmai mie. M-am gândit că pe undeva, de-a lungul râului, o să-mi pierd direcția. Dar a durat așa de mult timp până ai apărut tu... Buzele îi apăsă încet fruntea. Dar acum le am pe toate. După jumătate din viață de așteptare, ești aici.

— Noi avem totul, îl corectă ea încet. Cine știe, dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, n-am fi fost pregătiți pentru ea. Poate a fost mai bine să ajunge în acest punct. Astfel încât să apreciem pe deplin ceea ce avem. Știu că probabil am făcut și eu asta. Ea deschise ochii și se uită la el cu dragoste. Ai avut o zi așa de încărcată? Vrei să mergem înăuntru să te culci?

— Nu mă simt obosit. Mă simt tânăr și puternic și de al dracului de fericit de-mi vine să mă urc pe pereți. N-aș putea dormi. Vreau să stau aici și să te țin în brațe. Măinile lui mari se miscă mângâietor pe abdomenul ei. Și poate să-mi simt copilul mișcând sub mâinile mele. Crezi că putem face asta?

Lacrimile erau gata să cadă, dar Lisa le opri. Aceasta nu era o noapte de lacrimi. Nici măcar lacrimi de fericire.

— O, da, dragoste, asta pute, m s-o facem!

Își închise ochii din nou și se relaxă în brațele lui puternice. Era atâta liniște și prospețime în grădină! Și erau înconjurați de pace, bucurie și dragostea. Atât de multă dragostee! Acum era timpul de liniște și visare, când într-adevăr nu trebuia să faci nimic alceva decât să ascuți cântecul dulce al privighetorii din arbustul de oleandru și să aștepți izbucnirea unei noi vieți.